BORIS VIAN

ROMAN

mezarlarınıza tüküreceğim

"İstemiyorum," dedi.
"Diz çökün," dedim.
"İstemiyorum."
Sonra, arkaya doğru büküldü, dizlerini yükseltti.

ithaki

Mezarlarınıza Tüküreceğim

Boris Vian

Fransızca aslından çeviren: Bal Onaran

İthaki Yayınları

Boris Vian

10 Mart 1920'de Ville d'Avray'da doğdu. Beş yaşında okuma yazma öğrendi. Hayatı boyunca yaşadığı kalp rahatsızlıkları ilk olarak on iki yaşında başladı. Gençliği, ordu, kilise ve paradan oluşan üçlü iktidarın tehdidi altında geçti. 1940'ta Michelle Leglise ile tanıştı, bir yıl sonra evlendiler, iki çocukları oldu. 1942 yılında maden mühendisliği dalında üniversite diplomasını aldı. 1946 yılında en tanınmış üç romanını –Günlerin Köpüğü, Mezarlarınıza Tüküreceğim, Pekin'de Sonbahar– yazdığında, 26 yaşındaydı. 1954'te ikinci evliliğini yaptı.

Kısa hayatına âdeta birkaç insan hayatı sığdıran Vian; yazarlığının yanı sıra resimden müziğe, sinemaya kadar pek çok sanat dalında sarsıcı tarzını hissettirmeyi başardı. 23 Haziran 1959 günü Mezarlarınıza Tüküreceğim adlı romanının film galasında, Cinema Marbeuf'da kalp krizi geçiren Vian kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

1

Buckton'da beni kimse tanımıyordu. Clem, şehri bu yüzden seçmişti ve zaten korkudan altıma yapıyor olsam bile, daha yukarı, kuzeye doğru devam etmek için yeterince benzinim kalmamıştı. Ancak beş litre vardı... Cebimde Clem'in mektubuyla dolarlarımın dışında başka bir şey yoktu elimde. Valizime gelince, ondan hiç bahsetmeyelim; içindekiler beş para etmezdi. Ha unutuyordum; arabanın arka bagajında çocuğun küçük tabancası vardı: Basit ve ucuz bir 6,35'lik... Şerif bize cesedi görmemiz için götürmemizi söylediğinde hâlâ cebindeydi. Doğrusu her şeyden çok Clem'in mektubuna güvendiğimi söyleyebilirim. Bu iş olmalıydı, bu mutlaka olmalıydı. Direksiyonun üzerindeki ellerime bakıyordum, parmaklarıma, tırnaklarıma... Gerçekten kimse söyleyecek söz bulamazdı. Bu yandan hiçbir tehlike yoktu. Bakalım işin içinden çıkabilecek miydim...

Kardeşim Tom, Clem'i üniversitede tanımıştı. Clem ona diğer öğrencilere olduğu gibi davranmıyordu. Onunla severek konuşuyordu; beraber içki içer, Clem'in Caddy'siyle[1] dışarı çıkarlardı. Zaten Clem'in yüzünden Tom'a hoşgörülü davranırlardı. Clem babasının yerine fabrikanın başına geçmeye gittiği zaman, Tom da çekip gitmesinin iyi olacağını düşünmüş olmalıydı. Bizimle birlikte geri geldi. Çok şey öğrenmişti ve yeni okula öğretmen olarak atanması ona zor gelmedi. Sonra çocuğun anlattıkları her şeyi altüst etti. Ben bir şey dememek için yeterince riyakârdım, ama çocuk değildim. O bunda hiçbir kötülük görmüyordu. Kızın babası ve erkek kardeşi onunla ilgilenmişlerdi.

Erkek kardeşim işte bu nedenle yazmıştı mektubu Clem'e. Bu ülkede daha fazla kalamazdım ve Clem'den bana bir şeyler ayarlamasını istemişti. Fazla uzaklarda değil; beni zaman zaman görebilmesi için, ama yeterince de uzak; kimsenin bizi tanımaması için. Benim yüzüm ve kişiliğimle tehlikeye atılmadığımızı düşünüyordu. Belki de haklıydı, ancak ben çocuk dahil hepsini hatırlıyordum.

Buckton'daki bir kitabevinde yöneticilik; işte yeni işim buydu. Eski yöneticiyle temasa geçmek ve üç günde işi öğrenmek zorundaydım.

Yönetimi değiştiriyordu. Yükseliyordu ve para kazanmak istiyordu. Hava güneşliydi. Sokağın ismi şimdi Pearl Harbor Street olmuştu. Clem bunu büyük bir olasılıkla bilmiyordu. Levhaların üzerinde eski ismi de okunuyordu. 270 numarada mağazayı gördüm ve kapının önünde Nash'i[2] durdurdum. Yönetici kasanın arkasında oturmuş bordroların üzerine rakamları yeniden yazıyordu; kapıyı açarken gördüğüm kadarıyla soluk sarı saçlı, keskin mavi gözlü, orta yaşlı bir adamdı. Ona "günaydın," dedim.

"Günaydın. Ne istemiştiniz?"

"Sizin için bir mektup var."

"Ya! Siz miydiniz değiştireceğim kişi? Şu mektuba bir bakayım."

Mektubu aldı, okudu ve bana geri verdi. "Bu zor bir şey değil," dedi. "İşle stokumuz," –eliyle dairevi bir hareket yaptı– "hesap bu akşam bitecek. Satış, reklam ve geri kalan için işyeri deneticilerinden alacağınız talimatlara göre hareket edersiniz."

"Bunun gibi boş kitabevleri de mi var?"

"Evet, kitabevi zincirleri."

"Güzel, en çok neler satıyorsunuz?"

"Ah, romanlar. Kötü romanlar, ama bu sizi ilgilendirmez. Dini kitaplar, okul kitapları da. Çocuk kitaplarından fazla satmıyor, ciddi kitaplar da öyle, işin bu yönünü geliştirmeye hiç çalışmadım."

"Dini kitaplar, sizin için yeterince ciddi değil mi?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Söylemediğim şeyleri bana söyletmeyin."

İçtenlikle güldüm.

"Bunu kötü algılamayın, ben de çok fazla inanmıyorum."

"Öyleyse size bir öğüt vereceğim. Bunu insanlara belli etmeyin ve her pazar papazı dinlemeye gidin, öbür türlü sizi çabuk kapı dışarı ediverirler."

"Ah, tamam," dedim. "Gidip papazı dinlerim."

"Alın," dedi bana bir kâğıt uzatarak. "Bunu inceleyin. Bu geçen ayın muhasebesi. Çok basit. Bütün kitapları ana merkezden alırız. Sadece giriş ve çıkışların üç örnek şeklinde hesabını tutmak gerekir. Her on beş günde bir parayı toplamaya gelirler. Size çekle ödeme yapılır, ayrıca küçük bir yüzde de alırsınız."

"Şuna bir bakayım," dedim.

Kağıdı alıp alçak tezgâhın üzerine oturdum, üstü müşterilerin raflardan çıkarıp muhtemelen yerine koymaya vakit bulamadığı kitaplarla doluydu. "Bu ülkede neler yapılır?" diye yeniden sordum.

"Hiç," dedi. "Karşıdaki drugstore'da kızlar bulunur, iki blok ötede Ricardo'nun Yeri'nde bourbon var, içilir." Kaba saba haline rağmen hiç de sevimsiz değildi.

"Ne kadardır buradasınız?"

"Beş yıl," dedi. "Ve önümde beş yıl daha var."

"Sonra?"

"Amma meraklısınız."

"Sizin hatanız. Neden hâlâ beş yıl diyorsunuz? Size bir şey sormadım ki."

Ağzının kenarı biraz yumuşadı ve gözlerini kıstı.

"Haklısınız. Beş yıl daha çalışıp bu işten çekileceğim."

"Ne yapmaya?"

"Yazmaya," dedi. "Bestseller romanlar yazmaya... Sadece bestseller. Tarihi romanlar, zencilerin beyazlarla yatacağı ve linç edilmeyecekleri, kenar

mahallelerdeki iğrenç serserilerin arasında el sürülmeden büyümeyi becerecek saf genç kızların romanları." Alayla güldü.

"Bestseller yani! Sonra son derece orijinal ve cesur romanlar. Bu ülkede gözüpek olmak kolay; zahmet edip herkesin görebileceğini aktarmak yeterli."

"Başarırsınız," dedim.

"Mutlaka başarırım. Şimdiden hazırda altı tane var zaten."

"Onları yayınlamayı denemediniz mi?"

"Ben bir yayıncının kız veya erkek arkadaşı değilim ve buna yatıracak yeterince param yok."

"O zaman?"

"O zaman beş yıl içerisinde yeterince param olacak."

"Mutlaka becerirsiniz," diye konuyu kapattım.

Birbirini takip eden iki gün boyunca ve mağazanın yalın çalışmasına rağmen iş hep devam etti. Sipariş listelerini hazırlamak gerekiyordu ve sonra Hansen –bu, yöneticinin ismiydi– müşterileri üzerine değişik ipuçları verdi; onu düzenli gelip görürler, edebiyat üzerine söyleşirlerdi. Bütün bildikleri altmış bin basan yerel gazetenin edebiyat sayfası ya da Saturday Revievv'dan öğrenebilecekleri ile sınırlıydı şimdilik. Onları Hansen'le söyleşirken dinlemek, isimlerini kafamda tutmak ve yüzlerini hatırlamakla yetiniyordum, çünkü kitabevlerinde her şeyden ve her yerden çok önemli olan, müşteri ayağını mağazaya attığı andan itibaren ona ismiyle hitap etmekti.

Konut için yöneticiyle anlaşmıştım. Karşıdaki drugstore'un üstünde kaldığı iki odaya yerleşecektim. Bana beklerken üç gün otelde yaşayabilmem için birkaç dolar avans verdi. Ona olan borcumun artmasını önlemek için her üç günün ikisinde yemeğini paylaşmam için beni davet etmek inceliğini gösterdi. Nazik bir insandı. Bu bestseller hikâyesinden dolayı onun adına

üzülmüştüm. Para için bile olsa böyle bestseller yazılmazdı ki. Belki yeteneği de vardı. Onun için öyle umuyordum.

Üçüncü gün öğle yemeğinden önce bir şey içmeye Ricardo'nun Yeri'ne götürdü beni. Saat ondu, öğleden sonra gitmesi gerekiyordu. Beraberce yediğimiz son yemekti bu. Daha sonra yalnız kalacaktım. Şehrin ve müşterilerin karşısında sıkı durmam lazımdı. Hansen'le karşılaşmak ne şanstı. Elimdeki dolarla ıvır zıvır satarak üç gün yaşayabilirdim; ama böyle tam gözünden vurmuştum. Sağlam adımla yola çıkıyordum. Ricardo'nun Yeri, çirkin, temiz, bildik bir yerdi. Doughnut ve kızarmış soğan kokuyordu.

Bir adam, tezgâhın arkasında dalgın dalgın gazete okuyordu.

"Size ne verelim?" diye sordu.

"İki bourbon," dedi Hansen bakışlarıyla beni sorgulayarak.

Kabul ettim.

Garson içkiyi bize buzlu ve kamışla büyük bardaklarda getirdi.

"Her zaman böyle içerim," diye açıkladı Hansen. "Kendinizi zorlanmış zannetmeyin."

"Tamam," dedim.

Eğer hiç kamışla buzlu bourbon içmediyseniz, ne etki gösterdiğini bilemezsiniz, damağınıza fışkıran bira gibi gelir. Yumuşak bir ateş, müthiş.

"Muazzam!" diye onayladım.

Gözlerim buzun üstündeki yüzüme takıldı, afallamıştım. Zaten çok zamandır içmiyordum. Hansen gülmeye başladı.

"Üzülmeyin," dedi. "Maalesef çabuklaşıyoruz. Hadi," diye devam etti, "bol bol içmek için bir sonraki barda garsona alışkanlıklarımı öğretmem gerekecek."

"Gideceğinize üzüldüm," dedim.

Güldü.

"Eğer kalmış olsaydım, barda olmayacak olan sizdiniz!.."

"Hayır," diye devam etti, "gitmem iyi olur. Beş yıldan fazla, kahretsin!"

Bir nefeste bardağını bitirdi ve İkincisini ısmarladı.

"Ah! Çabuk alışacaksınız," –beni tepeden tırnağa süzüyordu– "sempatiksiniz. Sizde anlaşılmayan bir şey var. Sesiniz."

Cevap vermeden gülümsedim. Yaman bir adamdı.

"Çok tok bir sesiniz var. Şarkıcı mısınız?"

"Kendimi oyalamak için bazen şarkı söylerim."

Şimdi artık şarkı söylemiyordum. Eskiden evet, çocuğun hikâyesinden önce.

Gitar eşliğinde çalıp söylüyordum. New Orleans'ın eski nakaratlarını, Handy'nin[3]] blues'larını ve gitarda bestelediğim diğerlerini söylüyordum, ama artık gitar çalmak istemiyordum. Bana para lazımdı, çok para. Gerisine sahip olmak için.

"Bu sesle bütün kadınları elde edersiniz," dedi Hansen.

Omuzlarımı silktim.

"Sizi ilgilendirmiyor mu?"

Sırtıma bir şaplak indirdi.

"Gidin drugstore tarafında bir tur atm. Hepsini orada bulursunuz. Şehirde bir kulüpleri var. Bir bobby-soxers kulübü. Biliyorsunuz çizgili kazak ve kırmızı çorap giyen ve de Frankie Sinatra'ya mektup yazan gençler. Drugstore onların karargâhıdır. Şimdiye kadar görmüş olmalısın? Doğru ya, hemen hemen bütün gün mağazada kaldınız."

Ben başka bir bourbon daha aldım, içki tüm vücudumdan, bacaklarımdan akıyordu. Oralarda bobby-soxers'ımız yoktu. Olmasını isterdim. On beş on altı yaşında kızlar, vücutlarına yapışmış kazakların altındaki iyice sivrilmiş memeleriyle, mahsus yaparlar, işlerini iyi bilir kaltaklar. Ve çoraplar. Canlı sarı ya da canlı yeşil çoraplar; düz ayakkabıların içinde düzgün duran. Ve bol etekler, yuvarlak dizler ve hep yerde otururlar, beyaz donlarının içinde bacaklarını açarak, evet seviyordum bu bobby-soxers'ı lan.

Hansen bana bakıyordu.

"Hepsiyle iş olur," dedi. "Kaybedecek bir şeyiniz olmaz. Sizi götürebilecekleri birçok yerleri vardır."

"Beni domuz mu sandınız?" dedim.

"Yoo hayır," dedi. "Dans etmeye ve içmeye demek istemiştim."

Gülümsedi. İlgilenmiş bir hali vardı kuşkusuz.

"Sevimli kızlardır," dedi. "Sizi görmeye mağazaya geleceklerdir."

"Orada ne işleri olabilir ki?"

"Aktörlerin fotoğraflarını satın alırlar ve de rasgele tüm psikanaliz kitaplarını... Yani tıp kitaplarını demek istedim. Hepsi de tıpta okurlar."

"Tamam," diye homurdandım. "Göreceğiz bakalım."

Bu sefer ilgisiz rolünü fena oynamış olacağım ki Hansen başka şeylerden bahsetmeye başladı. Sonra yemek yedik ve öğleden sonra iki sularında gitti. Mağazanın önünde yalnız kaldım.

2

Canım sıkılmaya başladığında sanırım buraya geleli çoktan on beş gün olmuştu. Bu zamandan beri mağazadan hiç ayrılmamıştım. Satış iyi gidiyordu. Kitapların sürümü iyiydi ve reklam için her şey önceden yapılmıştı. Ana merkez, her hafta kitap kolisiyle birlikte resimli kâğıtlar veya broşürler yolluyordu ve bunları ilgili kitabın altına ya da tezgâhın görünür bir yerine koyuyordum.

Kitabın içeriği hakkında çok yeterli bir bilgi edinmem için ticari özetini okumam ve farklı dört beş sayfasına göz atmam, zamanımın dörtte üçünü alıyordu; çok yeterli derken, bu yapay hilelere kanacak zavallıya yanıt verecek kadar: Resimli kapak, broşür ve küçük bir biyografik notla yazarın fotoğrafı. Kitaplar çok pahalı ve bütün bunlar da bunun için bir neden; insanların iyi bir edebiyat eserini satın almayı dert etmediklerinin kanıtı bu; üzerinde konuşulan ve kitap kulüplerince önerilmiş bir kitabı okumuş olmayı istiyorlar. Kitabın içeriğine aldırış ettikleri yok.

Bazı kitaplardan bir yığın geliyordu, içlerinde bir sergi düzenlemem için bir not ve dağıtmam için basılı kâğıtlar oluyordu. Bunları yazarkasanın yanına istifleyip her kitap paketinin içine birer birer sokuşturuyordum. Parlak kâğıt üzerine baskıya kimsenin itirazı olmaz, üzerine yazılı birkaç tümce de bu kentin bu çeşit müşterisine gereken şeyi anlatır. Ana merkez bu sistemi tüm olay yaratan kitaplar için kullanıyordu. Ve kitaplar sergilendiği günün öğleden sonrası tükeniyordu. Daha doğrusu, gerçekten canım sıkılmıyordu. Ama, ticari rutin içerisinde mekanik bir şekilde işin içinden çıkmaya başlamıştım ve artık düşünecek vaktim oluyordu. Bu da beni sinirli yapıyordu. Her şey çok fazla yolundaydı.

Hava güzeldi. Yaz bitiyordu. Kent toz kokuyordu. Irmak tarafında, aşağıda, ağaçların altında serinde olmalıydık. Geldiğimden beri dışarı çıkmamıştım ve çevredeki kırla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Biraz taze havaya ihtiyacım vardı. Ama beni rahatsız eden başka bir gereksinimim vardı. Bana kadın gerekiyordu.

O akşam, saat beşte, demir kepengi indirdikten sonra her zamanki gibi floresanların ışığı altında çalışmak için mağazaya dönmedim. Şapkamı alıp, ceketim kolumda, karşıdaki drugstore'a gittim. Tam üst katında oturuyordum. Üç müşteri vardı. On beş yaşlarında bir çocuk ve iki genç kız; hemen hemen aynı yaşlardaydılar. Bana boş boş bakıp buzlu sütlerine döndüler. Sadece bu karışımın görüntüsü beni kendimden geçirecekti. Neyse ki ilacım ceketimin cebinde duruyordu. Barın önüne, kızlardan uzun boylusunun yakınma oturdum.

Garson kız, oldukça çirkin bir esmer, beni görünce başını şöyle bir kaldırdı.

"Sütsüz neyiniz var?" dedim.

"Limon?" diye önerdi. "Greyfurt? Domates suyu? Coca-Cola?"

"Greyfurt," dedim. "Bardak fazla dolu olmasın."

Ceketimin cebini karıştırıp şişemin ağzını açtım.

"Burada alkol yok," diye gevşekçe itiraz etti garson kız.

"Tamam. Bu benim ilacım!" diye sırıttım. "Ruhsatınızdan dolayı bir korkunuz olmasın..."

Bir dolar uzattım. Çekimi bu sabah almıştım. Haftada doksan dolar. Clem'in tanıdığı insanlar vardı. Bana paranın üstünü verdi ve ben de ona yüklü bir bahşiş bıraktım. Greyfurdu bourbon müthiş değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Kendimi daha iyi hissediyordum. Başaracaktım. Başarıyordum.

Üç çocuk bana bakıyordu. Bu veletler için yirmi altılık biri yaşlı sayılır; küçük sarışın kıza gülümsedim; üzerinde beyaz çizgili, gök mavisi yakasız bir bluz vardı, kolları dirseklerine doğru çekilmişti ve kaim tabanlı pabuçlarının içinden küçük beyaz çorapları görünüyordu. Tatlı bir kızdı. Oldukça gelişkin.

Memeleri olgun erikler gibi sert olmalıydı, elin altında. Sutyen takmamıştı, yünlü kumaşın altından meme başları belli oluyordu. O da bana gülümsedi.

"Sıcak değil mi?" diye söze girdim.

"Öldürücü," dedi gerinerek.

Koltukaltlarında ter lekeleri görünüyordu. Bu hoşuma gitti. Kaldım ve orada bulunan juxe-box'a beş sent attım.

"Dans edecek cesaretiniz var mı?" dedim ona yaklaşarak.

"Ah! Beni öldüreceksiniz!" dedi.

Bana öyle sıkı sarıldı ki, nefesim kesildi. Temiz bir bebek gibi kokuyordu, inceydi, sağ elimle onun sağ omzuna ulaşabiliyordum. Kolumu yukarı kaldırıp parmaklarımı göğsünün altına kaydırdım. Diğer ikisi bize bakıp dansa koyuldular. Bol nakaratlı bir şarkıydı çalan: Dinah Slore'dan Shoo Fly Pie. Kız da bu ezgiyi mırıldanıyordu. Dans ettiğimizi gören garson kız burnunu okuduğu dergiden kaldırdı ve kısa bir süre sonra yeniden indirdi.

Kazağının altına hiçbir şey giymemişti, bu hemen hissediliyordu. Plağın durmasını istiyordum, iki dakika daha ve artık insan içine çıkacak değildim. Bana sarılmayı bıraktı, yerine döndü ve bana baktı.

"Yetişkin biri için hiç de fena dans etmiyorsunuz," dedi. "Bunu bana büyükbabam öğretti," dedim.

"Anlaşılıyor," diye dalga geçti. "Bir kuruş için... değil."

"Jive'de mutlak beni geçersiniz ama ben de size başka şeyler öğretebilirim."

Gözlerini yarı yarıya kapattı.

"Büyüklerin şeyleri mi?"

"Öğrenme eğiliminize bağlı."

"Sizin ne demeye getirdiğinizi," dedi.

"Benim ne demeye getirdiğimi mutlaka anlamadınız."

"Birinizde gitar var mı?"

"Gitar çalıyor musunuz?" dedi oğlan.

Birdenbire uyanmış bir hali vardı.

"Biraz gitar çalarım," dedim.

"Şarkı da söylersiniz öyleyse," dedi öbür kız.

"Biraz söylerim."

"Cob Calloway'in sesi var onda," diye alay etti birincisi. Diğerlerinin benimle konuşmasından alınır gibi görünüyordu. Yumuşaklıkla halledecektim.

"Gitarın olduğu bir yere götürün," dedim ona bakarak ve size ne yapacağımı göstereyim. W.C. Handy'nin yerini alamam, ama blues çalabilirim."

Bakışıma destek verdi.

"Tamam," dedi. "B.J.'ye gidelim."

"Onun gitarı var mı?"

"Kızın, Betty Jene'in gitarı var."

"Baruch Junior da olabilirdi," diye alay ettim.

"Elbette," dedi. "O burada oturur. Gelin."

"Hemen mi gidiyoruz?" dedi oğlan.

"Neden olmasın?" dedim. "Burnunun silinmesi gerek."

"O.K." dedi oğlan. "Benim adım Dick; o da Jicky." Dans ettiğim kızı gösteriyordu.

"Ben," dedi diğer kız, "adım Judy."

"Benim adım Lee Anderson," dedim. "Karşıdaki kitabevini işletiyorum."

"Biliyoruz," dedi Jicky. "On beş gündür biliyoruz."

"Sizi bu denli mi ilgilendiriyor?"

"Mutlaka," dedi Judy. "Buralarda erkek kıtlığı var."

Dick itiraz ederken dördümüz dışarı çıktık. Yeterince coşkulu görünüyorlardı. Onları gerektiği zaman daha fazla coşturmak için yeterince.

Bourbon kalmıştı.

"Sizi takip ediyorum," dedim dışarı çıkınca.

Dick'in arabası roadster eski model bir Chrysler, kapıda bekliyordu. İki kızı ön koltuğa, ben de arka koltuğa yerleştim. "Sivil hayatta ne yapıyorsunuz gençler?" diye sordum.

Araba çalıştı ve Jicky diz üstü çöküp, cevap vermek üzere yüzünü bana döndü.

"Çalışıyoruz," dedi.

"Okuyor musunuz?" diye sordum.

"Onu da başka şeylerde..."

"Bu tarafa gelseydiniz," dedim sesimi uğultu yüzünden daha bir yükselterek. "Konuşmak için daha uygun olur."

"Henüz değil," diye mırıldandı.

Gözlerini yine yarı yarıya kapattı. Bunu filmin birinde görmüş olmalıydı.

"Kandırılmak istemiyorsunuz değil mi?"

"Tamam!" dedi.

Omuzlarından tutup koltuğun üstünden devirdim.

"Hey sizler!" dedi Judy arkaya dönerek. "Değişik bir konuşma tarzınız var..."

Jicky'yi soluma doğru geçirmeye ve onu iyi yerinden yakalamaya çalışıyordum. Durum kötü gözükmüyordu. Şakayı anlar gibiydi. Deri koltuğa oturttum ve kolumu boynuna doladım.

"Şimdi uslu uslu durun yoksa pataklarım."

"Bu şişede ne var?" diye sordu.

Dizlerimin üzerinde ceketim vardı. Kumaşın altına elini kaydırdı, bilmem özellikle mi yaptı, ama eğer öyleyse, tam yerini bulmuştu.

"Kımıldamayın," dedim elini çekerek. "Size ikram edeyim." Nikel kapağı açtım ve şişeyi uzattım. Koca bir yudum aldı.

"Hepsini değil!" diye itiraz etti Dick.

Dikiz aynasından bizi gözetliyordu.

"Bana da verin, Lee yaşlı timsah."

"Korkmayın daha var."

Direksiyonu bir elle tutup diğer elini bizim yöne doğru salladı.

"Grubun aklı başında olanı sizsiniz ha," diye laf attım Judy'ye.

"Soğukkanlılığınızı hiç kaybetmez misiniz?"

"Hiçbir zaman!" dedi.

Dick bana şişeyi geri vereceği anda, Judy şişeyi havada kaptı. Bana uzattığında ise şişe boşalmıştı.

"Eee," dedim, "daha iyi misiniz?"

"Ooo! Müthiş değil..." dedi.

Gözlerinde yaşlar görüyordum ama doğrusu iyi tutuyordu kendini. Sesi biraz boğulmuştu.

"Böylelikle," dedi Jicky, "bana bir şey kalmadı..."

"Gider bir yerden alırız," diye teklifte bulundum. "Gidip gitarı alalım, sonra Ricardo'nun Yeri'ne geri döneriz."

"Şanslısınız," dedi oğlan. "Kimse bize satmak istemiyor."

"Genç göstermenin bedeli bu," dedim onlarla alay ederek.

"O kadar da genç değil," diye homurdandı Jicky.

Öyle bir kıpır kıpır oynamaya başladı ve yerleşti ki, ilgilenmem için bana yalnızca parmaklarımı sıkmak kaldı. Birden roadster durdu ve elimi kolu boyunca ilgisizce sallandırdım. "Şimdi gelirim," dedi Dick.

Arabadan çıkıp eve doğru koştu. Ev, görünüşte aynı elden çıkmış evler dizisinden biriydi. Dick kapıda tekrar göründü. Elinde cilalı kılıfında bir gitar tutuyordu. Kapıyı arkasından çarptı ve üç sıçramada arabaya ulaştı.

"Şaka yok tamam mı?" dedi Judy. "Bizi öbür dünyaya yollama!.."

"B. J. burada yok," dedi. "Ne yapacağız?"

"Ona geri getiririz," dedim. "Binin. Ricardo'dan geçin ki şunu doldurtayım."

"İyi bir şöhret sahibi olacaksınız," dedi Judy.

"Ah," dedim. "Beni sizin bu pis işlerinize sürüklediğinizi hemen anlayacaklardır."

Aynı yolu bu sefer tersine yaptık, ama gitar beni rahatsız ediyordu. Oğlana bara gelmeden durmasını söyledim ve şişeyi doldurmak için indim. Fazladan bir şişe satm alıp gruba katıldım.

Dick ve Judy, ön koltuğa diz çökmüş, sarışınla nefes nefese konuşuyorlardı.

"Ne dersiniz Lee," dedi oğlan, "yüzmeye gidelim mi?"

"Olur," dedim. "Bana ödünç bir mayo verecek misiniz? Yanımda bir şey yok."

"Çaresine bakarız," dedi.

Gaza bastı ve şehirden dışarı çıktık. Az sonra kestirme bir yola saptı. Yol, Chrysler'in ancak geçebileceği genişlikte ve hayli bakımsızdı. Aslında tümüyle bakımsızdı demek daha doğru olur.

"Yüzmek için harika bir yerimiz var," dedi. "Kimse gelmiyor buraya! Ve öyle tatlı bir suyu var ki!.."

"Alabalıkların olduğu bir su mu?"

"Evet. Çakıl taşı ve beyaz kum. Hiç kimse gelmez. Bu yolu kullanan bir tek biz varız."

"Görülüyor," dedim, her sarsıntıda yerinden çıkacak gibi olan çenemi tutarak. "Roadster'i buldozerle değiştirseniz iyi olacak."

"Bu da işin matrak tarafı," diye açıkladı. "Kimilerinin pis burunlarını sokmasına engel oluyor."

Gaza bastı, ben de yaratana kemiklerimi emanet ettim. Yol birden döndü ve yüz elli metre kadar sonra durduk. Ortalıkta sadece çalılar vardı. Chrysler koca bir akağacın önünde stop etti ve Dick'le Judy yere atladılar. İlk ben inip Jicky'yi havada yakaladım. Dick gitarı almıştı ve önden yürüdü. Onun ardından gittim. Dalların altında dar bir geçit vardı ve bir bardak cin gibi serin ve saydam bir ırmak ortaya çıkıyordu hemen karşısında. Güneş alçalmıştı, ama sıcaklık hâlâ yoğun hissettiriyordu kendisini. Suyun bir tarafı gölgede ürperirken diğer tarafı eğik düşen ışınların altında tatlı tatlı parlıyordu. Sık, kuru ve tozlu otlar kıyıya kadar iniyorlardı.

"Hiç de fena bir yer değilmiş," dedim. "Tek başınıza mı buldunuz burayı?"

"O kadar beceriksiz değilim," dedi Jicky.

Derken boynuma koca bir kuru toprak topağı yedim.

"Eğer uslu durmazsanız size süt müt yok," diye tehdit ettim. Sözlerimi ağırlaştırmak için cebime vuruyordum.

"Ah! Kızmayın, yaşlı blues şarkıcısı," dedi. "Daha çok ne biliyorsanız onu gösterin."

"Bu mayo mu?" diye sordum Dick'e.

"Aldırmayın," dedi. "Kimse yok ki."

Geri döndüm. Judy sweat-shirt'ünü çıkarmıştı bile.

Altında kuşkusuz pek bir şey yoktu. Eteği bacaklarından kaydı ve bir anda ayakkabılarını ve çoraplarını havaya fırlattı. Çırılçıplak otlara uzandı. Çok aptal bir halim olmalıydı, çünkü öyle alaylı güldü ki az kalsın soğukkanlılığımı yitiriyordum. Dick ve Jicky aynı halde yanına uzanıverdiler.

Tüm bunların üstüne rahatsız olmuş olan ben görünüyordum. Buna rağmen güneşten rengi dönmüş derisinin altından kaburgaları fırlayan sıska oğlan gözümden kaçmadı.

"O.K." dedim; "neden çekinecekmişim ki?"

Özellikle ağırdan aldım. Çıplakken neye benzediğimi bilirim ve inanın ben soyunurken bunun farkına varacak zamanı buldular. İyice gerinerek kaburgalarımı kütürdettim ve yakınlarına oturdum. Jicky ile yaptığımız küçük sürtüşmelerden sonra pek de sakinleşmiş değildim ama durumumu gizleyecek hiçbir şey yapmadım. Sanırım cesaretimin kaybolmasını bekliyorlardı. Gitarı elime aldım. Şahane bir Ediphone idi; yerde oturup çalmak pek rahat değildi. Dick'e dedim ki:

"Arabanın minderini almamın sakıncası olur mu?"

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Jicky ve yılanbalığı gibi dalların arasından koştu. Koyu gölgelerle dolu çalıların ortasında, film yıldızı adayı bir başın altında çocuk bedenini görmek garip bir etki yaratıyordu. Gitarı yere koyup

onu takip ettim. Benden öndeydi ve arabaya ulaştığımda ağır deri minderi yüklenmiş geri geliyordu bile.

"Bunu bana verin!" dedim.

"Beni rahat bırak Tarzan!"[4] diye bağırdı.

Başkaldırmasını dinlemedim ve yabani bir hayvan gibi arkasından yakaladım. Minderi attı ve kendini bıraktı. Dişi maymun gibiydi. Bunun farkına varmış olmalıydı, elinden geldiğince debelendi. Gülmeye koyuldum. Bunu seviyordum. Bu bölgede otlar yüksek ve deniz yatağı gibi yumuşaktı. Yere kaydı ve ben de yanına uzandım. Her ikimiz de yabani hayvanlar gibi güreşiyorduk. Göğüs uçlarına kadar esmerleşmişti, çıplak kızları çirkinleştiren sutyen izleri yoktu. Kayısı gibi kaygan, küçük bir kız gibi çıplak, ama altıma alıp yatırdığımda küçük bir kızdan daha çok şey bildiğini anladım. Son aylarda gördüğüm en iyi tekniğin bir örneğini gösterdi. Parmaklarımın altında çukur ve kaygan belini ve daha aşağıda kalçalarının karpuz gibi sıkılığını hissediyordum. Uykuya dalar gibi yaptı ve kendimi bırakacağım anda beni enayi gibi bırakıp ırmağa doğru koştu, minderi toplayıp arkasından koştum. Suyun kenarında hızlandı ve hiç sıçratmadan daldı.

"Şimdiden yüzmeye başladınız mı?"

Ses Judy'nindi. Elleri başının altında sırt üstü uzanmış küçük bir söğüt dalı çiğniyordu. Dick de yanında baldırlarını okşuyordu, iki şişeden biri devrilmiş, yerde duruyordu. Bakışımı yakaladı.

"Evet... boşalmış!.." –güldü– "Size birini bıraktık."

Suyun diğer tarafında Jicky dalıp çıkıyordu. Ceketin içini araştırdım, diğer şişeyi aldım ve suya daldım. Su ılıktı. Kendimi zinde hissediyordum. Deli gibi hızlanıp ırmağın ortasında yetiştim ona. Derinlik belki iki metre kadardı ve kuvvetsiz bir akıntı vardı.

"Susadınız mı?" diye sordum, su yüzünde kalabilmek için tek elimle suyu itiyordum.

"Bir şey mi sordunuz?" dedi. "Bu rodeo şampiyonu hallerinizle can sıkıcısınız."

"Gelin," dedim; "sırt üstü yatın."

Kendini sırt üstü bıraktı, bense altına kayıp bir kolumu gövdesine doladım. Diğer elimle şişeyi uzattım. Onu yakaladı, parmaklarımı baldırlarından aşağı kaydırdım, bacaklarını yavaşça araladım ve yeniden, suyun içinde ona sahip oldum. Üstümde kendini koyvermişti. Neredeyse ayakta duruyorduk, dibe batmayacak kadar hareket ediyorduk.

3

Bu böylece eylüle kadar sürdü. Gruplarında kızlı erkekli, beş altı çocuk daha vardı: B.J., gitarın sahibi epeyce çirkin, ama terinin muazzam kokusu olan Susie Ann bir başka sarışın, Jicky'den daha tombul ve kumral, kendi halinde, sabahtan akşama kadar dans eden bir kız. Oğlanlar umduğumdan daha da salaktı. Onlarla bir kez daha şehre gitme saçmalığında bulunmadım: çevrede hemen gözden düşerdim.

İrmak kıyısında buluşuyorduk ve bu aramızda bir sırdı. Çünkü onlar için iyi bir bourbon ve cin kaynağıydım. Bütün kızlar art arda elimden geçiyordu, ama bu çok kolaydı, birazda mide bulandırıcı. Bu işi sağlık kaygısıyla dişlerim fırçalar gibi yapıyorlardı. Tıpkı bir maymun sürüsü gibi, pasaklı, obur, gürültücü ve arsız davranıyorlardı; şimdilik işimi görüyordu.

Sık sık gitar çalıyordum; bütün oğlanları, tek elle pataklamayacak olsaydım bile bu yeterli olurdu. Bana jitter burg ve jive yapmasını öğrettiler; bir süre sonra onlardan daha iyi dans etmek için fazla çaba göstermeme gerek kalmamıştı. Bu onların kabahati değildi. Bununla beraber çocuğu yeniden düşünür olmuştum, uyuyamıyordum. Tom'u iki kez görmüştüm. İyi dayanıyordu. Oralarda bu hikâyeden konuşulmuyordu. İnsanlar Tom'u okulunda rahat bırakıyorlardı ve beni zaten çok fazla görmemişlerdi. Anne Moran'ın babası kızını eyalet üniversitesine göndermişti; işini oğluyla devam ettiriyordu. Tom, bana durumumun iyi olup olmadığını sordu, ben de ona banka hesabımın şimdiden yüz yirmi dolara çıktığını söyledim. Alkol dışında her şeye söyleniyordum ve kitap satışları iyi gidiyordu. Yaz sonundaki artışa güveniyordum. Dini görevlerimi ihmal etmememi tavsiye etti. Bu yakamı kurtarabileceğim bir olaydı, ama yine de fark edilmemesi için kendimi ayarlayabiliyordum. Tom, Tanrı'ya inanıyordu. Ben, tıpkı Hansen gibi pazar ayinlerine gidiyordum. Öyle sanıyorum ki hem açık fikirli olup hem de Tanrı'ya inanmak birlikte yürümüyordu ve benim açık fikirli kalmam gerekiyordu. Kiliseden çıkarken ırmak kenarında buluşuyorduk ve kızgınlık dönemindeki bir maymun sürüsünde olabilecek aynı utangaçlıkla, kızları elden ele dolaştırıyorduk. Size söylüyorum, aynen böyleydik. Sonra nasıl olduğunu anlamadan yaz bitti ve yağmurlar başladı.

Ricardo'ya daha sık gider oldum. Zaman zaman drugstore'a köşenin kedileriyle dans etmek için gidiyordum; gerçekten de jive'i onlardan daha iyi yapmaya başlamıştım, bu da doğamla ilgili bir şeydi. Buckton'ın en kalburüstü takımı oluk oluk tatilden dönmeye başlamıştı, Florida'dan, Santa Monica'dan ve daha bilmem nerelerden dönüyorlardı... Hepsi de iyice esmerleşmişti, sarışın, genelde tüm vaktini ırmak kenarında geçirmiş bizler gibi değillerdi. Mağazayı randevu verdikleri yerlerden birine dönüştürdüler. Bunlar henüz beni tanımıyorlardı, ama yeterince zamanım vardı ve acele etmiyordum.

4

Ve derken Dexter'da çıkageldi. Kulaklarımı ağrıtacak kadar bahsetmişlerdi bana. Dexter şehrin en güzel mahallesinin en şık evlerinden birinde oturuyordu. Ailesi New York'ta kalıyordu, kendisi ise tüm seneyi Buckton'da geçiriyordu, ciğerleri hassastı.

Aile Buckton'lıydı ve başka yerlerde olduğu gibi bu şehirde öğrenim görülebilirdi. Yaşamım onun evinde geçmiş gibi Dexter'ın Packard'ını, golf kulüplerini, radyosunu, mahzenini ve barını biliyordum. Onu gördüğümde hayal kırıklığına uğramadım. Olması gereken pis, küçük, rezil bir tipti. Sıska, esmer, biraz kızılderili havalı, sinsi, karagözlü, kıvırcık saçlıydı ve iri eğri burnunun altında ince bir ağzı vardı. Elleri korkunçtu, sağlığı kötü biri gibi, sanki tersinden gömülü, küt; enleri boylarından fazla, şişkin, tırnaklı yaba gibi elleri vardı. Hepsi Dexter'ın arkasından köpekler gibi koşturuyorlardı. Alkol taşıyıcılığı açısından biraz önemimi yitirdiysem de geriye gitarım kalıyordu ve akıllarına gelmeyecek klaketli bazı parçaları çalmaya hazırlanıyordum. Zamanım vardı, bana gereken önemli bir parçaydı ve Dexter'ın grubunda, çocuk her gece düşlerime gireli beri, umduğumu mutlaka bulacaktım. Sanırım Dexter'ın hoşuna gitmiştim. Kaslarım, boyum ve gitarımdan dolayı benden nefret etse de bunlar beni onun gözünde çekici kılıyordu. Onda olmayan her şey bende vardı. Onun da parası vardı. Birbirimizle anlaşmak için yaratılmıştık. Başından beri birçok şeyi yapmaya hazır olduğumu anlamıştı, istediğimin ne olduğundan haberi yoktu; yok o kadar da değil; başkalarından daha fazla ne bilebilirdi ki? Sanırım benim de katılmamla özellikle şiddetli âlemler yapabileceğimizi düşünüyordu yalnızca. Bu yönden yanılmıyordu. Şehir neredeyse dolmuştu, şimdi; doğa bilimleri, jeoloji, fizik ve buna benzer daha pek çok konudaki ders kitaplarını hesabımdan düşmeye başlamıştım. Bütün arkadaşlarını bana gönderiyorlardı. Kızlar dehşetti. Daha on dört yaşında kendilerini mıncıklatıyorlardı, oysa bir kitap almak bahanesiyle kendilerini mıncıklatmak için fedakârlıkta bulunmaları gerekiyordu... Her seferinde bu yapılıyordu. Tatilin etkilerini göstermek için pazularını elletiyorlardı ve ondan bundan derken baldırlara geçiyorduk. Olayı abartıyorlardı. Ciddi birkaç müşterim yok değildi, durumumu düzeltiyordum. Ama günün

herhangi bir saatinde bile bu bacaksızlar, keçi kadar sıcak ve yere damlatacak kadar ıslaktılar. Elbette bu iş üniversitede rahat rahat profesör olmaya benzemiyordu, bu noktada bir kitap satıcısı için kolay bir şey denilebiliyorsa eğer. Dersler başladığında biraz daha rahatlamıştım. Kızlar sadece öğleden sonra geliyorlardı, işin korkunç tarafı, oğlanlar da seviyordu beni. Bu yaratıklarda ne dişi ne de erkek ayrımı vardı; erkek gibi gelişmişlerin birkaçı dışında, diğerleri de en az kızlar kadar ayaklarımın dibinde dolaşmaktan zevk alıyordu.

Ve yerinde durup dans etme çılgınlıkları. Beşini bir yerde bilmem hangi şarkıyı mırıldanırken veya düzenli salınırken gördüğümü hatırlamıyorum. Bu benim hoşuma gidiyordu. Bizden gelen bir şeydi bu. Dış görünümümle ilgili bir endişem kalmamıştı. Sanırım kuşkuya düşmeleri imkânsızdı. Son yüzme eğlencelerimizden birinde Dexter beni korkuttu. Çıplak, kızlardan birini bir bebek gibi kollarımda yuvarlayıp, havaya fırlatıp oynatıyordum.

O, arkamızda yüz üstü yatmış, bizi izliyordu. Bu hastalıklı sıskanın sırtındaki ameliyat izleri çok kötü görünüyordu; iki kez zatürree geçirmişti. Bana aşağıdan bakıyordu ve dedi ki:

"Yapınız herkesinkinden farklı, Lee, omuzlarınız zenci bir boksör gibi düşük."

Kızı bir kenara bırakıp gardımı aldım ve kendi bestelerimden birini söyleyerek çevresinde dans etmeye başladım, herkes güldü, ama benim hoşuma gitmemişti. Dexter gülmüyordu. Bana bakmaya devam ediyordu.

Akşam, lavabonun üzerindeki aynada kendime baktım ve ben de başladım gülmeye. Bu sarı saçlar, bu pembe beyaz deriyle gerçekten de hiçbir tehlike yoktu. Onların hakkından gelecektim. Dexter'ı konuşturan ise kıskançlığıydı. Hem gerçekten omuzlarım düşüktü. Bunda kötü ne var ki?

Bu geceki kadar iyi uyuduğum nadirdi. İki gün sonra, hafta sonu için Dexter'ın evinde parti düzenliyorlardı. Gece kılığında Bir smokin kiralamak istedim. Satıcı hızla üzerime göre ayarladı; smokini benden önce kullanmış olan kişinin bedeni aşağı yukarı benimki kadardı ve üstüme tamamen uymuştu O gece de çocuğu düşündüm.

5

Dexter'ın evine girdiğimde neden "gece kılığı" istendiğini anladım: grubumuzun büyük bölümü iyi tiplerden oluşuyordu. Çoğunu hemen tanıdım. Doktor, papaz ve aynı cinsten başkaları vardı. Karaderili bir uşak şapkamı almaya geldi, iki karaderili hizmetçi daha gördüm. Derken, Dexter kolumdan tutup beni ailesine tanıştırdı. Doğum günü olduğunu anladım. Annesi ona benziyordu. Pis gözlü, zayıf, esmer, küçük bir kadın ve babası yüzüne yastık kapatılıp yavaş yavaş boğulacak cinsten adamlardandı, öylesine sizi görmemekte ısrarlıydılar. Gece giysileri içinde B.J., judy, Jicky ve diğerleri çok tatlıydılar. Kokteyllerini içmek ve gözlüklü ciddi geçinen tipler tarafından dansa kaldırılmak için yaptıklarını gördükçe cinsel organlarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ara sıra birbirimize göz kırpıyorduk, bağlantıyı kaybetmemek için; çok üzücü bir durumdu.

İçecek çok şey vardı. Dexter arkadaşlarını ağırlamasını biliyordu. Rumba dansı yapmak için kendimi bir iki kıza tanıttım ve içtim; yapacak daha fazla bir şey yoktu. Judy ile yaptığımız güzel bir blues havamı yerine getirdi; o, en az düzdüğüm kızlardan biriydi. Genelde benden uzak durmaya çalışıyor gibiydi ve ben de bir başkasından daha fazla onunla olmaya çalışmıyordum, ama o akşam kalçalarının arasından canlı çıkabileceğimi sanmıyordum;

Tanrım! O ne sıcaklık! Beni Dexter'ın odasına çıkarmak istedi, ama rahat edeceğimizden şüpheliydim ve bunun yerine onu içmeye götürdüm ve o anda içeri giren grubu gördüğümde iki kaşımın arasına yumruk yemiş gibi oldum. Grupta üç kadın vardı –ikisi genç, biri yaklaşık kırk yaşlarında– ve bir erkek, ama onlardan konuşmayalım. Evet, sonunda bulduğumu anladım. Çocukla birlikte her ikisi de mezarlarında sevinçten takla atacaklardı. Judy'nin kolunu sıktım, kendisini arzu ettiğimi sanmış olmalı, çünkü bana daha da yaklaştı. Kızların hepsini birden yatağıma atabilmek için onları sadece görmem yeterliydi. Judy'yi bıraktım ve kollarımı sallandırarak soğukça kalçalarını okşadım.

"Şu iki bebek de neyin nesi judy?"

"Sizi ilgilendiriyor değil mi yaşlı katalog satıcısı?"

"Söyleyin, bu güzelleri Dexter nereden bulmuş olabilir?"

"İyi aile kızları. Kenar mahallelerin bobby-soxers'larından değil bunlar, bunu biliyorsunuz Lee. Yüzmeye de götüremezsiniz."

"Çok yazık doğrusu! Diğer ikisini elde etmek için üçüncüsünü bile alabilirdim."

"Bu kadar heyecanlanmayın dostum! Buralı değiller zaten."

"Nereden geliyorlar?"

"Prixville. Buraya yüz mil uzakta. Dexter'ın babasının eski dostlarından."

"Her ikisi de mi?"

"Tabii ki, ne yani! Bu akşam çok salaksınız sevgili Joe Lois. Bunlar iki kız kardeş, yanlarındakiler de anneleri ve babaları. Lou Asquith, Jean Asquith. Jean sarışın olanı, abla. Lou ondan beş yaş küçüktür."

"On altı yaşında mı yani?" diye sordum.

"On beş. Lee Anderson, grubu bırakıp Asquith babanın kızlarının arkasından mı koşacaksınız?"

"Saçmalıyorsunuz Judy. Bu kızlar hoşunuza gitmiyor mu?"

"Erkekleri tercih ederim; afedersiniz ama bu akşam kendimi normal hissediyorum. Hadi dans edelim Lee."

"Beni tanıştıracak mısınız?"

"Bunu Dexter'a söyleyin."

"O.K." dedim.

Bitmekte olan plağın son iki parçasında dans ettikten sonra, onu orada ektim. Dexter holün sonunda karının biriyle konuşuyordu. Onu yakaladım.

"Hey! Dexter?"

"Evet?"

Geri döndü. Bana bakarken güler gibi bir hali vardı, ama umurumda değildi.

"Şu kızlar... Asquith'ler galiba. Beni tanıştırsanıza."

"Elbette dostum. Benimle gelin."

Daha yakından baktığımda barda görmüş olduğumdan daha da üstündüler. İkisi de muhteşemdi. Herhangi bir şey söyleyip esmerini, Lou'yu, tam o sırada çalan slow'a kaldırdım. Aman Tanrım! Tanrıyı ve üzerime göre smokinimi ayarlamış adamı kutsuyordum. Alışılmıştan daha yakında tutuyordum kendime, ama yine de grup içinde aklımıza estiği zamanlar birbirimize yapıştığımız gibi, vücudumu onunkine yapıştırma cesaretini gösteremiyordum. Karmaşık ve mutlaka pahalı bir koku sürünmüştü; bir Fransız kokusu herhalde. Başının bir yanına attığı kestane saçları, oldukça soluk üçgen yüzünde sarı yaban kedisi gözleri ve vücudu... Düşünmemeyi yeğlerim. Elbisesi üzerinde kendiliğinden duruyordu; ne omuzlarında ne de boynun etrafında, elbiseyi tutan hiçbir şey yoktu. Sadece göğüsleri; söylemem gerekirse, bur denli sert ve sivri göğüslerle bir düzine elbiseyi daha kaldırırdı. Kızı biraz sağıma doğru geçirdim, smokinimin yaka açıklığından, ipek gömleğimin altından göğüslerinin sivriliğini hissediyordum. Diğer kızlarda, kalça düzeyinde, elbiselerinin altından donlarının kenarları görünürdü; bu kız kendine başka bir çekidüzen veriyor olmalıydı, çünkü koltukaltlarından topuklarına kadar, hatları, akan bir süt gibi düzgündü. Onunla konuşmaya çalıştım. Soluklandıktan hemen sonra söze girdim.

"Nasıl oluyor da sizi buralarda görmüyoruz?"

"Görüyorsunuz, işte kanıtı."

Bana bakmak için biraz arkaya çekildi. Bir baş uzundum ondan.

"Şehirde, demek istedim."

"Prixville'e gidecek olsanız görürdünüz."

"Öyleyse sanırım Prixville'de bir şey kiralayacağım."

Bu sözleri oturtmadan önce biraz durakladım. Fazla ileri gitmek istemiyordum, ama bu tür kızlarla hiçbir şey bilinmez, tehlikeyi göze almak gerekir. Bu onu heyecanlandırmış görünmüyordu. Biraz gülümsedi, ancak gözleri soğuk bakıyordu.

"Böyle bile, beni ille de göreceksiniz diyemem..."

"Sanırım meraklısı çok galiba..."

Kararlı bir şekilde yabani bir hayvan gibi atılıyordum. Yürekli değilse böyle de giyinmezdi ki insan.

"Ah!" dedi. "Prixville'de ilginç insan sayısı pek fazla değildir."

"İyi," dedim. "O zaman şansım var mı?"

"Bilmem ki ilginç misiniz?"

Hadi. Sonuçta kendim aranmıştım. Ama o kadar çabuk vazgeçmeyecektim.

"Sizi ilgilendiren nedir?"

"Fena değilsiniz. Ama bu aldatıcı olabilir. Sizi tanımıyorum."

"Dexter'ın, Dick Page'in ve diğerlerinin arkadaşıyım."

"Dick'i tanırım. Ama Dexter tuhaf bir tiptir."

"Tuhaf olmak için biraz fazlaca parası var," dedim.

"Öyleyse sanırım ailemi hiç beğenmeyeceksiniz, biliyor musunuz, bizim de gerçekten fazlaca paramız var."

"Kokusunu alıyorum..." dedim, yüzümü saçlarına biraz yaklaştırarak.

Yeniden güldü.

"Parfümümü sevdiniz mi?"

"Bayıldım."

"ilginç," dedi; "at kokusuna, silah ya da ilaç yağı kokusuna tercih ettiğinize yemin edebilirim."

"Benimle eğlenmeyin," dedim. "Gelişkin bir bedenim ve masum çocuk yüzüm yoksa bu benim suçum değil ki."

"Masum çocuklardan nefret ederim," dedi. "Ama atlardan hoşlanan erkeklerden daha çok nefret ederim."

"Bu koşu hayvanlarının uzağından yakınından hiç geçmedim," dedim. "Sizi yeniden ne zaman görebilirim?"

"Ah... henüz gitmedim ki," dedi. "Önünüzde uzun bir gece var."

"Yeterli değil."

"Bu size bağlı."

Beni öylece bıraktı, çünkü parça bitmişti. Çiftlerin arasında kayıp gitmesine bakıyordum ve dönüp yüzüme alayla güldü, ama bu gülüş cesaret kırıcı değildi. Bir kongre üyesini uyandıracak hatları vardı bu kızın.

Bara geri döndüm. Orada Dick'le Jicky'yi buldum. Martini içiyorlardı. Canlan çok sıkılıyor gibi görünüyorlardı.

"Hey Dick!" dedim. "Çok gülüyorsunuz, yüzünüz bozulacak."

"İyi misin uzun saçlı adam?" dedi Jicky. "Ne yapıyordunuz? Zenci bir kızla shag dansı mı? Yoksa paralı karı avı mı?"

"Uzun saçlı bir adam olarak, biraz swing yapmaya başladım," diye cevapladım. "Hoş binleriyle buradan kaçalım da, size neler yapabileceğimi göstereyim."

"Kedi gözlü ve askısız elbiseli hoş birileri öyle mi?"

"Jicky güzelim," dedim yanaşık bileklerinden kavrayarak, "bana güzel kızları sevdiğim için kızmayacaksınız ya?"

Gözlerinin içine iyice bakarak kollarımda sıktım. Alabildiğine gülüyordu.

"Canınız sıkkın Lee. Bu gruptan bıktınız mı?"

"Sonra ben de fena bir parça sayılmam; babam her yıl yirmi bin kâğıt alır..."

"Ne yani? Siz burada eğlenebiliyor musunuz? Bence bu öldürücü."

"Şişeleri alıp başka bir yere kaçalım. Bu koyu lacilerin içinde insan boğuluyor..."

"Bu Dexter'ın hoşuna gider mi dersiniz?"

"Sanırım Dexter'ın bizimle ilgilenmekten daha başka yapacak işleri var."

"Ya sizin güzel kızlarınız? Böyle geleceklerine inanıyor musunuz?"

"Dick onları tanıyor," dedim, gözucuyla ona bakarak.

Dick her zaman olduğundan daha az şaşkın, dizlerini vurmaya koyuldu.

"Yaman adamsınız Lee. Ne istediğinizi biliyorsunuz."

"Uzun saçlı bir herif olduğumu sanıyordum."

"Peruk olmalı."

"Bana bu iki yaratığı bulun," dedim ve "onları buraya getirin ya da benim arabama bindirmeye bakın ya da sizinkine, nasıl isterseniz."

"Ne gibi bir bahane bulacağım peki?"

"Aman Dick!" dedim, "bu kızlara hatırlatacağınız bir suru çocukluk anınız vardır mutlaka!"

Pes etti ve gülerek gitti. Jicky dinliyor ve benimle dalga geçiyordu, işaret ettim. Yaklaştı.

"Siz," dedim, "Judy ile Bill'i bulun, yedi sekiz tane de şişe kapın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Nereye gidebiliriz?"

"Annemle babam burada yoklar," dedi Jicky. "Sadece küçük kardeşim var, o da uyur. Bize gelin."

"Gerçek bir assınız Jicky. Kızılderili sözü."

Sesini alçalttı.

"Bana yapacak mısınız?"

"Neyi?"

"Yapacak mısınız Lee?"

"Ha... elbette," dedim.

Jicky'ye ne kadar alışsam da öyle sanıyorum ki hemen o sırada ona o işi yapabilirdim. Gece elbisesiyle, sol yanağının üzerine düşen düz ve parlak saçları, biraz şehla gözleri ve saf çocuk ağzıyla yeterince kışkırtıcı bir görünümü vardı. Daha hızlı nefes alıyordu ve yanakları pembeleşmişti.

"Çok aptalca, Lee, sürekli yaptığımızı biliyorum, ama bunu seviyorum!"

"Tamam Jicky," dedim omzunu okşayarak. "Ölmeden önce daha çok yaparız..."

Bileğimi çok kuvvetli sıktı ve yakalayacakken, kaçtı. Ona şimdi ne olduğumu söylemek isterdim; yüzünün alacağı ifadeyi görmek için... Ama Jicky benimle boy ölçüşecek bir av değildi. Kendimi John Henry kadar güçlü hissediyordum ve benim kalbim kırılmazdı.

Yeniden büfeye yöneldim ve tezgâhın arkasında duran adamdan bir duble martini istedim. Bir dikişte içtim ve Dick'e biraz yardım etmeye çalıştım.

Asquith'lerin büyük kızı ortalarda göründü. Dexter'la gevezelik ediyordu. Alnındaki kara perçemiyle Dexter'a şimdi daha bir sinir oluyordum. Üzerindeki smokin gerçekten çok iyi duruyordu. Giysisinin içinde neredeyse iri yapılı görünüyordu, koyu teninin üzerine giydiği beyaz gömleği "Tatilinizi Miami Splendid'de geçirin," diye bas bas bağırıyordu. Yanlarına tamamen yaklaştım.

"Dex," dedim, "Miss Asquith'i bu slow dansa çağırırsam beni öldürür müsünüz?"

"Benim için fazla güçlüsünüz Lee," diye cevap verdi Dexter. "Sizinle kavga etmem."

Sanırım aldırdığı yoktu, ama bu oğlanın ses tonundan ne demek istediğini anlamak güçtü. Jean Asquith'i kollarıma almıştım bile.

Kardeşi Lou'yu yeğlerdim yine de. Ama aralarında beş yaş fark olduğuna inanamazdım. Jean Asquith'in boyu neredeyse benim kadardı. Lou'dan en az dört parmak uzundu. Siyah şeffaf bir şeyden iki parçalı bir giysi vardı üzerinde, eteği yedi sekiz kat kalınlığında ve aşırı işlemeli sutyeni çok az yerini örtebilecek bir şeydi. Derisi, şakaklarında ve omuzlarında serpili çillerle kehribar rengindeydi, saçlarının kısacık kesimi ve kıvırcıklığı başını yusyuvarlak yapmıştı. Lou'dan daha yuvarlak bir yüzü vardı.

"Burada eğleniliyor mu dersiniz?" diye sordum.

"Bu partiler hep aynıdır. Bu da diğerlerinden daha berbat değil."

"Şimdilik," dedim, "bunu bir başkasına yeğlerim."

Bu kız dans etmesini biliyordu. Fazla uğraşmama gerek yoktu. Üstelik kız kardeşini tuttuğumdan daha da yakında tutmaktan çekinmiyordum. Çünkü aşağıya bakmadan benimle konuşabiliyordu. Yanağını yanağıma dayıyordu; gözlerimi indirdiğimde kulak kıvrımını, tuhaf kısa saçlarını ve yuvarlak omzunu görüyordum. Adaçayı ve yabani otlar kokuyordu.

"Ne sürdünüz?" diye devam ettim konuşmama, çünkü bana cevap vermiyordu.

"Parfüm kullanmam," dedi.

Bu tür konular üzerinde ısrar etmedim, kaybım büyük olabilirdi.

"Tam anlamıyla eğleneceğimiz bir yere gitmeye ne dersiniz?"

"Yani?"

Başım kaldırmadan, kaygısız bir tonda konuşuyordu ve söyledikleri sırtımdan geliyor gibiydi.

"Yani yeterince içebileceğimiz, sigara tüttürebileceğimiz ve yeterli alanı olup dans edeceğimiz bir yer."

"Değişiklik olur," dedi. "Yaptığımız kabile dansına benziyor zaten."

Sahiden beş dakikadır yerimizi değiştiremeden ve ne ileri ne geri gitmeden olduğumuz yerde sallanıyorduk. Kollarımda sarmayı bıraktım ve kolumu belinden ayırmadan onu çıkışa doğru yöneltttim.

"Gelin öyleyse," dedim. "Sizi arkadaşların evine götüreyim."

"Çok isterim!" dedi.

Cevap verdiği sırada başımı çevirmiştim, nefesi yüzüme çarptı. Yarım şişe cini devirmediyse Tanrı beni bağışlasın.

"Arkadaşlarınız kimler?"

"Çok şeker tiplerdir."

Holü kazasız belasız geçtik. Pelerinini aramak için hiç çaba sarf etmedim. Hava ılıktı ve etraf kapı girişinden yükselen yasemin kokuyordu.

"Aslında," dedi Jean Asquith kapıda duraklayarak; "sizi hiç tanımıyorum."

"Tabii ki tanıyorsunuz..." dedim kolundan çekerek; "ben şu yaşlı Lee Anderson." Kahkaha atıp kendini geriye attı.

"Tabii ya, Lee Anderson... Gelin, Lee ... Bizi bekliyorlar."

Onu izlemekte güçlük çekiyordum şimdi. İki saniyede beş basamağı atladı, ancak on metre ileride onu yakalayabildim.

"Hey!.. Bu kadar hızlı değil!.." dedim.

Kollarından tuttum.

"Araba şurada."

Judy ve Bili beni Nash'in içinde bekliyorlardı.

"Mazotumuz var," diye fısıldadı Judy. "Dick diğerleri ile birlikte önde."

"Ya Lou Asquith?" diye mırıldandım.

"Evet Don Juan, o da onlarla birlikte. Gidelim artık."

Jean Asquith ön koltuğun arkalığına başım devirmişti, elini gevşekçe BilPe uzattı.

"Hello! Nasılsınız?.. Yağmur yağıyor mu?"

"Kesinlikle yağmıyor," dedi Bili. "Barometre on sekiz kademelik bir düşüş olacağını haber veriyor ama bu ancak yarın için geçerli olur."

"O!" dedi Jean, "bu araba asla o kadar gidemez."

"Duesenberg'ime laf etmeyin," diye itiraz ettim. "Üşümüyorsunuz ya?"

Varlığını bilemediğim bir örtüyü aramak için eğildim ve dikkatsizlikten kol düğmelerim eteğine takıldı, etek dizlerine kadar sıyrıldı. Ne bacaklar ama!

"Sıcaktan ölüyorum," dedi Jean, kararsız bir sesle. Arabayı çalıştırıp Dick'in arabasını izledim. Dexter'ın evinin önünde her markadan bir dizi araba duruyordu ve benim antika olmuş Nash'imin yerine bunlardan birine sahip olmayı çok isterdim.

Ama yeni bir araba olmaksızın da amacımda başarılı olacaktım. Jicky çok uzaklarda değil, Virginia tarzı bir villa da oturuyordu. Evin bahçesi yeterince yüksek çalıların sıra halinde dizildiği çitle çevrilmiş, diğerlerinden ayrılıyordu.

Dick'in arabasının kırmızı farlarının söndüğünü, stop lambalarının yandığını gördüm; ben de arabamı durdurdum ve roadster'in kapısının çarpıldığını duydum. Dört kişi indiler, Dick, Jicky, Lou ve biri daha. Evin merdivenine tırmanışından tanıdım, bu küçük Nicholas'tı. Onun ve Dick'in ellerinde ikişer şişe vardı ve gördüm ki Judy ile Bili de bir o kadar daha taşıyorlardı.

Jean Asquith'in Nash'den inmeye niyeti yoktu. Arabanın etrafında dolanıp kapıyı açtım ve kolumun birini dizlerinin, diğerini boynunun altına kaydırdım. Kör kütük sarhoştu. Judy arkamda durdu.

"Tatlı arkadaşınız sarhoş mu? Yoksa yumruk mu attınız?"

"İçtiği ben miyim yoksa cin mi bilemem," diye homurdandım; "ama masumiyet uykusuyla ilgisi yok bunun."

"Faydalanmanın tam sırası dostum, hadi bakalım."

"Canımı sıkıyorsunuz. Sarhoş bir kadınla çok kolay olur."

"Hey! Sizler..."

Jean'in yumuşak sesiydi bu. Uyanıyordu.

"Beni havada dolaştırmanız bitmedi mi?"

Kusmak üzere olduğunu gördüm ve Jicky'nin bahçesine atıldım. Judy kapıyı üzerimize kapattı ve Jean kusarken başını tuttum. Temiz işti. Yalnızca saf cin, bir atı devirecek kadar da güçlü hem de.

Kendini tamamıyla bırakmıştı. Onu tek elimle tutuyordum. "Ceketimin kolunu çekseniz," diye fısıldadım Judy'ye. Smokinimi kolumdan sıyırdı, bense Asquith'lerin büyük kızlarını tutmak için diğer kolumu kullanıyordum.

"Tamam," dedi Judy; "işlem sona erdiğinde ceketiniz bende kalsın. Acele etmeyin."

Bu arada Bili şişelerle birlikte gitmişti.

"Burada nerede su bulabilirim?" diye sordum Judy ye.

"Evde. Gelin, arka taraftan geçebiliriz."

Bahçenin çakıl döşeli yolunda her adımda tökezleyen Jean'i sürükleyerek onu izledim. Tanrım! Amma da ağır kızmış! Ellerim hiç boş kalmıyordu. Merdivenlerde Judy öne geçti ve üst kata çıkardı beni. Diğerleri oturma odasında yaygaraya başlamışlardı bile. Neyse ki odanın kapısı kapalıydı, çığlıkları az da olsa azaltıyordu. Karanlıkta el yardımıyla çıkıyordum merdivenleri, Judy'nin açık leke halindeki görüntüsü bana yol gösteriyordu. Yukarıya vardığımızda, ışık düğmesi bulmayı başardı ve banyoya girdim. Küvetin önünde kauçuk büyük bir halı vardı.

"Bunun üzerine yatırın," dedi Judy.

"Şakanın sırası değil," dedim. "Kızın eteğini çıkarın." Fermuarı indirip ince kumaşı tek harekette çıkardı. Çoraplarını ayak bileklerine kadar sıyırdı.

Gerçekten de, Jean Asquith'i banyo halısı üzerinde çıplak görmeden önce güzel vücutlu bir kızın neye benzediğini bilemezdim. Bir rüyaydı sanki, gözleri kapalıydı ve ağzından biraz salya akıyordu. Ağzını bir havluya sildim. Onun için değil, kendim için, Judy ilaç dolabının önünde uğraşıp duruyordu.

"Gerekeni buldum, Lee. İçirin biraz bundan."

"Şimdi içemez. Uyuyor. Midesi bomboş."

"Öyleyse, haydi Lee. Benden çekinmeyin. Uyandığında belki yürüyemeyecek."

"Fazla ileri gittiniz Judy."

"Giyinik olmak sizi rahatsız mı ediyor?"

Kapıya doğru gitti ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Sonra elbisesini ve sutyenini çıkardı. Üzerinde sadece külotlu çorabı kalmıştı.

"Sıra sizde, Lee."

Bacakları ayrık, küvetin kenarına oturdu ve bana baktı. Daha fazla bekleyemezdim. Üzerindekileri çıkarıp fırlattım.

"Kızın üstüne abanın, Lee çabuk olun."

"Judy, siz iğrençsiniz."

"Neden? Sizi kızın üzerinde görmek beni eğlendiriyor. Haydi Lee, haydi."

Kendimi kızın üzerine bıraktım ama lanet olası Judy soluğumu kesmişi, işler hiç yolunda gitmiyordu. Öylesine diz üstü duruyordum, kız da bacaklarımın arasındaydı. Judy yeniden yaklaştı.

"Size yardım edeyim, Lee. Kızın üzerine yatın."

İtaat ettim ve Judy daha çok yaklaştı. Elini üzerimde hissettim ve gereken yere yönlendirdi beni. Eli hâlâ üzerimdeydi. Öylesine tahrik olmuştum ki bağıramadım bile.

Jean Asquith kımıldamıyordu, gözlerim yüzüne ilişti, hâlâ tükürük salgılıyordu. Gözlerini araladı ve geri kapattı, hafifçe kımıldamaya başladığını hissettim; "kalçalarını kıpırdatıyordu," bu arada Judy işine devam ediyordu ve diğer eliyle gövdemin altını okşuyordu. Judy ayağa

kalktı. Odanın içinde yürüdü ve ışık söndü. Her şeyi gündüz gözüyle yapacak cesareti yoktu. Geri geldi, yeniden başlayacağını sanıyordum, ama üzerime eğildi ve beni yokladı. Hâlâ aynı durumdaydım, sırtıma karın üstü uzandı, ters yönde ve bu defa eli yerine ağzıyla işe koyuldu.

6

Bir saat sonra geri kalanların durumu garip karşılayacaklarının farkına vardım ve iki kızdan yakamı kurtardım. Banyonun neresinde bulunduğumuzu bilemiyordum. Biraz başım dönüyordu ve sırtım acıyordu.

Jean Asquith'in acımasızca tırnaklarını geçirdiği yerlerde çizikler vardı. Duvara kadar sürünüp yönümü bulmaya çalıştım ve ışık düğmesini buldum. Bu arada Judy kıpırdıyordu. Işığı yaktım ve onu yere oturmuş gözlerini ovuştururken gördüm. Jean Asquith kauçuk halının üzerinde yatıyordu, başı kollarının üzerinde, uyuyor gibiydi. Tanrım! Bu kızın kalçaları! Gömleğimi ve pantolonumu hızla üzerime geçirdim. Judy lavabonun önünde güzelleşmek için uğraşıyordu. Sonra bir havlu alıp suya batırdım. Uyanması için Jean Asquith'in başını kaldırdım "gözleri kocaman açıktı" ve imkânsız, ama gülüyordu.

Gövdesinin ortasından yakaladım ve banyo küvetinin kenarına oturttum.

"Güzel bir duş size iyi gelecektir."

"Çok yorgunum," dedi. "Biraz içtim galiba."

"Aynı fikirdeyim," dedi Judy.

"Çok değil canım," dedim. "Daha çok uykuya ihtiyacınız vardı."

Ayağa kalktı ve boynuma asıldı, öpmesini de iyi biliyordu. Tatlılıkla ondan ayrıldım ve onu küvete dayadım.

"Gözlerinizi kapatın ve başınızı kaldırın."

Sıcak ve soğuk su musluklarını çevirdim ve duşu üzerine yönelttim. Ilık suyun altında gövdesi geriliyordu, göğüs uçlarının koyulaştığım ve yavaşça belirginleştiğini görüyordum.

"İyi geliyor..."

Judy çoraplarını yukarı çekiyordu.

"Kımıldayın, haydi. Hemen inersek içecek bir şeyler bulabiliriz belki."

Elime bir bornoz aldım. Jean musluğu kapattı ve onu bornozun içinde kavradım. Bu mutlaka hoşuna gidiyordu. "Neredeyiz?" diye sordu. "Dexter'ların evinde mi?"

"Başka arkadaşlardayız," dedim. "Dexter'larda sıkıldığımızı düşünmüştüm."

"Beni getirmekle iyi ettiniz," dedi. "Burası daha yaşanılası bir yer."

İyice kurulanmıştı. İki parçalı elbisesini uzattım.

"Şunları giyin. Yüzünüze çekidüzen verin ve gelin."

Kapıya doğru yöneldim. Öne geçip açtım, Judy fırtına gibi indi merdiveni. Onu izlemeye hazırlanıyordum.

"Beni bekleyin, Lee..."

Jean sutyeninin kopçasını kapatmam için bana doğru dönüyordu. Ensesini hafifçe ısırdım. Geriye büküldü.

"Yine uyuyacak mısınız benimle?"

"Memnuniyetle," dedim "ne zaman isterseniz."

"Hemen..."

"Kız kardeşiniz ne yaptığınızı sormaya başlayacak."

"Lou burada mı?"

"Elbette!"

"Ah!.. Çok iyi..." dedi Jean. "Böylelikle ona göz kulak olabilirim."

"Sanırım bu ona çok yararlı olacaktır."

"Lou'yu nasıl buluyorsunuz?"

"Onunla da çok iyi uyurum," dedim.

Yeniden güldü.

"Harika buluyorum onu. Onun gibi olmak isterdim. Çıplak halini bir görseniz."

"Bundan daha iyi olamaz," dedim.

"Şuna bak! Siz tam bir hödüksünüz!"

"Özür dilerim! Nezaket kurallarını öğrenmeye vaktim olmadı."

"Davranışlarınız hoşuma gidiyor," dedi okşayıcı bir bakışla. Kolumu beline dolayıp kapıya doğru sürükledim.

"Aşağıya inmenizin zamanı geldi."

"Sesiniz de çok hoşuma gidiyor."

"Gelin."

"Benimle evlenmek mi istiyorsunuz?"

"Saçmalamayın."

Basamakları inmeye başladım.

"Saçmalamıyorum. Benimle evlenmeniz gerek artık."

"Sizinle evlenemem."

"Neden?"

"Kız kardeşinizi tercih ederim."

Bir daha güldü.

"Lee, size tapıyorum."

"Öyle olması gerek!" dedim.

Herkes büyük bir gürültü patırtıyla oturma odasındaydı. Kapıyı ittim ve Jean'in geçmesini sağladım. Gelişimiz homurtu sesleriyle selamlandı. Dondurulmuş tavuk konserveleri açmış, domuz yavruları gibi yiyorlardı.

Bili, Dick ve Nicholas'ın kolları sıvalı, üstleri sos içindeydi. Lou'nun elbisesi baştan aşağı koca bir mayonez lekesiyle kaplıydı. Judy ile Jicky'ye gelince, hiçbir şeyin farkında olmadan tıkınıp duruyorlardı. Şişelerden beşinin yok olma durumunda olduklarını gördüm. Radyodan kısık sesle bir dans müziği yayılıyordu. Tavuğu görünce Jean Asquith bir savaş çığlığı atarak koca bir parçayı elleriyle yakaladı ve beklemeden yemeye koyuldu. Ben de bir yere yerleştim ve tabağımı doldurdum. Kesin olan bir şey varsa o da gidişatın iyi olmasıydı.

7

Sabah saat üçte Dexter telefon etti. Jean, bu arada, birincisinden daha müthiş, kafayı bulmak için içip duruyordu. Telefonu bahane ederek yanından ayrıldım ve Nicholas'ı ilgilenmesi için onunla bıraktım. Kız kardeşinin yanından hiç ayrılmıyordum ve elimden geldikçe içirmeye çalışıyordum, ama kendini bırakmıyordu ve tüm kurnazlığımı kullanmak zorundaydım. Dexter anne-baba Asquith'lerin kızlarını merak etmeye başladıklarını haber veriyordu.

Bulunduğumuz yeri nasıl keşfettiğini sordum kendisine, telefonun ucunda gülmekle yetindi. Partisinden neden ayrıldığımızı açıkladım.

"Anlıyorum, Lee," dedi. "Biliyorum ki bu akşam partide eğlendirici hiçbir şey yoktu. Çok fazla ciddi adam var."

"Gelin katılın bize, Dex," dedim.

"İçecek bir şeyiniz kalmadı mı?"

Her zamanki gibi kırıcıydı ve her zamanki gibi ses tonu tamamen masum çıkıyordu.

"Hayır," dedim. "Bunun için değil, sizin için değişiklik olurdu."

"Buradan ayrılamam," dedi. "Yoksa gelirdim. Asquith'lere ne söyleyeyim?"

"Kızlarını eve bırakacağımı söyleyin."

"Bu hoşlarına gider mi bilmem, anlarsınız ya..."

"Yalnız başına hareket edecek yaştalar."

"Oldu Lee, ama biliyorlar ki kızları yalnız değil."

"Şu işi hallediverin dostum Dexter. Size güveniyorum."

"O.K. Lee. Halledeceğim, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattı. Ben de aynı şeyi yapıp uğraşlarıma geri döndüm.

Jicky ile Bili, iyi aile kızlarına uygun olmayan küçük alıştırmalara başlamışlardı ve ben de Lou'nun tepkilerini görmeyi çok isterdim. Bira da olsa içmeye başlamıştı. Bu onu pek etkilemişe benzemiyordu, Bili Jicky'nin elbisesini çıkarmaya koyulduğunda bile. "Size ne vereyim?"

"Viski."

"Çabuk içmeye bakın, dans edeceğiz."

Onu tuttum ve başka bir odaya götürmeye çalıştım.

"Ne yapacağız orada?"

"Burası çok gürültülü."

Bir şey demeden beni izledi. İtiraz etmeden divanın üstüne yanıma oturdu.

Ama mıncıklamaya kalkıştığımda, bir erkeğin yaşamında önem taşıyan bir çift tokat yedim suratıma. Müthiş kızmıştım, ama güler yüzlü kalmayı becerdim.

"Pençelerinizi indirin," dedi Lou.

"Çok hızlısınız," dedim.

"tik ben başlamadım."

"Bu bir gerekçe değil. Ne zannediyordunuz yani? Pazar günlerinin okul toplantısı mı? Ya da Bingo mu oynayacaktık?"

"Büyük ikramiye olmak gibi bir isteğim yok."

"İsteseniz de, istemeseniz de büyük ikramiye sizsiniz."

"Babamın servetini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedim, "bunu düşünüyorum."

Kızı divana devirdim ve elbisesinin önünü parçaladım. Deli gibi debeleniyordu. Açık renkli ipeğin altından göğüsleri fışkırdı. "Bırakın beni siz bir hayvansınız!"

"Hayır, ben bir erkeğim."

"Midemi bulandırıyorsunuz," dedi kurtulmaya çalışırken. "Bir saat boyunca Jean'le birlikte yukarıda ne yaptınız?"

"Bir şey yapmadım," dedim. "Biliyorsunuz ki Judy bizimleydi."

"Grubunuzun nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlıyorum Lee Anderson ve ne türden insanlarla ilişkide olduğunuzu..."

"Lou, yemin ederim ki ayıltmak dışında kardeşinize dokunmadım."

"Yalan söylüyorsunuz. Aşağı indiğinde yüzünü görmediniz mi?"

"Aman tanrım!" dedim. "Yemin ederim ki kıskanıyorsunuz." Şaşkınlıkla bana baktı.

"Kimsiniz siz? Kendinizi ne sanıyorsunuz?"

"Kız kardeşinize... dokunmuş olsaydım, sanıyor musunuz ki, hâlâ sizinle ilgilenmeyi isterdim?"

"O benden daha iyi değil!"

Divanın üzerinde onu hâlâ tutuyordum. Artık debelenmiyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Üzerine eğildim ve uzun uzun göğüslerini öptüm, birbiri ardına ve uçlarını dilimle okşayarak. Sonra, kalktım.

"Hayır Lou," dedim, "sizden daha iyi değil."

Onu bıraktım ve hızla geri çekildim, çünkü şiddetli bir tepki bekliyordum.

O ise ağlamaya koyuldu.

8

Sonra, her günkü işlerime geri döndüm. İşe girişmiştim, beklemem ve her şeyi oluruna bırakmam gerekiyordu. Onları yeniden göreceğimi gerçekten biliyordum. O gözlerdeki bakışları gördükten sonra Jean'in beni unutabileceğini sanmıyordum. Lou'ya gelince; biraz yaşıma, Jicky'lerdeyken ona söylediklerime, yaptıklarıma güveniyordum.

Bir hafta sonra sonbaharın sonunu ve kışa yaklaştığımızı haber veren yeni kitaplarla dolu bir koli aldım. İşimi iyi becermeye ve kenara birkaç dolar atmaya devam ediyordum. Bayağı param birikmişti. Fazla değil, ama bana yetiyordu. Bazı harcamalar yapmak durumunda kalmıştım. Üstümü başımı yenilemek ve arabayı elden geçirmek için. Stork Club'da, şehrin doğru dürüst tek orkestrasının gitarının yerine birkaç kez gitar çaldım. Sanırım bu Stork Club'un New York'taki Stork Club ile hiçbir ilgisi yoktu, ama gözlüklü gençler yanlarına sigorta memurlarının ya da traktör satıcılarının kızlarını alıp buraya memnuniyetle geliyorlardı. Böylelikle hem cebim biraz daha fazla para görüyordu, hem de kulüpte ayarlayabildiğim kişilere kitap satıyordum. Gruptaki arkadaşlar da kimi zaman uğruyorlardı. Onları düzenli görüyordum ve Judy ile Jicky'le yine yatıyordum. Jicky'den bir türlü kurtulamıyordum. Ama iyi ki bu iki kız vardı, çünkü muazzam formdaydım. Bütün bunların dışında, atletizm yapıyordum ve kaslarımı bir boksör gibi geliştiriyordum. Bir akşam, Dex'in partisinden sonraki hafta, Tom'dan mektup aldım. En yakın kısa zamanda gelmemi istiyordu. Cumartesiden yararlanıp Tom'un bulunduğu şehre gittim. Tom'un bana belli bir şey için yazdığını ve bunun çok kolay bir şey olmadığını biliyordum. Bu tipler, senatörün emriyle, seçimlerde oy kullanmamı sabote etmişlerdi. Tüm ülkede bulunabilecek en lanet rezil herifti Senatör Balbo. Siyahlar oy kullandıklarından beri, kışkırtmaların üzerine körükle gidiyordu. O işi o denli iyi ayarlamıştı ki, oylamadan iki gün önce adamları siyahların toplantılarını basmış ve iki kişiyi yere sermişlerdi. Kardeşim, siyahların eğitim gördükleri okulun öğretmeni olarak, olayı herkesin önünde protesto etmiş, mektup göndermiş ve ertesi gün iyice dövülmüştü. Yer değiştirmek için, benden arabayla gelip kendisini almamı istediğini yazıyordu mektubunda. Evin karanlık odasında yalnız başına oturmuş, beni

bekliyordu. Bir iskemleye oturmuştu. Eğilmiş geniş sırtı ve ellerinin arasındaki başını görünce içim yandı. Kanımın kızgın kızgın aktığını hissediyordum, öz kara kanım damarlarımda dalga gibi yayılıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Ayağa kalktı ve beni omuzlarımdan tuttu. Dudakları şişmiş ve zorlukla konuşuyordu. Onu avutmak için sırtına vurmaya kalktığımda, kolumu tuttu.

"Beni kırbaçladılar," dedi.

"Kim yaptı bunu?"

"Balbo'nun adamları ve Moran'ın oğlu."

"Yine mi onlar?"

Elimde olmadan yumruklarımı sıktım. Soğuk bir öfke gitgide benliğimi sarıyordu.

"Gebertelim mi onu, Tom?"

"Hayır, Lee. Yapamayız. Hayatın biter. Senin bir şansın var, sende lekeler yok."

"Ama sen benden daha üstünsün, Tom."

"Ellerime bak, Lee. Tırnaklarıma bak. Saçlarıma, dudaklarıma bak. Ben karayım Lee. Bundan kaçamam, ama sen..." durdu ve bana baktı. Bu adam beni gerçekten seviyordu.

"Sen, Lee, kurtulmalısın. Tanrı kurtulman için yardım edecektir, yardım edecektir Lee."

"Tanrı'nın umrunda değil," dedim.

Gülümsedi, inancımın az olduğunu biliyordu.

"Lee, bu şehri çok genç yaşta terk ettin sen ve dinini kaybettin, ama Tanrı zamanı geldiğinde seni bağışlayacaktır. Kaçman gereken insanlardır. Ama O'na gitmelisin, ellerin ve yüreğin açık."

"Nereye gideceksin, Tom? Paraya ihtiyacın var mı?"

"Param var, Lee. Evi seninle birlikte bırakıp gitmek istedim. Hâlâ istiyorum..."

Durdu. Biçimi bozulmuş ağzından sözcükler zorlukla çıkıyordu.

"Evi yakmak istiyorum Lee. Babam onu elleriyle yapmıştı. Varlığımızı ona borçluyuz. Renk olarak neredeyse bir beyazdı, Lee. Ama unutma ki ırkını asla yadsımadı. Kardeşimiz öldü ve babamızın zenci elleriyle yaptığı bu eve sahip olmaya kimsenin hakkı yok." Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tom'a eşyalarını toparlamasında yardım ettim ve onları Nash'imin üstüne yığdık. Çevreden oldukça uzak kalmış olan ev, kentin sınırlarındaydı. Tom'u işini bitirmesi için bıraktım ve eşyaları iyice istiflemek için dışarı çıktım.

Birkaç dakika sonra yanıma geldi.

"Gidelim," dedi, "buradan gidelim, siyahlar için bu dünyada adaletin zamanı henüz gelmedi..."

Mutfak tarafında kırmızı bir ışık belirmişti, birden büyüdü. Patlayan bir benzin bidonunun sağır edici gürültüsü duyuldu ve ışık yan odanın penceresini sardı. Sonra uzun bir alev ahşap duvarı böldü ve rüzgâr yangını büyüttü. Işık her yerde dans ediyordu ve Tom'un yüzü kırmızı ışıkta, terden parlıyordu. İki iri gözyaşı yanaklarından süzüldü. Elini omzuma koydu ve gitmek için sırtımızı döndük.

Tom'un evi satabileceğim düşünüyordum; cepte para olursa, Moran'ların başına dert açabilirdik, hatta üçünden birini mahvedebilirdik, ama düşüncesine göre hareket etmesini engellemek istemiyordum. Ben de kendime göre yapıyordum işimi. Kafası hâlâ Tanrı'ya ve iyiliğe dair önyargılarla doluydu. Tom fazla namusluydu, bu da onun sonu olacaktı. Sanıyordu ki iyilik yapmakla iyilik bulunur, oysa böyle bir şey olsa bile, bu sadece bir rastlantıdır. Önemli olan tek bir şey vardır; o da öç almak, hem de fazlasıyla. Benden daha da beyaz tenli çocuğu düşünüyordum. Anne Moran'ın babası çocuğun kızma kur yaptığını ve birlikte çıktıklarını öğrendiğinde bu iş uzun sürmemişti. Ama çocuk bu şehirden hiç çıkmamıştı.

Ama ben on yıldan daha uzun süredir uzak kalmıştım buralardan ve aslımı bilmeyen insanlarla temas ede ede bize aşıladıkları aşağılık duygusundan yavaş yavaş kurtulmuştum, bir dürtü gibi bu çekilmez aşağılık duygusu; Tom'un patlamış dudaklarından acıma sözleri dökülmesine, Beyaz Adam'ın ayak seslerini işitir işitmez kardeşlerimizin dehşet içinde, böcekler gibi, kaçacak delik aramalarına yol açar; ama biliyorum, Beyaz Adam'ın derisine sahip olmakla onu ele geçirmek kolaylaşır, çünkü kendi benzerleriyle çenesi açılır ve kendine ihanet eder. Bill'le, Dick'le, Judy'le onlara karşı puan kazanmış durumdaydım. Ama bunları biraz önce bir siyahın hakladığını söylemek beni fazla ileri götürmez. Lou ve Jean Asquith'le, Moran'lara ve hepsine karşı rövanşı almış olacağım. Bire karşı iki kardeşimi öldürdükleri gibi beni de öldüremeyecekler.

Tom arabada uyukluyordu. Gaza bastım. Onu direkt Murchison-Junction bağlantısına yetiştirmeliydim, oradan da kuzey ekspresine binecekti. New York'a gitmeye karar vermişti. Tom namuslu bir tipti. Cesur, çok duygusal, fazla alçakgönüllü.

9

Kente ertesi gün vardım ve hiç uyumadan işimin başına geçtim. Uykum yoktu. Her zamanki gibi bekliyordum. Beklediğim şey saat on bire doğru, telefonun çalmasıyla gerçekleşti. Jean Asquith beni Dex ve diğer arkadaşlarıyla birlikte hafta sonu için evine davet ediyordu. Hiç acele etmeden, doğallıkla kabul ettim bu daveti.

"Bir fırsatını bulursam..."

"Gelmeye çalışın," dedi kız telefonun öbür ucundan.

"Bu denli kavalye sıkıntısı mı çekiyorsunuz?" diye alayla güldüm. "Ya da gerçekten bir delikte yaşıyorsunuz."

"Buradaki erkekler biraz fazla içki içmiş, bir kızla nasıl ilgileneceğini bilmiyorlar."

Soğuk davrandığımı hissetti, çünkü hafif bir kahkaha attı. "Gelin; sizi görmek istiyorum, Lee Anderson. Lou da çok memnun olacaktır."

"Onu benim için öpün," dedim; "ve aynı şeyi size de yapmasını söyleyin."

Güvenle işimin başına döndüm. Cesaretim artmıştı. Akşam, drugstore'da grubumu buldum ve Judy ile Jicky'yi benim Nash'in içine attım. Arabanın içinde bu iş çok rahat yapılmasa da görülmedik açılarda yakalayabiliyor insan. Bir gece daha iyi uyudum.

Gardırobumu tamamlamak için ertesi gün tuvalet gereçleri ve bir el valizi satın aldım; bir çift yeni pijama ve ihtiyacım olan ıvır zıvırlar... Bu insanların yanında bir sokak serserisi yerine konmamak için de ne yapılması gerektiğini hemen hemen biliyordum. O haftanın perşembe günü akşamı, kâğıtlarımı doldurup kasadaki günlük hesabı bitiriyordum ki, saat beş buçuğa doğru, Dexter'ın arabasının kapının önünde durduğunu gördüm. Mağazayı kapatmış olduğumdan gidip ona kapıyı açtım; içeri girdi.

"Selam Lee," dedi. "İşler nasıl?"

"Fena değil, Dex. Ya senin eğitimin?"

"Eh... gidiyor işte... Biliyorsunuz, parlak bir öğrenci olmak için beyzbol ve hokeye yeterince önem vermiyorum."

"Seni buraya getiren ne?"

"Birlikte bir yerlerde yemek yeriz. Sonra da en sevdiğim eğlencelerimden birini denemeye gideriz, diye sizi götürmeye geldim."

"Oldu Dex, beş dakika sonra hazırım."

"Sizi arabada bekliyorum."

Kâğıtları ve parayı kasanın içine tıktım, demir kepengi indirdim ve ceketimi alıp arka kapıdan çıktım. Hava ağır, kötüydü, iyice ilerlemiş mevsim için çok sıcaktı. Nemden parmaklarımız yapış yapıştı.

"Gitarımı alayım mı?" diye sordum Dex'e.

"Gerek yok. Bu akşam eğlenceden sorumlu olan benim."

"Haydi gidelim."

Önde, onun yanına oturdum. Packard'ı benim Nash'imden çok başkaydı, ama bu oğlan araba kullanmasını bilmiyordu. Kontağı ilk çevirişte motoru çalıştırmak için insanın kendinden bir şey vermesi gerekir.

"Beni nereye götürüyorsunuz, Dex?"

"Önce Stork'da yemek yiyelim, sonra sizi gideceğimiz yere götürürüm."

"Sanırım Cumartesi Asquith'lere gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. İsterseniz sizi de gelip alırım."

Asquith'lere Nash'le gitmemek için bir yöntemdi bu. Doğrusu Dexter'dan daha iyi bir kefil bulunamazdı.

"Teşekkür ederim. Kabul ediyorum."

"Golf oynar mısınız, Lee?"

"Hayatımda bir kez denedim."

"Golf kılığınız ve kulüpleriniz var mı?"

"Asla! Beni Kaiser mi sandınız?"

"Asquith'lerin golf sahası var. Doktorunuzun golf oynamayı yasakladığını söylemenizi tavsiye ederim."

"Tutacağını düşünüyorsanız..." diye homurdandım.

"Ya briçe ne dersiniz?"

"Ha! O mu, iyi."

"Çok iyi mi?"

"İyi."

"O zaman briç oyununun size zararlı olduğunu söylemenizi öneririm."

"Ama yine de," diye ısrar ettim... "Oynayabilirim."

"Suratınız asılmadan beş yüz doları masanın üstüne bırakabilir misiniz?"

"Bu beni rahatsız eder."

"O zaman tavsiyeme uyun."

"Bu akşam çok naziksiniz Dex," dedim. "Eğer bu insanlar için fazlasıyla züğürt olduğumu bana anlatmaksa niyetiniz, hemen söyleyin, ben de hoşça kaim diyeyim."

"Bana teşekkür etmekle daha iyi yaparsınız Lee. Size bu insanların karşısında sizin deyiminizle dayanma yolunu gösteriyorum."

"Bu sizi ne diye ilgilendiriyor, anlamadım."

"Beni ilgilendiriyor."

Bir an sustu ve kırmızı ışığa geldiğimizde frene bastı. Packard amortisörlerinin üzerinde yavaşça ileri doğru yaylandı ve yerine oturdu.

"Neden?"

"Bu kızlarla nereye varmak istediğinizi öğrenmek istiyorum."

"Bütün güzel kızlar kendileriyle ilgilenilmesinden hoşlanırlar."

"Elinizin altında en az bu kızlar kadar güzel, üstelik daha kolay bir düzine kız var."

"Cümlenizin birinci bölümünün tamamıyla doğru olduğuna inanmıyorum, hatta İkincisinin de."

Kafasında başka bir düşünceyle bana baktı. Yolu gözlemesini tercih ederdim.

"Beni şaşırtıyorsunuz, Lee."

"Açıkçası bu iki kız tam istediğim gibi," dedim.

"Bundan hoşlandığınızı biliyorum," dedi Dex.

Bana söylemek istediği bu değildi, şüphesiz.

"Onlarla yatmanın Judy ya da Jicky ile yatmaktan daha zor olduğunu sanmıyorum," diye üsteledim.

"Amacınız yalnızca bu mu Lee?"

"Yalnızca bu."

"O zaman dikkat edin. Jean'e ne yaptığınızı bilmiyorum, ama beş dakikalık bir telefon görüşmesinde, adınızı en azından dört kez söylemeyi başardı."

"Onda bu etkiyi yaratmaktan mutluyum."

"Bunlar evlenmeden yatılacak kızlardan değiller. En azından ben onların böyle olduklarını düşünüyorum. Biliyor musunuz Lee, onları on yıldır tanırım."

"Öyleyse şansım varmış," dedim. "Çünkü ikisiyle birden evlenmek düşüncesinde değilim, ama ikisiyle de yatmak istiyorum."

Dexter söylediklerime yanıt vermedi ve yine bana baktı. Judy Jicky'lerdeki olaydan mı söz etmişti ona ya da hiçbir şey bilmiyor muydu? Sanırım gerisi anlatılmasa da bu herif olayların dörtte üçünü sezecek kadar uyanıktı.

"İnin," dedi.

Arabanın Stork Club'un önünde durduğunu o an anladım ve indim. İçeride Dexter'ın ardından gidiyordum, vestiyerdeki esmer kıza bahşişi o verdi. İyi tanıdığım iş kılığındaki bir garson, bizi adımıza ayrılmış masaya götürdü. Bu lokantada büyük tavırlar sergilemeye çalışıyorlardı ve bu komik sonuçlar doğuruyordu. Geçerken, orkestra şefi Blackie'nin elini sıktım. Kokteyl saatiydi ve orkestra dans müziği çalıyordu. Müşterilerin birçoğunu görmüşlüğüm vardı. Ama onları daha çok orkestra platformundan görmeye alışmıştım ve birden halkın yanında, düşmanların arasında kendimi bulmam garip bir duyguydu. Yerlerimize oturduk ve Dex hemen martinilerimizi ısmarladı.

"Lee," dedi; "artık sizin bu konuda konuştuğunuzu görmek istemiyorum, ama bu kızlara dikkat edin."

"Ben her zaman dikkat ederim," dedim. "Bilmem bunu hangi anlamda söylüyorsunuz, ama genellikle ne yaptığımın farkındayım." Bana cevap vermedi ve iki dakika sonra, başka şeylerden bahsetti. Altta kalmış havasından kurtulmak istediğinde çok daha ilginç şeylerden söz ediyordu.

10

Çıktığımızda ikimiz de kafaları bulmuştuk ve Dexter'ın itirazlarına rağmen direksiyona ben geçtim.

"Cumartesiye yüzüm gözüm dağılmış bir biçimde gelmek istemem. Kullanırken hep başka taraflara bakıyorsunuz ve bu da bana her an ölecekmişim izlenimi veriyor."

"Ama yolu bilmiyorsunuz ki, Lee."

"Ne olacak yani! Tarif edersiniz."

"Kentin hiç gitmediğiniz bir semti orası, yolu da karmakarışıktır."

"Of! Beni öldürüyorsunuz, Dex. Hangi salak?"

"iyi, Stephen's Street 300 numaraya gideceksiniz."

"Bu taraftan mı?" diye sordum, işaret parmağımı batıdaki bir semte doğrultarak...

"Evet. Biliyor musunuz?"

"Her yeri bilirim," dedim. "Dikkat kalkıyoruz."

Şu Packard yolda kadife gibi sürülüyordu. Dex bu arabayı pek sevmezdi; babasının Cadillac'ını tercih ederdi, ama benim Nash'imin yanında gerçek bir baldı.

"Stephen's Street'e mi gidiyoruz?

"Yakınma," dedi Dex.

Aldığı had safhada alkol miktarına karşın kaya gibi sağlamdı.

Sanki hiç içmemişti.

Kentin yoksul semtinin göbeğindeydik. Stephen's Street'e varmıştık ama 200 numaralı binadan itibaren ucuz konutlar, daha sonra da tek katlı, gitgide daha da yoksul barakalar görünmeye başladı. 300 numaraya geldiğimizde hâlâ ayakta kalabilmiş bir ev karşımıza çıktı. Evlerin önünde Ford T döneminden kalma birkaç eski püskü araba vardı. Dex'in gösterdiği yerde arabayı durdurdum.

"Gelin, Lee," dedi. "Biraz yürüyeceğiz."

Kapıları kilitledi ve yola koyulduk. Yolu dik kesen bir sokağa girdik ve yüz metre kadar ilerledik. Ağaçlıklı ve yıkıntı halindeki bahçe duvarlarıyla bezenmiş bir yerdi. Dex, iki katlı, üst tarafı ahşap bir binanın önünde durdu. Bahçeyi oluşturan çerçöp yığınının etrafındaki demir parmaklık mucize gibi iyi durumdaydı. Haber vermeden içeri girdi. Neredeyse gece olmuştu ve köşelerde garip gölgeler oynaşıyordu.

"Gelin, Lee," dedi. "Burası."

"Peşinizden geliyorum."

Evin önünde bir gül ağacı vardı, bir tane; ama kokusu her yanı kaplayan çöp kokularını bastırmaya yetiyordu. Dex, evin yan tarafındaki iki basamaklı giriş merdivenini tırmandı. Zili çaldığında, şişman bir zenci kadın kapıyı açtı. Bir şey söylemeden, sırtını döndü ve Dexter onu izledi. Kapıyı arkamdan kapattım. Birinci kata geldiğimizde, bize yer vermek için kenara çekildi. Küçük odada, bir divan, bir şişe, iki bardak ve on bir on iki yaşlarında iki küçük kız vardı; her tarafı çilli, şişman kızıl saçlı bir kızla, ondan daha büyük gibi gösteren, genç zenci kız. Her ikisi de, gömlek ve çok kısa etek giymiş, uslu uslu divanda oturuyordu.

"işte size dolar getiren beyler," dedi zenci kadın. "Sakın vızıldamayın."

Kapıyı kapatıp, bizi yalnız bıraktı. Dexter'a baktım.

"Soyunun, Lee," dedi. "Burası çok sıcak."

Kızıl saçlı kıza döndü.

"Gel bana yardım et, Jo," dedi.

"Benim adım Polly," dedi çocuk. "Bana dolar verecek misiniz?"

"Elbette," dedi Dexter.

Cebinden buruşmuş bir onluk çıkarıp çocuğa verdi.

"Gel de pantolonumu çıkarmama yardım et."

Henüz yerimden kıpırdamamıştım. Kızıl saçlı kızın yerinden kalkmasına baktım. On iki yaşından fazla olmalıydı. Kısa eteğinin altında kalçaları iyice yuvarlaktı. Dex'in bana baktığını biliyordum.

"Kızıl saçlıyı alıyorum," dedi.

"Biliyorsunuz ki bu yüzden hapse gidebiliriz."

"Sizi sıkan teninin rengi mi?" dedi kaba bir şekilde.

Benim için düşündüğü şey buymuş demek ki. Gözünün üzerindeki perçemin ardından hâlâ bana bakıyordu. Bekliyordu. Sanırım hiç renk vermedim. Çocuklar hareket etmeden, biraz korkmuş duruyorlardı.

"Gel, Polly," dedi Dex. "Bir kadeh içer miydin?"

"Içmemeyi yeğlerim," dedi. "Size içmeden de yardım edebilirim."

Bir dakikadan daha az sürede soyunmuştu, çocuğun eteğini sıyırıp dizlerine oturttu. Yüzü kararmış, hızlı hızlı solumaya başlamıştı.

"Canımı acıtmayacaksınız değil mi?" dedi.

"Rahat dur," diye cevap verdi Dexter. "Yoksa dolar da yok." Elini kızın bacaklarının arasına daldırdı, kız ağlamaya başladı. "Kes sesini!" dedi; "yoksa Anna'ya söylerim, döver seni." Başını bana doğru çevirdi. Yerimden

kımıldamamıştım. "Derisinin rengi mi sizi rahatsız ediyor?" diye tekrarladı. "Benimkini mi istersiniz?"

"Böyle iyi," dedim.

Diğer çocuğa baktım. Tüm olanlara kayıtsız, başını kaşıyordu. Bunlara yabancı değildi.

"Gel," dedim ona.

"Sonuna dek gidebilirsiniz," dedi Dex. "Temizdirler. Susacak mısın sen?"

Polly ağlamayı kesti ve uzun uzun burnunu çekti.

"Çok irisiniz..." dedi. "Canım acıyor!"

"Sus!" dedi Dex. "Sana beş dolar daha veririm."

Köpek gibi soluyordu. Sonra kızın baldırlarından kavradı ve iskemlenin üzerinde durmadan gidip gelmeye başladı. Polly'nin gözyaşları şimdi sessizce akıyordu. Küçük zenci kız bana bakıyordu.

"Soyun," dedim ona, "git divana uzan."

Ceketimi çıkarıp, kemerimi çözdüm. İçine girdiğimde hafif çığlık attı.

Cehennem gibi sıcaktı.

11

Cumartesi akşamına kadar, Dexter'ı yeniden görmemiştim. Nash'i alıp evine kadar gitmeye karar verdim. Eğer hâlâ gelmeye niyeti varsa, o zaman arabamı garajına bırakırdım. Yok eğer vazgeçmişse, arabamla direkt yola koyulurdum. Bir önceki akşam onu bıraktığımda, bir domuz gibi hastaydı. Sandığımdan daha sarhoş olmalıydı, saçmalamaya başlamıştı. Küçük Polly'nin sol memesinde bir iz kalacaktı ömür boyu, çünkü Dexter onu kudurmuşçasına ısırmıştı. Dolarlarının onu sakinleştireceğini düşünüyordu ama zenci Anna hemen gelmiş ve onu bir daha eve almamakla tehdit etmişti. Bu eve ilk defa gelmediği açıktı. Kızıl teninin kokusu hoşuna gitmiş olmalı ki, Polly'yi bırakmak istemiyordu. Anna kıza bir çeşit pansuman yapmış, uyku ilacı vermemiş, ama boğazından acayip sesler çıkararak kızın her tarafını yalayan Dex'in eline bırakmak zorunda kalmıştı.

Neler hissettiğinin farkına varmaya başlamıştım, çünkü bende bu zenci kızın içinden çıkıp çıkmamaya karar veremiyordum, ama yine de yaralamamaya dikkat ediyordum, ancak kız, bir kez bile olsun şikâyet etmemişti. Sadece gözlerini kapatıyordu.

İşte bu nedenle, Dex'in hafta sonunu Asquith'lerde geçirip geçiremeyecek durumda olup olmadığını bilemiyordum. Ben bile garip bir biçimde uyanmıştım. Ricardo'nun hakkını yememek gerek. Sabahın dokuzundan itibaren bana üç tek zombi içirdi, insanı ayağa kaldıracak bundan daha iyi bir şey bilmiyorum. Aslında Buckton'a gelmeden önce bu kadar çok içmezdim, şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunun farkına varıyorum. Yeteri kadar alkol aldığınız takdirde kafanızın aydınlanmaması için hiçbir neden yoktur. Bu sabah iyiydim ve Dex'lerin evinin önünde arabamı durdurduğumda, kendimi formda hissediyordum. Sandığımın tam tersine, yeni traş olmuş; bej gabardin bir takımın ve pembeli grili bir gömleğin içinde beni bekliyordu.

"Yemek yediniz mi Lee? Yolda durmayı hiç sevmem, dolayısıyla da önlemimi alırım."

Bu Dexter bir çocuk gibi açık, sade ve netti. Yine de kendi yaşından daha yaşlı bir çocuk. Onun gözleri.

"Bir parça jambonla biraz marmelat yemek isterdim," diye cevapladım.

Uşak bana fazlasıyla ikram etti. Yediklerime ellerini süren birinden nefret ederim, ama Dexter bunu normal karşılıyordu anlaşılan. Yemekten sonra dışarı çıktık. Bagajlarımı Nash'ten Packard'a taşıdım ve Dexter koltuğun sağma geçti.

"Kullanın Lee, böylesi daha iyi."

Bana aşağıdan şöyle bir baktı. Bir önceki akşamı ima eden sadece bu bakış oldu. Geri kalan bölümü de çok keyifliydi, Asquith'lerle ilgili bir sürü hikâye anlattı bana. Yaşama önemli sermayeyle atılmış karı koca Asquith'ler koca bir pislikti, üstelik bu iyi bir şeydi, yalnız tek kusurları derileri başka renkten olan insanları sömürmekti. Jamaika taraflarında ya da Haiti'de şekerkamışı tarlaları vardı ve Dex'in iddia ettiğine göre evlerinde içilen romlar enfesti.

"Ricardo'nun zombilerini alt eder bu, bilirsiniz ya, Lee."

"O zaman, ben de varım!" dedim.

Ve gaza bastım.

Yüz millik yolu bir saatten biraz fazla sürede katettik; Prixville'e geldiğimizde Dexter yolu gösterdi.

Buckton'a göre çok daha küçük bir yerleşim yeriydi Prixville, ama evleri daha lüks görünümlü ve bahçeleri daha büyüktü. İnsanlara zengin havası veren böyle yerler de var...

Asquithlerin bahçe kapısının parmaklıkları açıktı, garaja giden yokuşu tırmanmaya çalıştımsa da, motorun gücü buna yetmedi, bende Clipper'ı diğer iki arabanın arkasına park ettim.

"Şimdiden müşteriler gelmiş," dedim.

"Hayır," dedi Dexter. "Bunlar evin arabaları. Sanırım davetli olarak bir tek biz varız. Bizden başka, buradan birkaç kişi olabilir. Birbirlerini sıra ile davet ederler, çünkü ne zaman kendi evlerinde kalacak olsalar, canları sıkılmaya başlar. Zaten evlerinde de pek kaldıkları yoktur."

"Anlıyorum," dedim. "Sonuçta acınacak insanlar."

Güldü ve arabadan indi. Her birimiz kendi valizimizi aldık ve Jean Asquith'le burun buruna geldik. Elinde bir tenis raketi taşıyordu. Üzerinde beyaz bir şortla tenis maçının ardından sırtına geçirdiği ve hatlarını dehşet biçimde ortaya koyan ördek mavisi bir kazak vardı.

"Ah, geldiniz işte," dedi.

Bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Gelin birşeyler içelim."

Dex'e baktım, o da bana baktı ve birlikte başımızı olur gibilerinden salladık.

"Lou nerede?" diye sordu Dex.

"Odasına çıktı," dedi Jean. "Üzerini değişecek."

"Oo," dedim. "Briç için özel kıyafet mi giyiliyor burada?" Jean kahkahalarla güldü.

"Şortunu değiştirecek demek istedim. Gidin, daha rahat şeyler geçirin üstünüze, sonra da gelin. Sizi odanıza götürecekler."

"Umarım siz de şortunuzu değiştirirsiniz," diye alay ettim. "Üzerinizdekileri en az bir saattir taşıyor olmalısınız." Parmaklarımın üstüne iyi bir raket darbesi yedim.

"Ben terlemem," dedi Jean. "O yaşta değilim artık."

"Ve şüphesiz maçı kaybettiniz?"

"Evet!"

Yine güldü. Çok güzel güldüğünü biliyordu.

"O zaman sizinle bir set oynamayı teklif etme riskini alabilirim," dedi Dex. "Tabii, hemen değil. Yarın sabah için."

"Elbette," dedi Jean.

Bilmem yanılıyor muyum, ama bu öneriyi benim yapmamı tercih ederdi sanırım.

"Oldu," dedim. "Eğer iki tenis kortu varsa ben de Lou ile karşılaşırım ve kaybedenler, birbirleriyle karşılıklı oynarlar. Maçı kaybetmeye hazırlanan Jean, birlikte oynamamız için bu bir şans olabilir."

"O.K." dedi Jean.

"Madem herkes hile yapacak, o zaman ben de yenilmiş olurum," dedi Dex. Üçümüz de gülmeye başladık. Bu hiç de komik değildi; ama hava gerilmeye başlamıştı ve bunu düzeltmeliydik. Sonra, Dex ve ben eve doğru Jean'i takip ettik. Bizi çok zayıf, kolalı küçük bir başlık takan, karaderili bir hizmetçi kadının ellerine teslim etti.

12

Odamda üstümü değiştirdim, Dex'le diğerlerinin yanına, aşağıya indim. İki genç çocuk ve iki kız daha vardı, Jean çocuklardan ve kızlardan biriyle briç oynuyordu. Lou oradaydı. Dex'i diğer kızın yanında bırakıp biraz dans müziği dinlemek için radyonun düğmesini çevirdim. Ston Kenton'ın çaldığını duyunca, bu istasyonda karar kıldım. Lou geçen akşam sürmüş olduğundan daha hoş, yeni bir parfüm sürmüştü, ama biraz takılmak istedim. "Parfümünüzü değiştirmişsiniz, Lou."

"Evet. Hoşunuza gitmedi mi?"

"Yoo, çok hoş. Ama biliyorsunuz ki bu yapılmaz."

"Nedir yapılmayan?"

"Parfüm değiştirmek kurallara göre değil. Gerçek, şık bir hanım hep aynı parfümü sürer."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Herkes bilir. Bu eski bir Fransız kuralıdır."

"Biz Fransa'da değiliz."

"O halde, neden Fransız parfümü kullanıyorsunuz?"

"En iyisi Fransız parfümüdür de ondan."

"Mutlaka, ama bir kurala uydunuz mu hepsine uymanız gerekir."

"Söylesenize, Lee Anderson, bütün bunları nereden bulup çıkarıyorsunuz?"

"Eğitimin iyi tarafları," diye güldüm.

"Hangi kolejden mezunsunuz?"

"Bildiğiniz hiçbir kolejden."

"Yani?"

"ABD'ye gelmeden, İngiltere ve İrlanda'da okudum."

"Neden bu işi yapıyorsunuz? Daha çok kazanabilirsiniz?"

"istediklerimi yapmak için yeterince kazanıyorum," dedim. "Aileniz var mı?"

"İki erkek kardeşim vardı."

"Sonra?"

"Küçük olanı öldü. Bir kazada."

"Ya diğeri?"

"Halen yaşıyor. New York'ta."

"Onu tanımak isterdim..." dedi.

Dexter'larda ve Jicky'lerdeyken gösterdiği sert davranışları bırakmış gibi görünüyordu, Jicky'lerin evinde yaptıklarımı da unutmuştu sanki.

"Tanımamanızı yeğlerdim," dedim.

Ve öyle de düşünüyordum. Ancak onun olanları unuttuğumu sanmakla, yanılıyordum.

"Tuhaf arkadaşlarınız var," dedi konuyu değiştirerek.

Hâlâ dans ediyorduk. Çalan parçalar arasında duraklama yoktu, bu da benim cevap vermeme yaradı.

"Geçen sefer Jean'le ne yaptınız?" dedi.

"Hiçbir şey yapmadım. Ayılması için yardım ettim yalnızca. Bildiğimiz bir teknik vardır tabii."

"Benimle dalga geçip geçmediğinizi bilemiyorum. Sizinle bunu anlamak zor."

"Ben kristal kadar saydamımdır!.." dedim.

Yanıt verme sırası ondaydı ve birkaç dakikalık dansta kollarımda gevşemiş, bir şey düşünmüyormuş gibiydi.

"Orada bulunmak isterdim," dedi.

"Ben de öyle, dedim. Şimdi içiniz rahat olurdu."

Söylediğim sözlerin ardından kulaklarımın arkasına doğru bir sıcaklık yayıldı. Jean'in vücudu gözlerimin önüne gelmişti. İkisine birden sahip olmak, aynı anda ortadan kaldırmak, söylenmesi gerekenlerden sonra. İmkânsız.

"Düşünmeden konuşuyorsunuz."

"Düşündüğüme inanmanız için ne söylemem lazım bilmiyorum." Şiddetle karşı çıktı, ukala olmakla ve Avusturyalı bir psikiyatr gibi konuşmakla suçladı beni. Biraz sertti.

"Demek istediğim," diye açıkladım, "gerçeği söylediğime ne zaman inanacaksınız?"

"Hiçbir şey söylememenizi yeğlerim."

"Hiçbir şey yapmamamı da mı?"

Onu kollarımda daha sıkı sardım. Neyi ima etmek istediğimi mutlak hatırlıyordu. Gözlerini eğdi. Ama onu böyle bırakmak niyetinde değildim. Zaten, dedi ki:

"Ne yaptığınıza bağlı."

"Yaptıklarımı onaylamıyor musunuz?"

"Eğer herkese yapıyorsanız, bunun hiçbir anlamı olmaz." Yavaş yavaş amacıma ulaştığımı hissediyordum. Artık tavlanacak duruma gelmişti. Biraz daha gayret, pişip pişmediğini anlayacaktım.

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz," dedim. "Neden bahsediyorsunuz?"

Bu kez yalnız gözlerini değil, başını da eğdi. Benden gerçekten de çok kısaydı. Saçlarında büyük beyaz bir karanfil duruyordu. Yine de cevap verdi.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsunuz. Geçen gün divanın üzerinde bana yaptıklarınızdan."

"Ne varmış yani?"

"Rastladığınız her kadına aynı şeyi yapar mısınız?"

Yüksek sesle güldüm. Kollarımı çimdikledi.

"Benimle alay etmeyin. Aptal değilim."

"Değilsiniz elbet."

"Soruma cevap verin."

"Hayır," dedim. "Her kadına aynı şeyi yapmam. Doğrusu, bunu yapmak isteyebileceğim kadın sayısı çok azdır."

"Benimle dalga geçiyorsunuz. Arkadaşlarınızın tavırlarını gördüm."

"Onlar arkadaşlarım değil, ahbaplarım."

"Sözcüklerle oynamayın," dedi. "Ahbaplarınıza bunu yapar mısınız?

"Bu tür kızlara insan öyle şeyler yapmak ister mi sanıyorsunuz?"

"Sanırım..." diye mırıldandı. "Öyle zamanlar olur ki birçok insanla birçok şey yapılabilir."

Kollarımda daha çok sıkabilmek için bu sözlerinden yararlandım. Aynı zamanda göğsünü okşamak için çabalıyordum. Ancak aceleci davranmışım. Yavaşça, ama kesin bir tavırla kollarımdan sıyrıldı.

"Geçen gün, biliyorsunuz, içmiştim," dedi.

"Sanmıyorum," dedim.

"Ah! Eğer içkili olmasam bana böyle davranılmasına izin verir miydim sanıyorsunuz?"

"Eminim."

Başını yeniden eğdi, sonra kaldırıp:

"Herhangi biriyle dans edebileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Ben herhangi biriyim."

"Biliyorsunuz ki değilsiniz."

Böyle yorucu konuşmalara pek az katılmışımdır. Bu kız yılan balığı gibi, parmaklarınızın arasından kayıveriyordu. Bazen sonuna dek götürecek gibi, bazen de en ufak temasla geri çekilecekmiş gibi bir hali vardı. Yine de devam ettim.

"Bende farklı olan nedir?"

"Bilmiyorum, iyi bir dış görünüşünüz var, ama başka bir şey daha var. Sesiniz mesela."

"Ne varmış sesimde?"

"Sıradan bir ses değil."

Bir güzel güldüm yine.

"Hayır," diye ısrar etti. "Daha kaim bir ses... ve daha... bilmiyorum nasıl denir... daha dengeli."

"Gitar çalma ve şarkı söyleme alışkanlığından olsa gerek."

"Hayır," dedi. "Sizin gibi bir gitarist ve şarkıcı dinlemedim. Sizin sesinize benzer bir sesle şarkılar söylendiğini, evet... orada... Haiti'de duydum. Siyahlardan."

"Bunu bir iltifat kabul ediyorum. Dünyanın en iyi müzisyenleridir."

"Saçmalamayın!"

"Amerikan müziği onlardan çıkmıştır," dedim.

"Sanmıyorum! Büyük dans orkestralarının hepsi beyazlardan oluşur."

"Elbette, siyahların ortaya çıkardıklarını beyazlar konumları dolayısıyla daha iyi 'işlemişlerdir.'"

"Haklı olduğunuzu sanmıyorum."

"Bütün büyük besteciler siyahtır. Duke Ellıngton, örneğin."

"Hayır, Gershwin, Kern, hepsi."

"Hepsi de Avrupalı göçmenler," dedim. "En yetenekliler mutlaka. Gershwin'in müziğinde başka yerden kopya edilmemiş, değiştirilmemiş ya da düzenlenmemiş bir tek ilginç geçiş bulamazsınız. Rhapsody in Blue'da da bulamayacağınıza bahse girerim."

"Tuhafsınız," dedi. "Siyahlardan nefret ederim."

Çok iyiydi. Tom'u düşünüyordum ve neredeyse Tanrı'ya şükredecektim. Ama şu anda kızgınlığa kapılmayacak kadar arzu ediyordum bu kızı, iyi iş çıkarmam için de Tanrı'ya gereksinim yoktu.

"Siz de diğerleri gibisiniz," dedim. "Sizin dışınızda herkesin keşfettiği şeylerden övünmeyi seviyorsunuz."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Seyahat etmeniz gerek," dedim. "Biliyorsunuz ki ne sinemayı, ne otomobili, ne naylon çorapları, ne at yarışlarını, ne de caz müziğini Beyaz Amerikalılar tek başlarına bulmuşlardır."

"Başka şeylerden bahsedelim," dedi Lou. "Fazla kitap okuyorsunuz, bütün neden bu."

Yandaki masada briç oynamaya devam ediyorlardı ve gerçekten bu kıza içki içirmedikçe hiçbir yere varamayacaktım. Dayanmak gerekiyordu.

"Dex bana romunuzdan söz etmişti," diye devam ettim. "Bu bir masal mı, yoksa basit ölümlüler de tadabiliyor mu?"

"Tabii ki tadına bakabilirsiniz," dedi Lou. "Susadığınızı düşünmeliydim."

Onu bıraktım. Salonun barı andıran bir köşesine doğru gitti. "Karışık mı?" dedi. "Beyaz romla kırmızı romu karışık mı içersiniz?"

"Karışık olsun. Biraz da portakal suyu katabilirsiniz. Susuzluktan ölüyorum."

"O kolay," dedi.

Odanın öbür ucundan, briç masasından çığlık çığlığa seslendiler. "Hey, Lou! Herkes için hazırlayın şunu!"

"Tamam," dedi. "Ama herkes gelip kendi alsın."

Bu kızı öne doğru eğilmiş görmek hoşuma gidiyordu. Üzerinde tene yapışan jarseden bir bluz vardı ve yuvarlak yakasından göğüslerinin çizgisi beliriyordu. Bu defa saçlarını bir yana doğru atmıştı. Tıpkı onu o gün gördüğüm gibi; ama sola doğru, daha az makyaj yapmıştı ve ısırılacak bir meyve gibiydi. "Gerçekten güzel bir kızsınız," dedim.

Elinde rom şişesiyle doğruldu.

"Başlamayın..."

"Başlamıyorum. Devam ediyorum."

"O zaman devam etmeyin. Sizinle her şey hızlı gidiyor. Bütün zevki kayboluyor."

"Hiçbir şey fazla uzun sürmemeli."

"Sürmeli. Hoş şeyler hep uzun sürmeli."

"Hoş bir şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Örneğin sizinle konuşmak."

"Siz zevk alıyorsunuz. Bencilce bir tutum."

"Kabasınız. Konuşmam canınızı sıktı değil mi?"

"Sizin konuşmaktan başka şeyler yapmak için yaratıldığınızı düşünmekten size bakmıyorum ve size bakmadan sizinle konuşmak bana zor geliyor. Ama sizinle konuşmayı sürdürmek isterim. Bu arada da briç oynamadığımı belirtirim."

"Briç sevmez misiniz?"

Bir bardağı doldurmuştu, bana uzattı. Bardağı aldım ve yarısına kadar içtim.

"İşte bu hoşunuza gider."

Bardağı işaret ettim.

"İçkiyi sizin hazırlamış olmanız da hoşuma gitti."

Yüzü pembeleşti.

"Böyle olduğunuzda o kadar hoşsunuz ki."

"Emin olun ki başka durumlarda da hoşa gidebilirim."

"Gösterişlisiniz. Yakışıklısınız ve her kadının beklentisinin bu olduğunu sanıyorsunuz."

"O nedir?"

"Fiziksel şeyler."

"Bunu beklemeyenler," dedim, "hiç denememiş olanlardır."

"Bu doğru değil."

"Hiç denediniz mi?"

Yanıt vermedi, parmaklarını büktü, sonra konuşmaya karar verdi.

"Geçen sefer bana yaptığınız..."

"Ne olmuş?"

"Hiç hoş değildi... Bu... bu korkunçtu!"

"Ama kötü de değildi, ha?"

"Hayır," dedi alçak sesle.

"Hayır," dedim ve bardağımdakini bitirdim. Kaybettiğimi geri kazanmıştım. Bu kızla işim çoktu; bazı alabalıklar vardır, avlanırken sizi böyle uğraştırırlar.

Jean ayağa kalkmış, bardakları almaya gidiyordu.

"Lou ile canınız sıkılıyor mu?"

"Çok kibarsınız," dedi kardeşi.

"Lou sevimli bir kız," dedim. "Onu çok seviyorum. Onunla evlenmek için sizden izin alabilir miyim?"

"Asla!" dedi Jean. "Öncelik sırası bende."

"Peki ben burada neyim?" dedi Lou. "Bir yana bırakılmış biri mi?"

"Sen küçüksün," dedi Jean; "senin zamanın var. Bense..." Güldüm, çünkü Jean kız kardeşinden iki yaş daha büyük göstermiyordu.

"Salak gibi gülmeyin," dedi Lou. "Şimdiden iyice yaşlanmış değil mi?"

Hiç kuşku yok, bu iki kız çok hoşuma gidiyordu, iyi anlaştıkları da belli oluyordu. "Yaşlandığınızda daha beter olmayacaksınız," dedim Lou'ya, "her ikinizle de evlenmek isterim."

"Korkunçsunuz," dedi Jean. "Ben briçime geri dönüyorum. Birazdan sizinle dans ederiz."

"Ah! Hayır," dedi Lou. "Bu kez öncelik ben de. Git o pis kâğıtlarınla oyna sen."

Yeniden dans etmeye başladık, ama program birden değişince Lou'ya dışarıda bir tur atmayı önerdim.

"Bilmem sizinle yalnız kalmanın bana ne yararı olabilir," dedi. "Tehlikede olmazsınız. Sonuçta bağırabilirsiniz de."

"Öyle ya," diye itiraz etti. "Ne aptal desinler diye, değil mi?"

"İyi," dedim. "İtirazınız yoksa bir şeyler içmek isterdim."

Bara doğru yöneldim ve kendime güç vererek bir içki hazırladım.

Lou bıraktığım yerde oturuyordu.

"Bundan ister misiniz?"

"Sadece bu mu var?" dedi Jean küçümseyen bir ifadeyle radyoyu göstererek. "Durun size daha iyi şeyler bulayım."

Düğmeleri çevirip dans edilebilecek bir müzik ayarladı. Tiplerden biri Lou'yu dansa kaldırdı. Diğer ikisi birlikte dansa kalktılar. Danstan önce Jean'i alıp birşeyler içmeye götürdüm. Ona neyin gerektiğini biliyordum.

13

Dex'le birlikte yukarıya yatmaya çıktığımız da, Lou'yla o büyük konuşmamızdan sonra bir daha konuşma fırsatı bulamamıştım. Odalarımız birinci kattaydı, kızların odalarıyla aynı katta. Anne babalarının odası ise evin diğer katındaydı. Diğer tipler evlerine dönmüşlerdi. Anne babalarının diğer katta kaldıklarını söyledim ya, ama o sırada evde yoklardı.

New York ya da Haiti benzeri bir yerlere gitmişlerdi. O da sıralamasına göre önce benimki, sonra Dexter'ınki, sonra Jean'in ve Lou'nunki geliyordu. Başka yerlere geçebilmek için en kötü konumda olan bendim.

Soyundum ve keseyle iyice ovalanarak güzel bir duş yaptım. Dexter'ın odasında belli belirsiz kıpırdandığını duydum. Dışarı çıktı, beş dakika sonra geri geldi ve bardağa boşaltılan bir şeyin sesini duydum. İçecek bulmak için küçük bir keşif gezintisi düzenlemişti ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm, odalarımızı ayıran banyonun kapısı Dexter'ın odasına açılıyordu; kapıya hafifçe vurdum, hemen açtı.

"Ah! Dex," dedim kapıda. "Düş mü gördüm, yoksa şişe şıngırtısı mıydı duyduğum?"

"Alın bir tanesini," dedi; "iki tane çıkarmıştım."

Şişenin içindeki romdu. İçtiğimiz saate göre bundan daha iyi uyutucu ya da uyarıcı yoktur. Ben uyanık kalmak istiyordum, ama Dex'in bir süre sonra yattığını duydum. Benden farklı bir niyetle içmişti anlaşılan. Yarım saat kadar bekledim ve odamdan yavaşça çıktım. Altımda don, üzerimde ise pijamamın üstü vardı. Pijamamın altına tahammülüm yoktur. Bu olanaksızdır. Koridor karanlıktı, ama nereye gittiğimi iyi biliyordum. Hiçbir önlem almadan ilerliyordum, çünkü ayağımın altındaki halı bir beyzbol maçının gürültüsünü emecek kadar kalındı. Lou'nun kapısına hafifçe vurdum.

Yaklaştığını duydum, daha doğrusu hissettim ve anahtar çevrildi. Odasına girdim ve hemen leke kaplı kapıyı örttüm. Lou'nun üstünde beyaz, çok güzel bir gecelik vardı. Bir Vargas Girl'den çalmış olmalıydı... Görünüşe bakılırsa dantelli sutyeni küçük külotuyla takımdı.

"Hâlâ bana kızgın mısınız?" diye sizi görmeye geldim.

"Burada kalamazsınız," diye itiraz etti.

"Neden bana kapıyı açtınız öyleyse? Kim vardı sanıyordunuz kapıda?"

"Ne bileyim ben, Susie belki de..."

"Susie yattı, diğer hizmetçiler de öyle. Bunu iyi biliyorsunuz."

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Buraya."

Onu havada yakaladım ve gerçekten tutarlı bir şekilde öptüm. Bu sırada sol elim ne yapıyordu bilemem. Ama Lou çırpınıyordu ve kulağıma o güne kadar yemediğim muazzam bir yumruk yedim. Onu bıraktım.

"Siz bir yabanisiniz," dedi.

Saçları ortadan ayrılmış, olağan bir biçimde taranmıştı, enfes bir parçaydı. Ama sakin kaldım. İçtiğim romun yardımı oldu.

"Çok gürültü yapıyorsunuz," dedim. "Jean sizi mutlak duyacaktır."

"Odalarımız arasında banyo var."

"Çok iyi."

Yeniden onu yakalayıp geceliğinin önünü açtım. Bana yeniden vurmasına fırsat vermeyip külotunu çıkartmayı başardım. Bileğinden yakalayıp ellerini sırtının arkasına getirdim. Sağ elimin ayasıyla ellerini tutabiliyordum. Sessizce ama kudurmuş gibi debeleniyordu ve diziyle vurmaya çalışıyordu. Sol elimle belinden tutup vücuduma yapıştırdım. Pijamamın üzerinden beni

ısırmaya çalışıyordu. Bana bir el daha gerekirdi. Cinsel organını sağ kalçamın üstünde hissediyordum. Ve onu hafifçe yerden kaldırdım. Ama bir türlü şu bela donumdan kurtulamıyordum. Onu birden bıraktım ve yatağına doğru ittim.

"Sonuçta," dedim, "şimdiye kadar her işinizi tek başınıza becerdiniz. Bu kadarcık bir şey için yorulmanıza değmez."

Ağlamak üzereydi, ama gözleri öfkeyle parıldıyordu. Yeniden üzerini düzeltmeye yeltenmedi bile ve ben de bir güzel göz banyosu yaptım. Astragan gibi parlayan, sıkı ve karaydı kasık tüyleri, topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yöneldim.

"İyi uykular," dedim. "Çamaşırınıza biraz hasar verdiğim için özür dilerim. Aynısından almayı teklif etme cesaretini gösteremem, ama eminim ki tutarının faturasını bana yollarsınız."

Daha fazla kabalaşmak zoruma gidiyordu, ama durumum buna elverişliydi.

Hiç cevap vermedi, ama yumruklarını sıktığını ve dudaklarını ısırdığını gördüm. Birden sırtını bana döndü ve bir saniye boyunca bu yönden de seyrettim onu. Gerçekten çok yazık olmuştu. Tuhaf bir şekilde odadan çıktım. Çekinmeden diğer kapıyı, Jean'in kapısını açtım. Kapısını kilitlememişti. Yavaş yavaş banyoya yöneldim ve nikel sürgüyü çektim. Pijamamın üstünü ve donumu çıkardım. O da loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve portakal rengi duvar kaplamaları havayı daha da yumuşatıyordu. Jean, çırılçıplak, alçak yatağına karın üstü yatmış, tırnaklarını törpülüyordu. Girdiğimi görünce, başını çevirdi ve kapıları kilitlerken beni gözleriyle izledi.

"Bu ne yüzsüzlük!" dedi.

"Evet," dedim. "Ve siz, beni bekliyordunuz."

Güldü ve yatağının üzerinde döndü. Yanına oturdum ve butlarını okşadım. On yaşındaki bir kız kadar utanmazdı. Oturdu ve pazularıma dokundu.

"Çok güçlüsünüz."

"Yeni doğmuş bir kuzu kadar güçsüzüm," dedim.

Vücuduma sürtündü ve beni öptü, ancak geri çekildiğini ve dudaklarını sildiğini gördüm.

"Lou'nun yanından geliyorsunuz. Onun kokusu sinmiş üzerinize. Bu kahrolası alışkanlığı hiç düşünmemiştim."

Jean'in sesi titriyordu ve gözlerini benden kaçırıyordu. Onu omuzlarından kavradım.

"Saçmalıyorsunuz."

"Parfümü üzerinize sinmiş."

"Onun odasına girdim."

"Demek doğru!"

"Kendisinden özür dilemem gerekiyordu. Az önce kötü davranmıştım."

Lou'nun yarı çıplak, odasının ortasında, belki hâlâ ayakta olabileceğini düşündüm ve bu beni daha çok heyecanlandırdı.

Jean bunun farkına vardı ve kızardı.

"Sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Size dokunabilir miyim?"

Yanına uzandım, onu da yanıma yatırdım. Elleri çekine çekine vücudumda geziniyordu.

"Çok güçlüsünüz," dedi alçak sesle.

Şimdi yan yatmış, karşı karşıya kalmıştık. Kızı yavaşça ittim ve diğer yana çevirdim, sonra da yanaştım. Bana yol vermek için bacaklarını hafifçe açtı.

"Canımı acıtacaksınız."

"Kesinlikle hayır," dedim.

Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde aşağıdan uçlarına doğru gezdirmekten başka bir şey yapmıyordum. Vücudunun titrediğini hissediyordum. Yuvarlak ve sıcak kalçaları, butlarımın arasına sıkıca yerleşmişlerdi. Hızlı hızlı soluyordu.

"Işığı söndürmemi ister misiniz?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Jean. "Böyle daha iyi."

Sol elimi vücudunun altından yukarı doğru çıkardım ve saçlarım sağ kulağına doğru attım.

Bir kadına, kulağını öperek ve hafif hafif ısırarak neler yapılabileceğini çoğu insan bilmez. Bu muazzam bir numaradır. Jean bir yılanbalığı gibi kasıldı.

"Yapmayın."

Anında durdum, ama o bileğimi yakaladı ve olağanüstü bir güçle sıktı.

"Yine yapın."

Yeniden uzun uzun yapmaya koyuldum, birden gerildiğini ,sonra gevşediğini ve başının düştüğünü hissettim. Elim kamı boyunca kaydı ve bir şeyler hissettiğinin farkına vardım. Boynunda hızlı hafif öpücüklerle gezinmeye başladım. Gırtlağına doğru ilerledikçe derisinin gerildiğini görüyordum. Sonra, yavaşça, organımı elime aldım ve içine girdim. O kadar kolay olmuştu ki hareket etmeye başlamadan önce farkına varıp varmadığını bilmiyorum. Bütün sorun hazırlamadadır. Belinin hafif bir hareketiyle ayrıldı.

"Sizi sıkıyor muyum?" dedim.

"Okşayın beni yine. Bütün gece okşayın."

"Bundan başka bir şey yapmayı düşünmüyorum," dedim.

Yeniden, bu defa daha sertçe ona sahip oldum. Ama onu memnun etmeden geri çekildim.

"Beni deli edeceksiniz," diye fısıldadı.

Ve başım kolları arasında saklayarak karnı üzerinde yuvarlandı. Belini ve kalçalarını öptüm ve üzerine diz üstü çöktüm.

"Bacaklarınızı açın," dedim.

Bir şey söylemeden bacaklarını açtı. Elimi butlarının arasına kaydırdım ve yeniden yönümü bulmaya çalıştım, ama yolumu şaşırmıştım. Yeniden gerildim, devam ettim.

"İstemiyorum," dedi.

"Diz çökün," dedim.

"İstemiyorum."

Sonra, arkaya doğru büküldü, dizlerini yükseltti. Başı kollarının arasındaydı ve yavaşça sonuca ulaştım. Hiçbir şey söylemiyordu, ama kamının yukarıdan aşağıya gidip geldiğini ve soluğunun hızlandığını hissediyordum. İçinden çıkmadan, onu da sürükleyip yana devrildim ve yüzünü görmeye çalıştığımda, gözlerinden yaşlar akıyordu, buna rağmen kalmamı söyledi.

14

Odama döndüğümde saat sabahın beşiydi. Jean'i bıraktığımda, kımıldamıyordu, tamamen sıfırı tüketmişti. Dizlerim biraz titriyordu, ama saat onda yatağımdan kalkmayı başardım. Sanırım Dex'in romu işe yaramıştı. Soğuk duşun altına girdim ve Dex'ten gelip beni yumruklamasını istedim. Kıyasıya vurdu bana, ama keyfim yerine geldi. Jean'in ne durumda olabileceğini düşündüm. Dex romu fazla kaçırmıştı, iki metre öteden nefesi iğrenç kokuyordu. Üç litre süt içmesini ve golf maçı yapmasını tavsiye ettim. Tenis oynamak için Jean'i bulacağını zannediyordu, ama Jean daha uyanmamıştı. Kahvaltıya indim. Lou masada tek başına oturuyordu, üzerinde pilili kısa bir etek, açık renk ipek bir bluz ve süet bir ceket vardı. Bu kızı nasıl da istiyordum. Ama bu sabah kendimi sakinleşmiş hissediyordum. Ona "günaydın," dedim.

"Günaydın."

Ses tonu soğuktu, daha doğrusu hüzünlüydü.

"Bana kızdınız mı? Dün akşam için özür dilerim."

"Sanırım elinizde olmayan bir şey bu. Böyle doğmuşsunuz."

"Hayır. Böyle oldum."

"Hikâyeleriniz beni ilgilendirmiyor."

"Hikâyelerimle ilgilenebilecek yaşta değilsiniz henüz."

"Söylediklerinizden dolayı pişman olabilirsiniz, Lee."

"Nasıl olacağımı görmek isterdim."

"Bundan konuşmayalım artık. Benimle teke tek maça ne dersiniz?"

"Memnuniyetle," dedim. "Gevşemeye ihtiyacım var." Gülümsemekten kendini alamadı ve kahvaltı biter bitmez, tenis kortuna gittim. Bu kızın öfkesi uzun sürmüyordu. Öğlene kadar tenis oynadık. Bacaklarımı hissetmez, her şeyi tekdüze görür olmuştum ki Jean bir yandan, Dex'de diğer yandan belirdiler. Onlar da benim kadar keyifsizdi.

"Selam," dedim Jean'e. "Formda görünüyorsunuz."

"Aynada kendinize bakmadınız herhalde," diye cevap verdi. "Lou'nun kabahati," dedim.

"Zavallı Dex kötü durumdaysa bu da mı benim kabahatim?" diye karşı çıktı Lou. "Hepiniz çok fazla rom içtiniz, hepsi bu."

"Ah Dex! Beş metre öteden rom kokuyorsunuz!"

"Lee bana iki metre öteden diyordu ama!" diye itiraz etti Dexter. "Ben, bunu mu demişim?"

"Lou," dedi Dex, "gelin benimle oynayın."

"Bu haksızlık," dedi Lou. "Jean'le oynamalısınız."

"İmkânsız!" dedi Jean. "Haydi Lee, öğle yemeğinden önce gelin bir tur atalım."

"Sahi, burada kaçta yemek yenir?" dedi Dex.

"Belli bir saati yok," dedi Jean.

Kolunu benimkinin altından geçirdi ve garaja doğru sürükledi. "Dex'in arabasını alalım mı?" dedim. "Önde duruyor, daha pratik olur."

Yanıt vermedi. Kolumu iyice sıkıyor, bana mümkün olduğunca yaklaşıyordu. Önemsiz şeylerden bahsetmeye çabalıyordum. O binmek için bir an kolumu bıraktı, ama oturur oturmaz bana yeniden yapıştı, arabayı kullanmama engel olmayacak kadar yakınımda olmaya çalışıyordu. Geri vitesle çıktım ve ağaçlı yola indim. Demir parmaklıklı kapı açıktı, sağa döndüm. Yolun nereye çıktığını bilmiyordum.

"Bu kentten nasıl çıkılır?" diye Jean'e sordum.

"Nasıl olursa..." diye mırıldandı.

Dikiz aynasından ona bakıyordum. Gözleri kapalıydı.

"Bana bakın," dedim, "fazla uyudunuz galiba, sizi serseme çevirmiş."

Deli gibi doğruldu ve başımı ellerinin arasına alıp öpmeye kalktı.

Dikkatlice frene bastım, çünkü görüş alanını daraltıyordu.

"Öpün beni Lee."

"Hiç değilse şehirden çıkmamızı bekleyin."

"İnsanlar umurumda değil. Herkes bilebilir."

"Ya şöhretiniz?"

"Her zaman şöhretimle ilgilenmiyorsunuz. Öpün beni."

Öpüşmek beş dakika için iyi, ama bunu sürekli yapamam.

Onunla yatmak, o yana bu yana çevirmek tamam, ama öpüşemem. Kollarından sıyrıldım.

"Uslu durun."

"Öpün beni Lee. Lütfen."

Yeniden gaza bastım ve ilk sağa saptım, sonra sola; beni bırakıp başka bir yere tutunması için yeterince sarsmaya çalışıyordum. Ama bu Packard'la yapılacak hiçbir şey yoktu. Kımıldamıyordu bile. Fırsattan yararlanıp kollarını boynuma doladı.

"Buralarda kim bilir sizin hakkınızda neler anlatacaklar."

"Daha da anlatsınlar isterim. Sonra çok bozulacaklar..."

"Ne zaman, nasıl?"

"Evleneceğimizi öğrendikten sonra."

Tanrım! Kız amma iyi işlemişti! Bazılarında kedi otuna sarılmış kedi ya da tazmin üzerinde kurbağa etkisi bırakır. Yaşamları boyunca üzerinden düşmezler.

"Evlenecek miyiz?"

Başını öne eğdi ve sağ elimi öptü.

"Kesinlikle."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Pazar günü değil herhalde."

"Neden?" dedi.

"Hayır, çok saçma! Annenizle babanız kabul etmezler."

"Umrumda değil."

"Param yok benim."

"İkimiz için yeter."

"Benim için yeter."

"Annemle babam bize izin verirler."

"Zannetmiyorum. Beni tanımıyorlar. Siz de beni tanımıyorsunuz."

Kızardı ve başını omzuma sakladı.

"Tabii ki tanıyorum," diye mırıldandı. "Sizi tümüyle, ezbere tasvir edebilirim."

Nereye varacağını görmek istedim ve dedim ki:

"Beni bu şekilde tasvir edebilecek kadın çok."

Hiç tepki göstermedi.

"Fark etmez. Artık hiç tasvir edemezler."

"Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Hakkınızda bir şey bilmiyordum."

Duke'un aynı isimli şarkısını[5] mırıldanarak söylemeye başladı.

"Şimdi de daha çok şey bilmiyorsunuz."

"Öyleyse anlatın," dedi şarkı söylemeyi keserek.

"Sonuçta benimle evlenmenize nasıl engel olurum bilemiyorum."

"Belki de çekip gitmem gerekecek. Oysa gitmek istemiyorum," dedim.

"Lou'ya sahip olmadan önce," diye eklemedim ama söylemek istediğim buydu. Lou buna saf saf inandı. Bu kızı avcumun içinde tutuyordum. Lou'yla işi hızlandırmam gerekiyordu. Jean başını dizlerime dayadı ve vücudunu koltuğa bıraktı.

"Lütfen Lee, anlatın bana."

"Peki," dedim.

Kaliforniya taraflarında bir yerde doğduğumu, babamın aslında İsveçli, bundan dolayı da san olduğunu anlattım. Ailemin yoksulluğundan dolayı zor bir çocukluk geçirdiğimi ve dokuz yaşımda, krizin tam ortasında, hayatımı kazanmak için gitar çaldığımı, derken on dört yaşımda adamın birine rastlama şansına sahip olup, onun dikkatini çektiğimi, sonra da beni

alıp Avrupa'ya, İngiltere ve İrlanda'ya götürdüğünü, oralarda da on yıl kaldığımı söyledim. Bütün bu anlattıklarım hikâyeydi. Doğrusu on yıl kadar Avrupa'da yaşamıştım, ama bu koşullarda değil. Bütün öğrendiklerimi kendime ve yanında uşak olarak çalıştığım bir adamın kitaplığına borçluydum. Bu adamın bana nasıl davrandığından Jean'e bahsetmedim bile. Ne benim karaderili olduğumu bilerek, yakın dostlarının kendisini görmeye geldiklerinde bana neler yaptığını ne de bazı özel davranışlar göstererek, dönüş biletim için gerekli çeki imzalattıktan sonra onu nasıl terk ettiğimi anlatmadım bile.

Kardeşim Tom'la çocuk hakkında bir sürü saçmalık uydurdum. Çocuğun kazada nasıl öldüğünü, galiba buna zencilerin sebebiyet verdiğini, bu tiplerin sinsi olduklarını, uşak soyundan geldiklerini ve derisi renkli birinin Jean'in yanına yaklaşma düşüncesinin bile onu nasıl hasta edebileceğini de anlattım. Böylece döndüğümde baba evinin satıldığım, kardeşim Tom'un New York'ta olduğunu ve çocuğun ise toprağın dibinde yattığını, sonra da iş aradığımı ve kitapçıdaki işimi Tom'un bir arkadaşına borçlu olduğumu da; hikâyenin bu son bölümü doğruydu. Beni bir vaiz gibi dinliyordu, ben de üstüne ekliyordum; ona ailesinin evlenmemizi onaylamayacağını, çünkü yirmi yaşını henüz doldurmamış olduğunu söyledim. Meğerse yirmisini doldurmuşmuş ve ailesi onaylamasa da olurmuş. Ancak benim kazancım çok düşüktü. Parayı benim dürüstçe kazanmamı yeğlermiş. Anne ve babası beni mutlaka severmiş ve belki de Haiti'de ya da tarlalarından birinde, bana daha ilginç bir iş bulabilirmiş.

Bu arada, bir yandan yönümü bulmaya çalışıyordum. Sonunda Dex'le birlikte gelmiş olduğumuz yola çıktım. Şimdilik işimi sürdürecektim ve Jean beni hafta içinde görmeye gelecekti. Güneyde bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yerde birkaç gün geçirmeye gidecektik, sonra da evlenmiş olarak geri dönecektik, böylece oyunumuzu oynamış olacaktık.

Bütün bunları Lou'ya anlatıp anlatmayacağını sordum; anlatacakmış, ama birlikte neler yaptığımızı değil. Bundan söz ederken bile yeniden tahrik olmuştu. Neyse ki eve varmıştık.

15

Öğleden sonrayı şöyle böyle geçirdik. Hava, önceki güne göre daha kötüydü. Tam bir sonbahar havası, Jean'le Lou'nun arkadaşlarıyla bir briç partisi çevirmekten kendimi alıkoydum. Dex'in önerilerini hatırladım, zar zor kazandığım birkaç yüz doları havaya atmanın sırası değildi. Zaten bu tiplerin ceplerinde beş altı yüz dolar eksik olmuş, olmamış, umurlarında bile değildi, tek istedikleri zaman öldürmekti.

Jean bir hiç uğruna bana bakmaktan kendini alamıyordu; bir ara baş başa kaldığımız durumdan istifade edip ona dikkatli olmasını söyledim. Yine Lou'yla dans ediyordum kı temkinli olmaya başladı, konuşacak ilginç bir konu bulamadım. Dün geceki kadar olmasa da gözlerim göğüslerine her kayışında yeniden heyecanlanmaya başlamıştım; yine de dans ederken onu mıncıklamama bir şey demiyordu. Önceki akşam olduğu gibi, arkadaşlar fazla geç olmadan evden ayrıldılar ve dördümüz bir arada kaldık. Jean'in ayakta durabilecek hali kalmamıştı, ama hâlâ istiyordu. Onu beklemeye ikna etmek için dünyanın sıkıntısını çektim; neyse ki yorgunluğu hakkından geldi. Dex, rom içmeye devam ediyordu. Saat ona doğru yatmaya çıktık, okuyacak bir şeyler bulmak için hemen aşağıya geri indim. Jean'le aynı şeyleri tekrarlamaya niyetim yoktu, ama hemen yatmak içinde yeterince uykum yoktu. Odama geri döndüğümde, Lou'yu yatağıma oturmuş halde buldum. Dün gece giydiği gecelik üzerindeydi, donu da yeniydi. Ona dokunmadım. Odamın ve banyonun kapısını kilitleyip sanki o yokmuş gibi yatağıma uzandım. Üzerindekileri çıkarırken hızla nefes aldığını işittim. Yatağa girince onunla konuşmaya karar verdim.

"Bu akşam uykunuz yok mu Lou? Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

"Eminim ki bu akşam Jean'in yanına, böyle gitmeyeceksiniz," diye yanıtladı.

"Dün akşam Jean'in yanına gittiğimi de nereden çıkardınız?"

"Sizi duydum..." dedi.

"Beni şaşırtıyorsunuz. Oysa, gürültü yapmamıştım," diye dalga geçtim.

"Neden iki kapıyı da kilitlediniz?"

"Ben her zaman kapılarımı kilitleyerek, uyurum," dedim. "Yanımda bilmem kimi bularak uyanmak istemem."

Baştan aşağıya koku sürünmüş olmalıydı. Kilometrelerce öteden duyulabiliyordu, makyajı da kusursuzdu. Saçlarını dün akşamki gibi iki taraftan ayırmıştı ve gerçekten de onu olgun bir portakal gibi koparmam için elimi uzatmam ye terliydi, ama onunla görülecek küçük bir hesabım vardı önce.

"Jean'in yanındaydınız," diye üsteledi.

"Ne olursa olsun siz beni kapının önüne koymuştunuz," dedim. "Bütün anımsadığım bu."

"Sizin halinizden, tavrınızdan hoşlanmıyorum."

"Bu akşam kendimi son derece namuslu buluyorum," dedim. "Önünüzde soyunmak zorunda kaldığım için özür dilerim. Ama eminim ki bana bakmadınız."

"Jean'e ne yaptınız?" diye ısrar etti.

"Bakın," dedim. "Belki sizi şaşırtacağım ama başka türlü yapamam. Bilmeniz daha doğru olacak. Geçen gün onu öptüm ve o gün bu gündür peşimden koşuyor."

"Ne zaman?"

"Jicky'lerin evinde ayıltmaya çalışırken."

"Biliyordum zaten."

"Beni neredeyse o zorladı. Biliyorsunuz ki ben de içmiştim o gün."

"Onu gerçekten öptünüz mü?"

"Nasıl?"

"Benim gibi..." diye mırıldandı.

"Hayır," dedim. Bunu içtenlikle söylemem beni çok memnun etmişti. "Lou, kız kardeşiniz tam bir askıntı. Ben asıl sizi istiyorum. Jean'i tıpkı annemi öper gibi öptüm ve o günden beri rahat durmuyor. Ondan nasıl kurtulurum bilmiyorum. Korkarım bunu başaramayacağım. Kuşkusuz size evleneceğimizi söyleyecektir. Bu fikir aklıma sabah Dex'in arabasındayken girdi. Güzel bir kız, ama onu istemiyorum. Sanırım kafayı biraz kaçırmış."

"Onu benden önce öptünüz."

"Beni öpen o. Biliyorsunuz ki körkütük sarhoşken sizinle ilgilenen birisine minnettar kalırsınız."

"Onu öptüğünüze pişman mısınız?"

"Hayır," dedim. "Pişman olduğum bir şey varsa o da o akşam Jean'in yerine sizin sarhoş olmamanızdı."

"Beni öpebilirsiniz, şimdi," dedi.

Kımıldamadan önüne bakıyordu, bunu söylemek ona besbelli pahalıya mal olmuştu.

"Sizi öpemem," dedim.

"Jean'le bir önemi yoktu. Ama sizinle bu beni hasta eder. Size dokunamam, şeyden önce..."

Tümcemi tamamlamadan şöyle bir homurdandım. Yatağın öbür tarafına dönerek.

"Neden önce?" diye sordu Lou.

Bana yavaşça dönmüş ve kolumun üzerine elini koymuştu.

"Bu çok aptalca. İmkânsız."

"Söyleyin."

"Demek istediğim... evlenmeden önce Lou, siz ve ben. Ama daha çok gençsiniz ve ben hiçbir zaman Jean'den kurtulamayacağım, asla bizi rahat bırakmayacaktır."

"Düşüncenizde ciddi misiniz?"

"Hangi?"

"Evlenme düşüncenizde..."

"Olanaksız bir şeyi ciddi biçimde düşünemem. Ama iş isteğe gelince, yemin ederim, cidden istiyorum."

Yataktan kalktı. Ben öbür tarafa dönük yatıyordum. Kıpırdandığım duydum, yanıma oturdu. Hiç konuşmuyordu, ben de hiçbir şey söylemedim ve yatağın üzerine uzandığını hissettim.

"Lee," dedi bir süre sonra.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki yatağın yankı verdiğini duydum. Döndüm. Geceliğini ve geri kalanını çıkarmış, gözlerini kapamış, sırt üstü yatıyordu. Şüphesiz, bu kızın yalnız göğüsleri için Howard Hughes en az bir düzine film yapardı. Ona dokunmadım.

"Bunu sizinle yapmak istemiyorum," dedim. "Jean'le olanlar midemi bulandırıyor. Beni tanımadan önce, ikiniz birbirinizle iyi anlaşıyordunuz. Şu ya da bu şekilde sizi ayırmak istemem."

Anında tepki gösterecek olsam bu kızı hastalanana kadar düzmekten başka bir şey istemezdim. Ama kendime hâkim olmayı becerdim.

"Jean size âşık," dedi Lou. "Bu açıkça belli."

"Yapacağın bir şey de yok."

Çimen gibi kaygan ve ince, bir parfümeri mağazası gibi kokuluydu. Oturdum ve bacaklarının üst bölümüne eğildim, butlarının iç taraflarını,

kadın teninin bir kuş tüyü kadar ince olduğu yerleri öptüm. Bacaklarını sıkı sıkı kapattı, sonra aniden açtı ve daha yukarılara doğru çıktım. Parlak ve kıvırcık tüyleri yanağımı gıdıklıyordu, yavaşça, kısa dil vuruşlarıyla yalamaya koyuldum. Cinsel organı yakıcı ve nemliydi. Dilimin altında kaskatıydı. Canım onu ısırmak istedi, ama hemen doğruldum. Bir sıçrayışta oturdu ve başımı yakalayıp eski yerine yerleştirmeye çalıştı. Yarı yarıya çekildim.

"İstemiyorum," dedim. "Jean'le başımdan geçen olayı kapatmadan önce yapmak istemiyorum. İkinizle birden evlenemem ki." Göğüs uçlarını ısırdım. Başım hâlâ ellerinin arasındaydı ve gözlerimi kapalı tutuyordum.

"Jean benimle evlenmek istiyor," diye devam ettim. "Nedenini bilmiyorum. Ama eğer reddedersem, birbirimizi görmemize kesin engel olur."

Susuyordu, okşayışlarımın altında kıvranıyordu. Sağ elim butları boyunca gidip geliyordu ve Lou her dokunuşumda biraz daha açılıyordu.

"Buna bir tek çözüm yolu biliyorum," dedim. "Jean'le evlenebilirim, siz de bizimle gelirsiniz ve birbirimizi görmenin yolunu buluruz."

"İstemiyorum," diye mırıldandı Lou.

Sesi düzensiz bir biçimde yankı yapıyordu ve neredeyse onu bir müzik aleti gibi çalabilirdim. Her temasta ses perdesi değişiyordu.

"Bunu ona yapmanızı istemem..."

"Bunu ona yapmaya kimse zorlayamaz," dedim.

"Oh, bana yapın," dedi Lou. "Bana hemen yapın!"

Kıpırdayıp duruyordu ve her defasında elim yükseliyor, korkmadan ilerliyordu. Başımı bacaklarının arasına kaydırdım, öbür yana çevirdim. Sırtı bana dönük, bacağını kaldırıp yüzümü butlarının arasına soktum. Cinsel organını dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Birden gerildi ve hemen sonra gevşedi. Biraz emip geri çekildim. Kann üstü yatıyordu.

"Lou," diye mırıldandım. "Sizi düzmeyeceğim. Durumumuz rahata kavuşmadan düzmeyeceğim sizi. Jean'le evleneceğim, böylece bu işin altından kalkarız. Bana yardım edersiniz."

Birden sırt üstü dönüp hışla öptü beni. Dişlerimiz birbirine çarptı, bu arada ben de belini okşuyordum. Derken belinden tutup ayağa kaldırdım onu.

"Haydi gidip yatın," dedim. "Çok saçmaladık. Uslu uslu uyumaya gidin."

Ben de kalktım ve gözlerinden öptüm. Neyse ki donum üzerimdeydi, namus elden gitmemişti. Sutyenini ve donunu giydirdim, bacaklarını çarşafla sildim ve sonunda şeffaf geceliğini de sırtına geçirdim. Yaptıklarıma hiç ses çıkarmıyordu, kollarımın arasında yumuşak ve ılıktı.

"Uyku zamanı küçük kardeş," dedim. "Yarın sabah buradan kaçıyorum. Kahvaltıda burada olmaya bakın. Sizi görmek isterim," sonra onu dışarı ittim ve kapıyı kapattım. Artık ikisi de elimdeydi. Sevinçten içim içime sığmıyordu, büyük bir olasılıkla yerin iki metre altındaki çocuğun kemikleri sızlıyordu. Ben de ona pençemi uzattım. Kardeşinin elini sıkmak önemlidir.

16

Birkaç gün sonra Tom'dan bir mektup aldım. İşlerinden fazla söz etmiyordu. Harlem'deki bir okulda çok da aman aman bir iş bulduğu sonucunu çıkardım. Bana Kutsal Kitap'ı kaynak göstererek, alıntılar yapmıştı. Bu konulardan çok fazla haberim olmadığını sanıyordu. Bana yazdığı Hz. Eyüb'ün kitabından bir bölümdü.

> "Niçin etimi dişlerimin arasına alayım,
> Ve canımı avcumun içine koyayım."[6]

Tom'a sanırım bu tip son kozunu oynadığım ya da ya hep ya hiç için tehlikeyi göze aldığını anlatmak istiyordu. Bu denli basit sözlerin geçersiz yere büyütüldüğünü düşünüyordum. Tom'un, bu yönden yine eskisi gibi olduğunu anladım. Ama yine de cesur bir insandı. Ona her şeyin yolunda gittiğini yazdım ve bir elli kâğıdı zarfın içine koyup yolladım, çünkü zavallı gerektiği gibi beslenemiyordu sanırım.

Bunun dışında, yeni bir şey yoktu. Kitaplar ve hep kitaplar vardı. Buraya Noel albümleri listeleri ve ana merkezden geçmemiş kâğıtlar da geliyordu. Bunları kendi hesaplarına çalışan bazı adamlar gönderiyordu, ama sözleşmem bu tür küçük oyunları oynamamı yasaklıyordu ve ben de kendimi tehlikeye atmak istemiyordum. Bazen başka türden herifleri def ettiğim oluyordu; porno yayınlarında çalışanları... Ama sert davranmıyordum. Adamlar çoğu kez karaderili ya da melezdiler. Ve biliyordum ki bu tür adamlar için bunlar kötü izlenim bırakıyordu. Genelde onlardan bir iki şey alıyordum ve bunları gruba dağıtıyordum, özellikle Judy böyle şeylere bayılıyordu ve Judy hiçbir tehlike arz etmiyordu. Gruptakiler drugstore'da toplanmaya, beni gelip görmeye ve ben de –genelde iki günde bir– zaman zaman, kızlarla yatmaya devam ediyordum. Kızlar ahlâksız olmaktan daha çok aptaldılar. Judy'nin dışında.

Jean'le Lou hafta sonundan önce Buckton'a geleceklerdi. Ayrı ayrı alınmış iki buluşma; Jean telefon etti ve Lou gelmedi. Jean bir sonraki hafta sonu beni çağırdı, ben de ona gelemeyeceğimi söyledim. Bu kızın elinde

oyuncak olamazdım. Kendini iyi hissetmiyordu, gelmemi istiyordu, ama ona yetiştirmem gereken bir işim olduğunu söyledim. O da pazartesi saat beşte geleceğine söz verdi; böylelikle laflayacak zamanımız olurmuş.

Pazartesi gününe kadar olağandışı bir şey yapmadım. Cumartesi akşamı, Storfe'taki gitaristin yerini yeniden aldım, bu da bana on beş dolar kazandırdı, içki yanında. Burada fena para vermiyorlardı. Evde kitap okuyordum ya da çalışıyordum. Klaketlerimi biraz kenara bırakmıştım, bunsuz onlar çok basit kalıyordu. Asquith kızlarından kurtulduktan sonra klaketlere yeniden başlayabilirdim. Çocuğun küçük çat patları için birkaç kurşun temin ettim ve değişik ilaçlar satın aldım. Arabamı gözden geçirtmek için garaja götürdüm ve eskiyen birkaç yerini düzelttirdim. Bütün bir zaman boyunca Dexter'dan hiçbir haber alamadım. Cumartesi sabahı onu aradım, hafta sonu için gittiğini, ama nereye gittiğini söylemediler. Sanırım şişko Anna'nm evine, on yaşındaki kızlarla yatmaya gitmişti, çünkü gruptaki diğer kişiler de onun tüm hafta boyunca nereye kaybolduğunu bilmiyorlardı.

Ve pazartesi günü, saat dördü yirmi geçe, Jean'in arabası mağazanın kapısının önünde durdu; insanların neler düşünebileceğine aldırdığı bile yoktu. Arabadan indi ve mağazama girdi. İçeride kimse yoktu. Bana yaklaştı ve öyle esaslı yapıştırdı ki. Ona oturmasını söyledim. Demir kepengi özellikle indirmedim ki erken gelişini anlayamadığımı görsün diye. Yüz ifadesi berbattı, makyajına rağmen gözlerinin altı halka halka morarmıştı. Her zamanki gibi bulunabilecek en pahalı giysiyi giymişti ve başında da Macy'den gelmediği belli olan bir şapka vardı. Şapka onu yaşlı gösteriyordu.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Çok yakınmış," diye cevap verdi. "Bana daha uzakmış gibi gelmişti."

"Erken geldiniz," dedim.

Pırlantalarla döşenmiş saatine baktı.

"Pek erken değil... Beşe yirmi beş var."

"Saat dördü yirmi dokuz geçiyor," dedim. "Saatiniz oldukça ileri."

"Canınızı mı sıktı?"

Kaypak bir tavır takındı, sinirime dokundu.

"Elbette. Eğlenmekten başka yapacak işlerim var."

"Lee," diye mırıldandı, "kibar davranın lütfen."

"İşim bittiğinde nazik olurum ancak."

"Kibar olun, Lee," diye tekrarladı. "Benim bir... ben..." Durdu. Anlamıştım, ama söylemesi lazımdı.

"Açıklayın," dedim.

"Bir çocuğun olacak, Lee."

"Siz," dedim, parmağımla onu göstererek, "bir erkekle rahat duramadınız."

Güldü, ama yüz hatları çekilmiş, gergin duruyordu.

"Lee, benimle bir an önce evlenmeniz gerek, yoksa korkunç bir rezalet çıkacak."

"Yok canım," dedim. "Böyle şeyler her gün olur."

Sesime eğlenceli bir ton vermiştim; işimi ayarlamadan önce onu kaçırtmak olmazdı. Bu durumda kadınlar genellikle sinirli olurlar. Ona yaklaştım ve omuzlarını okşadım.

"Kımıldamayın," dedim. "Mağazayı kapatacağım, daha rahat oluruz."

Karnındaki çocukla ondan kurtulmak daha kolay olacaktı. Kendini öldürmek için artık iyi bir nedeni vardı. Kapıya yöneldim ve demir kepengi kumanda eden kolu çektim. Kepenk ağır ağır, yağın içinde dönen dişlerin sesi dışında ses yapmadan indi. Geri döndüğümde Jean şapkasını çıkarmış

daha dolgun görünsün diye saçlarını düzeltiyordu. Bu haliyle daha iyiydi; güzel bir kızdı gerçekten.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu birden. "Beni buralardan alıp çok çabuk götürmeniz gerek."

"Bir hafta sonu gidebiliriz," dedim. "İşlerimi düzene soktum, ancak gideceğimiz yerde iş bulmam lazım."

"Yanımda para götüreceğim."

Kendime hiçbir şekilde baktırmak niyetinde değildim, bu öldürmek istediğim bir kız bile olsa.

"Benim için fark etmez," dedim. "Paranızı harcamam söz konusu bile olmaz. Bu konuda bir defa anlaşalım isterim."

Yanıt vermedi. Sandalyede bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibisinden ıkınıp sıkmıyordu.

"Haydi," dedim cesaretlendirmek için. "Çıkarın ağzınızdan baklayı. Bana sormadan ne yaptınız?"

"Oraya bir mektup yazdım," dedi. "Gazetenin ilan sayfasında bir adres gördüm. Issız bir yer olduğu yazılıydı, yalnızlığı sevenlere ve sakin bir balayı geçirmek isteyen âşıklara göre bir yer."

"Sakin bir balayı geçirmek isteyen bütün âşıklar orada bulunacaksa," diye homurdandım, "hiç boş yer kalmayacak demektir!.." Güldü. Rahatlamış gibiydi. İçinde tutacak bir kız değildi.

"Bana cevap verdiler," dedi. "Yatacak oda veriyorlarmış, yemekler de otelde yeniyormuş."

"En iyisi, siz önden gidin," dedim. "Ben sizi orada bulurum. Böylece işlerimi bitirecek zamanım kalır."

"Sizinle beraber gitmek isterim."

"Bu imkânsız. Kimsenin durumu anlamaması için diye evinize dönün, valizinizi son dakikada hazırlayın. Çok şey almanın gereği yok. Gideceğiniz yeri belirten bir mektup da bırakmayın arkanızdan. Ailenizin sizin nerede olduğunuzu bilmesine gerek yok."

"Siz ne zaman geleceksiniz?"

"Gelecek Pazartesi. Pazar akşamı yola çıkarım."

Pazar akşamı yola çıktığımın fark edilmesi oldukça zordu. Geriye Lou kalıyordu.

"Tabii, kız kardeşinize söylediniz değil mi?"

"Henüz değil."

"Şüphelenmişti. Zaten söylemeniz gerekir. Size aracılık yapabilir. İyi anlaşıyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"O zaman ona söyleyin, gideceğiniz gün ve adresi de bırakın; ama sizin yola çıkışınızdan sonra eline geçmesini sağlayın."

"Nasıl yapacağım bunu?"

"Adresi zarfa koyun. Evden iki üç yüz mil kadar uzaklaştıktan sonra postaya verirsiniz. Çekmecenin içine de koyabilirsiniz. Ne bileyim, bunun birçok yolu var."

"Bütün bu karmaşıklığı sevmiyorum. Ah Lee! Herkese bizi rahat bırakmalarını söyleyerek yalnız ikimiz çekip gitsek ne olur?"

"Bu imkânsız," dedim. "Sizin için olabilir ama benim param yok."

"Benim için fark etmez."

"Aynaya baksanıza siz," dedim. "Sizin için fark etmez. Çünkü sizin paranız var."

"Lou'ya söylemeye cesaret edemiyorum. O daha on beş yaşında."

Güldüm.

"Onu kundaktaki bebek mi sanıyorsunuz? Kızların bulunduğu bir ailede, kızların en küçüğü büyük kızla aynı anda her şeyi öğrenmeyi başlar, bunu bilmeliydiniz. On yaşında bir kız kardeşiniz olsaydı en az Lou kadar bilirdi."

"Ama Lou daha çocuk."

"Tabii onun nasıl giyindiğine bakılacak olursa... Kullandığı parfümler bile onun masumiyetini kanıtlar. Lou'ya haber vermeniz gerek. Ailenizle sizin aranızda aracılık yapacak biri gerek."

"Hiç kimsenin bilmemesini isterdim."

Aklıma gelebilecek en kötü şekilde alaya başladım. "Bulduğunuz tipten pek de gurur duyuyor sayılmazsınız, ha?"

Ağzı titremeye başladı, ağlayacağım sandım. Ayağa kalktı.

"Neden benimle böyle kötü konuşuyorsunuz? Bana acı vermek hoşunuza mı gidiyor? Hiçbir şey söylemek istemiyorsam, korktuğumdandır.

"Neden korkuyorsunuz?"

"Evlenmeden önce beni terk etmenizden korkuyorum."

Omuzlarımı silktim.

"Sizi terk edecek olsam, evliliğin bana engel olacağım mı sanıyorsunuz?"

"Çocuğumuz olursa, evet."

"Tamam, çocuğumuz olursa boşanamam, bunu anladık; ama bu, canım isterse sizi terk etmeme mani olmaz."

Bu kez ağlamaya başladı. Sandalyenin üstüne yığıldı, başını biraz eğdi, yuvarlak yanaklarından gözyaşları akmaya başladı. Fazla ileri gittiğimi anladım, yanına yaklaştım. Elimi boynunun üzerine götürüp ensesini okşadım.

"Ah Lee!" dedi. "Düşündüğümden ne kadar farklıymış. Benimle hep beraber olmaktan mutlu olacağınızı sanmıştım." Aptalca bir laf ettim, derken kusmaya başladı. Elimin altında hiçbir şey yoktu, bir peçete bile. Dükkânın arka bölümüne koşup, temizlikçi kadının mağazayı silip süpürmek için kullandığı bezi getirmek zorunda kaldım. Sanırım onu hasta eden karnındaki çocuktu. Hıçkırıkları bittiğinde, yüzünü mendiliyle sildim.

Gözleri yıkanmış gibi yaşla parlıyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Ayakkabıları kirlenmişti; onları bir kâğıt parayla sildim. Kokudan rahatsız olmuştum, ama yine de eğilip öptüm onu. Bana hırsla sarılıp durmadan bir şeyler söyledi. Bu kızla hiç şansım yoktu. Ya çok içmiş, ya çok düzülmüş, hep hastaydı.

"Hemen gidin," dedim. "Evinize dönün, kendinize bakın ve perşembe akşamı valizinizi hazırlayıp yola çıkın. Pazartesi günü sizin yanınızda olurum. İstifamı hazırladım."

Birdenbire neşelendi ve kuşkulu gülümsedi.

"Lee... Gerçek mi bu?"

"Elbette."

"Ah... Lee! Size tapıyorum... Biliyor musunuz çok mutlu olacağız." İçinde en ufak kin yoktu. Oysa kızlar genelde az uzlaşıcı olur. Onu ayağa kaldırıp elbisesinin üzerinden göğüslerini okşadım. Gerilip geriye attı kendini. Devam etmemi istiyordu. Odayı havalandırmayı tercih ederdim, ama bana sarıldı ve tek elle düğmelerimi çözdü. Eteğini yukarı sıyırdım ve müşterilerin kitapları karıştırıp bıraktıkları tezgâhın üzerinde sahip oldum ona. Gözlerini kapatmıştı, ölü gibiydi. Gevşediğini hissettiğimde de devam ettim. İnletene kadar ve hepsini elbisesinin üzerine boşalttım. Elini ağzına götürerek kalktı ve yeniden kustu.

Onu yeniden ayağa kaldırdım, mantosunun önünü ilikledim; mağazanın arka kapısından çıkarak arabasına kadar taşıdım ve direksiyonun önüne yerleştirdim. Kendinden geçmiş gibiydi, yine de alt dudağımı kanatacak kadar ısıracak gücü buldu. Hiç tepki vermedim ve gitmesine baktım. Araba gideceği yolu biliyordu. Sanırım, iyi ki...

Daha sonra eve döndüm ve o kokudan kurtulmak için banyo yaptım.

17

Şu ana kadar bu iki kızı ortadan kaldırmak düşüncesinin bana ne gibi sonuçlar getireceğini düşünmemiştim. Birden planlarımı bozup, her şeyi bir kenara bırakıp, hiçbir şey olmamış gibi kitaplarımı satmaya devam etme isteği belirdi içimde. Ama bunu çocuk için, Tom için ve kendim için yapmam gerekiyordu. Benim durumuma düşen, kanlarını unutan, her durumda beyazların yanında yer alan ve her fırsatta siyahları dövmekten çekinmeyen siyahlar. Bu insanları da zevkle öldürürdüm ancak her şeyi yavaş yavaş, zamanında yapmak lazımdı, önce Asquith kızlan. Diğerlerini ortadan kaldıracak yüzlerce fırsatım olabilirdi; gördüğüm çocuklar, Judy, Jicky, Bili ve Betly, ama bu bir şey ifade etmezdi. Değmezdi. Asquith'ler benim deneme tahtam olacaklardı. Daha sonra önemli herhangi birini haklayabilecektim. Bir senatör değil, ama o türden biri. Sakinleşmem için bana çok adam gerekirdi. Ama şu iki dişiyi hakladıktan sonra kendimi bu işten nasıl sıyıracağımı biraz düşünmem gerekiyordu. En iyisi buna bir araba kazası süsü vermek olacaktı. Önce insanlar sınırda ne yapmaya geldiklerini soracaklardı, Jean'in hamile olduğu otopside ortaya çıkınca da meraklan bitecekti. Lou ise yalnızca ablasına eşlik etmiş olacaktı. Bana gelince bu olayla hiçbir alakam olmayacaktı. Ortalık yatıştığında ve iş hallolunca, anne ve babasına her şeyi anlatacaktım. Kızlarının bir siyah tarafından hamile bırakıldığını öğreneceklerdi. Sonra bir süre için ortadan kaybolacak, ardından da hareket etmem yeterli olacaktı. Aptalca bir plan; ama en başarılı planlar aptalca olan planlardır. Gelişimizin ilk sekiz günü içerisinde de Lou'nun da hazır olacağından emindim; bu kız avcumun içindeydi. Ablasıyla bir gezinti. Jean arabayı sürecek, birden midesi bulanacak. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Ben de arabadan atlayarak fırsatı yakalardım. Gideceğimiz yerde bu planı uygulayabileceğim bir alan her zaman bulabilirdim. Lou arabanın önünde ablasıyla, ben de arka koltukta oturacaktım. Önce Lou ile işe başlardım, derken bunu gören Jean direksiyonu bırakır ve her şey kendiliğinden hallolurdu. Yalnız bu plandan yarı yarıya hoşnuttum. Arabada işlenen cinayet! Öncelikle bu yeni bir numara değildi. Üstelik her şey çok çabuk olup bitecekti. Onlara bunu

neden yaptığımı söyleyecek zamanım olmalıydı; kendilerini pençelerimin arasında görmeliydiler, onları nelerin beklediğini anlamalıydılar.

Araba... evet, ama sonra. İşi bitirmek için araba bulmuştum galiba. Onları önce sakin bir köşeye götürmeliydim. Orada cinayeti işlemeli, nedenleriyle. Cesetleri arabaya koymalı ve kaza. O denli basit ve tatmin edici. Evet, o denli tatmin edici mi?

Bunları bir süre daha düşündüm. Gittikçe sinirleniyordum. Sonra, tüm bu fikirleri bir kenara bırakıp kendi kendime hiç de düşündüğüm gibi olmayacağını söyledim ve çocuğu hatırladım. Lou'yla yaptığımız son konuşmayı da hatırladım. Bu kızla aramda bir şeyler olmaya başlamıştı ve bu gittikçe ortaya çıkıyordu. Ve bunun için tehlikeye atılmaya değerdi. Araba, eğer olabilirse. Yoksa, yazık! Sınır uzakta değildi; Meksika'da ise ölüm cezası kaldırılmıştı. Sanırım, bütün bu zaman boyunca kafamda şimdi biçimlenen bu projeyi hep düşünmüştüm ve ancak şu sırada neye benzediğimi anlıyordum.

O günlerde bol bol bourbon içtim. Beynim durup dinlenmeden çalışıyordu. Kurşunlardan başka, bazı şeyler daha edindim, kazma, kürek ve ip. Bu son düşüncemi gerçekleştirebilecek miydim, bilmiyordum. Eğer gerçekleştirebileceksem o zaman kurşunlara ihtiyacım olacaktı. Yoksa diğer malzemeler işime yarayacaktı. Kazma ve küreğe gelince, aklımdan geçen bir başka fikir için bir güvenceydiler. Sanırım eylem düzenleyen kişiler, iyi tasarlanmış planlarını başta kesinleştirmekle hata yapıyorlar. Bana kalırsa biraz da rastlantılara güvenmek gerek; ama o beklenen an geldiğinde insanın elinin altında gereken her şey bulunmalı. Hiçbir şeyi kesinleştirmemiş olmakla hatalı mı davranıyordum, bilmiyorum. Ama, şu araba ve kaza planı; düşündükçe daha çekici geliyordu. Önemli bir nedeni hesaba katmamıştım; zamanı. Önümde epey bir zaman olacaktı, tüm dikkatimi bu olay üzerinde toplamaya kaçmıyordum.

Gideceğimiz yeri kimse bilmiyordu, sanırım Lou'da kimseye bir şey söylemeyecekti, son konuşmamız istenen etkiyi yarattıysa eğer. Bunu, orada bulunduğumda anlayacaktım.

Son anda, yola çıkmamdan bir saat önce beni bir dehşet duygusu sardı. Geldiğimde Lou'yu bulabilecek miydim? Bunlar geçirdiğim en kötü anlardı.

Masamdan kalktım ve içtim. Kaç bardak içtiğimi bilmiyorum. Ama beynim Ricardo'nun bourbon'unun saf bir suya dönüşmesi gibi aydınlıktı. Birden ne yapmam gerektiğini tıpkı benzin bidonu mutfakta patladığında Tom'un yüzünde gördüğüm ifade gibi, açıkça anladım. Drugstore'a inip telefon kulübesine kapandım. Şehirlerarasını çevirip Prixville'i istedim, bağlantı hemen kuruldu. Telefona cevap veren hizmetçi Lou'nun hemen geleceğini söyledi, biraz sonra Lou telefondaydı.

"Alo?" dedi.

"Ben Lee Anderson, nasılsınız?"

"Ne vardı?"

"Jean gitti değil mi?"

"Evet."

"Size o mu söyledi?"

Alaylı alaylı güldüğünü işittim.

"Gazetedeki ilanı işaretlemişti."

Bu kızın gözünden bir şey kaçmıyordu. En başından beri her şeyin farkındaydı.

"Sizi almaya geliyorum," dedim.

"Jean'in yanına gitmeyecek misiniz?"

"Gideceğim, sizinle birlikte."

"İstemiyorum."

"Gideceğinizi biliyordunuz."

Yanıt vermedi, devam ettim.

"Sizi götürmem daha kolay olur."

"Niye gidecekmişiz Jean'in yanına?"

"Ona söylemek gerek..."

"Neyi?"

Bu kez ben güldüm.

"Yolda anlatırım. Valizinizi hazırlayın ve gelin."

"Nerede bekleyeyim sizi?"

"Şimdi yola çıkıyorum. İki saate kadar oradayım."

"Arabanızla mı?"

"Evet. Beni odanızda bekleyin. Üç kez kornaya basarım."

"Görüşürüz."

Yanıtını beklemeden telefonu kapattım. Alnımdaki teri silmek için mendilimi çıkardım. Telefon kulübesinden çıktım. Ücreti ödedim ve odama çıktım. Eşyalarım arabadaydı, param da üstümde. Şirkete kardeşimin ani hastalığı nedeniyle gitmek zorunda kaldığımı bildiren bir mektup yazmıştım. Tom bunun için beni affedecektir. Bu kitabevi işinde ne amacım olabilirdi bilmiyorum. Çok fazla sıkılmıyordum. Arkamdan köprüleri yıkmıyordum. Bugüne kadar hiç güçlük çekmeden, belirsizliğin ne olduğunu bilmeden yaşamıştım. Ama bu iş beni heyecanlandırıyordu. Ve işler her zamankinden daha az kötü gidiyordu. Şimdi orada olmayı, her şeyi halletmeyi ve başka şeylerle ilgilenmeyi isterdim. Bitecek bir işle uğraşmaya katlanamam ve bu da böyle bir işti. Hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için etrafıma bakındım, şapkamı aldım, çıktım ve kapıyı kapadım. Anahtarı cebime koydum. Nash'im bir blok ötede beni bekliyordu. Motoru çalıştırıp yola çıktım. Şehrin dışına çıkar çıkmaz gaza sonuna kadar bastım ve araba uçuyordu.

18

Yol kapkaranlıktı, neyse ki fazla trafik yoktu. Sadece karşı yönden gelen ağır araçlar vardı. Güneye hemen hemen hiç kimse inmiyordu. Elimden geleni gerçekten yapmıştım. Arabanın motoru bir traktör gibi hırlamaya başlamıştı ve termometre 90°'yi gösteriyordu, ama sonuna kadar gazlıyordum. Bu halde idare ediyordu.

Sadece sinirlerimi yatıştırmak istiyordum. Bir saat süren gürültü patırtıdan sonra, daha iyiydim, biraz yavaşladım ve karoserinin gıcırtısını yeniden duydum.

Gece soğuk ve nemliydi. Kış kendini hissettirmeye başlamıştı, üstelik montum valizin içindeydi. Tanrım! bu denli üşüdüğümü hiç hatırlamıyorum. İşaret levhalarına dikkat ediyordum ama yol karmaşık değildi. Arada bir benzin istasyonlarının ya da üç dört barakanın yanından geçiyordum, sonra yine dümdüz yol. Kimi zaman da bir yabani hayvan, meyve bahçeleri ya da ekili alanlar...

Yüz mili katetmek için iki saat vermiştim kendime. Buckton'dan çıkışta ve bahçe çevresinde dönüşteki kaybedilen zamanı hesaba katmasak aslında yüz sekiz yüz dokuz mil kadar yol gerekirdi. Bir buçuk saatin sonunda Lou'nun evinin önündeydim. Nash yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Lou'nun hazır olduğunu düşündüm, kapıyı geçerken yavaşladım, eve olabildiğince yanaştım ve üç kez kornaya bastım. Önce hiçbir şey duymadım. Bulunduğum yerden penceresini göremiyordum, ama inmeye de cesaret edemiyordum ve birini uyandırmak korkusundan yeniden kornayı çakmıyordum. Beklemeye koyuldum. Sinirlerimi yatıştırmak için sigara yakmaya kalkıştığımda, ellerimin titrediğini gördüm. İki dakika sonra sigarayı attım ve kornaya yine üç kez basıp basmamakta tereddüt ettim. Tam arabadan ineceğim sırada kızın yaklaştığını hissettim, geri dönerken, arabaya yaklaştığını gördüm. Açık renk bir manto giymişti. Şapkası yoktu. Elinde ise kahverengi deriden patladı patlayacak bir çanta vardı, başka bagajı yoktu. Tek söz etmeden arabaya binip yanıma oturdu. Üzerine eğilip kapıyı çektim, ama onu öpmeye kalkışmadım. Çelik bir kasa kapısı gibi

kapalı duruyordu. Arabayı çalıştırıp yola çıkmak için dönüş yaptım. Gözünü hiç ayırmadan yola bakıyordu. Gözümün ucuyla ona bakıyordum, şehirden dışarı çıkınca rahatlayacağım düşünüyordum. Yine en fazla yüz mil yol yaptım. Güneyin o denli uzak olmadığının farkına varmaya başlıyorduk. Hava daha kuru, gece daha az karanlıktı. Ama önümde daha beş altı yüz mil vardı yutacak.

Lou'nun yanında hiç konuşmamaya dayanamıyordum, parfümü tüm arabayı sarmıştı, bu da beni bir çeşit tahrik ediyordu, onu yine odasının ortasında, donu yırtılmış, kedi gözleriyle ayakta dururken görüyordum. Farkına varması için sesli sesli iç geçirdim. Uyanır gibi oldu, yaşama dönmüştü sanki, daha samimi bir hava estirmeye çalıştım, çünkü biraz rahatsız olmuş bir hali vardı.

"Üşüyor musunuz?"

"Hayır," dedi.

Ürperdi ve bu onun daha bir keyfini kaçırdı. Galiba kıskançlık krizine girmişti ama araba kullandığım için sözcüklerle bile olsa, idare edemezdim, tabii böyle kötü niyetli davranacaksa. Bir elimi direksiyondan çekip diğeriyle sağdaki göze uzandım. Bir şişe viski çıkardım ve dizlerinin üstüne koydum. Gözde bakalitten bir bardak daha vardı. Onu da alıp şişenin yanına koydum ve radyonun düğmesini çevirdim. Bunu daha önce düşünmeliydim, ama ben de kendimi pek rahat hissetmiyordum.

Halen yapılacak işlerin olması beni tedirgin ediyordu. Neyse ki şişeyi aldı, kapağını açtı, bardağına doldurdu ve bir dikişte içti. Elimi uzattım. Bir daha bardağı doldurdu ve yine bir dikişte içti. Ancak ondan sonra bana da doldurdu. Ne içtiğimin farkında değildim, ona bardağı verdim. Şişeyi ve bardağı göze koydu, koltuğunun üzerinde biraz gevşedi ve mantosunun iki düğmesini açtı. Eteği kısa ceketi uzun bir takım giymişti. Ceketin düğmelerini de açtı. İçinde sadece limon sarısı bir kazak vardı. Kendi güvenliğim için, hiç tereddüt etmeden gözümü yoldan ayırmamaya çalıştım. Şimdi arabada hem onun kokusu, hem alkolün kokusu, birazda sigara kokusu duyuluyordu. Hepsinin karışımı baş döndürücüydü. Ama camları indirmedim. Konuşmamaya devam ediyorduk; bu yarım saat daha sürdü, sonra yine gözünü açtı ve iki bardak daha viski devirdi. Sıcak basmıştı

şimdi, mantosunu çıkardı. Bana yaklaşır gibi oldu, biraz eğilip boynundan, tam kulağının altından öptüm onu. Hemen geri kaçtı, döndü, bana baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Sanırım viski etkisini göstermeye başlamıştı. Konuşmadan, elli mil daha gittim ve sonunda uğraşmaya başladım. Yeniden içmişti. "Keyfiniz mi yok?"

"İyiyim," dedi yavaşça.

"Yaşlı Lee ile çıkmak istemiyor mu canınız?"

"Aman, tamam işte!"

"Kız kardeşinizi görmek istemiyor mu canınız?"

"Bana kız kardeşimden bahsetmeyin."

"iyi bir kız..."

"Evet, iyi de düzdürüyor kendini, ha?"

Soluğum kesildi. Hiç dikkatimi çekmeden Judy, Jicky, B.J. ya da herhangi başka biri bana bunu söyleyebilirdi ama Lou değil. Yerimde kalakaldığımı gördü ve boğulacakmışçasına güldü. Güldüğünde, içkili olduğu anlaşılıyordu.

"Böyle denmiyor mu?"

"Evet," dedim. "Tam da böyle deniyor."

"Yaptığı da bu değil mi?"

"Bilmiyorum."

Yine güldü.

"Boşuna uğraşmayın, Lee. Biliyor musunuz, çocukların öpüşmekle yapıldığına inanacak yaşta değilim artık!"

"Kim çocuktan söz etti?"

"Jean bebek bekliyor."

"Siz hastasınız."

"İnanın, Lee, devam etmenin anlamı yok. Ne söylediğimi biliyorum."

"Kız kardeşinizle yatmadım ben."

"Yattınız."

"Yatmadım, hem yatmış bile olsam, o bebek filan beklemiyor."

"Neden sürekli hasta o zaman?"

"Jicky'lerdeyken de hastaydı, oysa ona bebek yapmamıştım."

"Kız kardeşinizin midesi hassas."

"Ya gerisi? Geriside mi çok hassas?"

Derken üzerime saldırıp yumruklamaya başladı. Başımı omuzlarımın arasına söküp gaza bastım. Bütün gücüyle bana vuruyordu; çok önemli değildi, ama yine de hissediyordum. Kasları gelişkin olmasa da sinirleri sağlamdı, tenis sayesinde de iyi alıştırmalar yapmıştı. Durduğunda, silkindim.

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Çok iyi. Ya Jean, o da sonra kendini iyi hissediyor muydu?"

"Neden sonra?"

"Onu düzmenizden sonra."

Bu sözcüğü tekrarlamaktan büyük ölçüde zevk alıyordu. Ellerimi o anda butlarının arasına sokacak olsaydım, eminim silmek zorunda kalırdım.

"Aman," dedi, "o zaten bu işi önceden yapmıştı!"

Yeniden çığ gibi indi başıma.

"Siz pis bir yalancısınız Lee Anderson."

Soluk soluğa kalmıştı ve yola bakmaya devam ediyordu. "Sanırım sizi düzmeyi tercih ederdim," dedim. "Sizin kokunuzu daha çok seviyorum, üstelik kasık tüyleriniz daha sık. Ama Jean de iyi düzülüyor. Ondan kurtulacağımıza üzüleceğim."

Hiç kımıldamadı. Diğerleri gibi bunu da yuttu. Gırtlağım kupkuruydu, birden gözlerim kamaşır gibi olmuştu, çünkü az çok anlamaya başlamıştım.

"Hemen mi yapacağız?" diye mırıldandı Lou, "yoksa sonra mı?"

"Neyi?" diye fısıldadım.

Konuşmakta güçlük çekiyordum.

"Beni düzecek misiniz?.." diye sordu alçak bir sesle. "Ne söylediğinizi duymaktan çok tahmin ettim."

Bir boğa gibi tahrik olmuştum, neredeyse canım acıyordu. "Önce onu ortadan kaldırmak gerekecek," dedim.

Bunu onu avcumun içinde tutup tutmadığımı anlamak için söylemiştim.

"İstemiyorum," dedi.

"Kız kardeşinize bu denli mi bağlısınız yoksa? Amma fosmuşsunuz be!"

"Beklemek istemiyorum."

Şansım varmış, bir benzin istasyonu görüp arabayı durdurdum. Başka şeyler düşünmem gerekiyordu, yoksa soğukkanlılığımı kaybederdim.

Oturduğum yerde kaldım ve adama depoyu doldurmasını söyledim. Lou kapıyı açıp aşağıya atladı. Bir şeyler söyledi, adam da ona bankayı tarif etti. Bankaya doğru gitti ve on dakika sonra geri geldi. Ben de bu arada sönmüş lastiğe biraz hava bastırdım ve yiyemediğim bir sandviçi ısmarladım.

Lou aynı yere oturdu. Adama parasını ödediğim sırada, o da yatmaya gitti. Arabayı çalıştırdım ve kelle götürür gibi bir iki saat boyunca araba sürdüm. Lou kıpırdamıyordu. Uyuyor gibiydi; tamamen sakinleştim, birden gerindi, gözünü açtı ve üst üste üç bardak viski içti ve ceketini çıkardı. Artık hareketlerinden biraz daha heyecanlanır olmuştum. Arabayı sürmeye çalıştım ama on mil kadar sonra, arabayı yolun kıyısına çektim. Gece sürüyordu, ama şafak vakti yaklaşmıştı ve bulunduğumuz yerde rüzgâr yoktu. Birkaç ağaç kümesi ve çalı çırpı. Belki de yarım saat önce şehri geçmiştik.

Frene bastığım an şişeyi aldım ve bir yudum içtim. İnmesini söyledim. Kapıyı açtı, çantasını aldı, bende peşinden gittim; ağaçlara doğru gidiyordu. Ağaçlara vardığında durdu ve benden bir sigara istedi. Sigaraları arabada bırakmıştım. Beni beklemesini söyledim. Çantasını karıştırmaya başlamıştı. Arabaya koştum, şişeyi de aldım; neredeyse boşalmıştı ama bagajın arkasında daha vardı. Döndüğümde yürümekte zorlanıyordum, onun yanına varmadan düğmelerimi çözmeye başladım; tam o sırada tabancadan çıkan parıltıyı gördüm ve aynı anda sol kolumun dirsekten parçalandığını hissettim, kolum göğüs kafesimin üzerinden aşağıya doğru sallandı; eğer düğmelerimle uğraşıyor olmasaydım, kurşunu ciğerlerime yiyordum. Tüm bunlar bir saniye içerisinde kafamdan geçti; ikinci saniyede kızın üzerine çıkmıştım ve bileğini büküyordum, sonra şakağına bir yumruk attım, bütün gücümle, çünkü beni ısırmaya çalışıyordu; ama kötü vurulmuştum ve cehennem azabı çekiyordum. Yumruğu yiyince yığılıp kaldı, ama daha işini bitirmemiştim. Tabancayı yerden aldım, cebime koydum. Benimkisi gibi basit bir 6,35'likti bu, ama orospu iyi nişan almıştı. Koşarak arabaya gittim, sol kolumu sağ elimle tutmuştum, bir Çin maskesi gibi yüzümü buruşturuyor olmalıydım, ama canımın ne denli yandığının farkında değildim. Aradığım şeyi bulmuştum; ip. Geri döndüm. Lou kımıldamaya başlamıştı. Kollarını bağlamak için tek elimi kullanacaktım, çok zorlandım, ama bitirdiğimde onu tokatlamaya başladım; eteğini yırtıp kazağını parçaladım ve yeniden tokatlamaya giriştim. Bu lanet kazağı çıkarırken dizimi bastırmak zorunda kaldım ve sadece önünü açabildim. Gün biraz ağarmıştı; Lou'nun vücudunun bir bölümü ağacın karanlık gölgesinde kalmıştı. O sırada konuşmaya çabaladı, kendisine sahip olamayacağımı, polislere haber vermesi için Dex'e telefon ettiğini ve kız kardeşini ortadan kaldırmaktan bahsettiğimden beri benim alçak bir herif olduğumu

düşündüğünü söyledi. Güldüm, o da gülümser gibi oldu; yumruğumu çenesine geçirdim. Göğsü soğuk ve katıydı; bana neden ateş ettiğini sordum, kendime hâkim olmaya çalışıyordum; benim pis bir zenci olduğumu, bunu Dexter'ın ona söylediğini ve Jean'i uyarmak için benimle yola çıktığını benden hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ettiğini söyledi.

Yeniden güldüm. Yüreğim göğsümde örse vurulan çekiç gibi atıyordu, ellerim titriyor ve sol kolum çok kötü kanıyordu, dirseğim boyunca kanımın aktığını hissettim. Beyazların kardeşimi öldürdüklerini söyledim ona, beni ele geçirmeleri öyle kolay olmayacaktı, ama ona gelince; her ne olursa olsun ölecekti. Göğüslerinde bir elimi kasarak sıktım, neredeyse bayılacaktı, yine de bir şey demiyordu. Ölesiye tokatladım. Yeniden gözlerini açtı. Sabah oluyordu. Gözlerinin yaşla ve şiddetle parladıklarını görüyordum; üzerine eğildim; bir hayvan gibi koklamaya koyuldum, haykırmaya başladı. Butlarının arasına dişlerimi geçirdim. Ağzımın içi kara ve sert kıllarıyla dolmuştu. Çenemi biraz gevşetip daha aşağıya, daha yumuşak olan bölgeye kaydırdım. Kokusunun içinde yüzüyordum, burasına kadar gelmişti; dişlerimi sıktım. Elimle ağzını kapatmaya çalışıyordum ama domuz gibi haykırıyordu, çığlıkları tüyleri diken diken ederdi. Tüm gücümle dişlerimi kenetledim ve içine girdim. Ağzıma kan işiyordu, ipe rağmen belini oynatıyordu. Yüzüm kan içindeydi, dizlerimin üstünde biraz gerildim. Böyle haykıran bir kadın görmemiştim hiç; birden donumun içine boşaldığımı fark ettim; biraz kendime geldim ama birilerinin gelmesinden korkuyordum. Bir kibrit çaktım, müthiş kanadığını gördüm. Sonunda vurmaya koyuldum, önce sağ yumruğumla çenesine vurdum, dişlerinin kırıldığını duydum ve devam eltim, artık bağırmasın istiyordum. Daha hızlı vurdum, eteğini yerden alıp ağzına tıktım, kafasına oturdum. Bir solucan gibi kıvranıyordu. Kolay kolay ölmeyeceği hiç aklıma gelmezdi; öyle şiddetli bir hareket yaptı ki az kalsın sol ön kolum eklem yerinden kopacaktı, derisini yüzecek kadar çok kızmıştım; ayağa kalkıp sonunu getirmek için tekmelemeye başladım. Bütün ağırlığımla ayağımın birini gırtlağına bindirdim. Kıpırdamaz olduğunda, tepemin attığını yeniden hissettim. Dizlerim titriyordu ve düşüp bayılmaktan korktum.

19

Kazmayı küreği alıp onu orada gömmeliydim, ama şimdi polisten korkuyordum. Jean'i haklamadan beni ele geçirsinler istemiyordum. Eminim ki şimdi çocuk bana yol gösteriyordu; Lou'nun önünde diz çöktüm. Ellerini saran ipi çözdüm; bileklerinde derin koyu izler oluşmuştu. Dokunmayı istetecek kadar yumuşaktı, ölülerin öldükten hemen sonra oldukları gibi; göğüsleri şimdiden sertliklerini kaybetmişti. Eteği yüzüne çekmedim. Suratım görmek istemiyordum ama kol saatini aldım. Ondan kalan bir şey olsun istiyordum.

Birden kendi yüzüm aklıma geldi ve arabaya doğru koştum. Dikiz aynasından baktığımda, yapmam gereken fazla bir şey yoktu. Biraz viskiyle yüzümü yıkadım, kolum artık kanamıyordu; ceketimin içinden kolumu çekip bir fular ve biraz iple sıkıca gövdeme bağlamayı başardım. Kolumu kıvırırken az kalsın ağlayacaktım, o denli canım acıyordu. Bagajdan bir şişe daha çıkarabildim. Çok zaman kaybetmiştim ve güneşin doğuşu yakındı. Lou'nun arabada kalan mantosunu aldım, üzerini örtmeye gittim, bunu yanımda taşımak istemiyordum. Bacaklarımı hissetmiyordum ama ellerimin titremesi azalmıştı.

Direksiyona geçtim ve arabayı çalıştırdım. Lou'nun Dex'e ne söylemiş olabileceğini düşündüm. Polisle olan hikâyesi beni kaygılandırmaya başlamıştı, pek de inanmıyordum aslında. Geride kalmıştı, bir filmin arka sesleri gibi... Şimdi Jean'i ele geçirmek, kardeşinin işini bitirirken iki kez hissettiğim şeyleri yeniden yaşamak istiyordum. Yıllardır aradığım şeyi bulmuştum. Polis canımı sıkıyordu, ama başka bir yönden; yapmak istediğimi gerçekleştirmeme engel olamazdı, hepsinden çok öndeydim. Beni yakalamak için çok koşturmaları gerekecekti. Üç yüz milden daha az yolum kalmıştı. Sol kolum hemen hemen uyuşmuştu şimdi, kanımın hepsi akmıştı.

20

Varacağım yere ulaşmadan, belki bir saat öncesi bir şeyleri anımsamaya başladım. İlk kez gitar aldığım gün geldi aklıma. Bir komşudaydık, bana gizlice ders veriyordu; sadece bir parçayı çalışıyordum; When The Saints Go Marchin ve onu break'le birlikte hem çalmayı hem de söylemeyi öğrendim. Bir akşam, komşunun gitarını ödünç aldım, evdekilere sürpriz yapmak için; Tom benimle şarkı söylemeye başlamıştı, çocuk deliye dönmüştü, masanın etrafında dans ediyordu, sanki yedek sırada bir geçit törenini takip ediyordu; eline bir sopa almış çevirip duruyordu. O sırada babam içeri girmiş, gülmüş ve bizimle şarkı söylemişti. Komşuya gitarını iade etmiş, ama ertesi gün yatağımın üzerinde bir gitar bulmuştum; elden düşmeydi ama çok iyi bir gitardı. Her gün biraz çalışıyordum. Gitar sizi tembelleştiren bir müzik aletidir. Onu alırsınız, bir parça çalarsınız ve bırakırsınız, biraz tembellik eder, sonra bir iki akor tutturmak için elinize alırsınız ya da ıslık çalarak eşlik edersiniz. Günler böylece çabuk geçer.

Yolda bir sarsıntıyla kendime geldim. Galiba uyumuşum. Sol kolumu artık hiç hissetmiyordum, ama müthiş susamıştım. Yine eski günleri düşüneyim, dedim, kafamdakileri değiştirmek için o kadar acele ediyorum ki oraya varmakta, her kendime gelişte yüreğim kaburgalarımda çarpıyor ve direksiyondaki sağ elim de titremeye başlıyordu. Arabayı sadece tek elimle sürüyordum. Kendi kendime şu anda Tom'un ne yaptığım sordum. Herhalde dua ediyordu. Ya da çocuklara bir şey öğretiyordu. Tom'u düşünürken aklıma Clem geldi, ondan kente, Buckton'a gitti aklım, orada bana iyi kazandıran bir kitabevini üç ay boyunca çalıştırmıştım; Jicky'yi düşündüm, onu ilk kez suyun içinde nasıl düzdüğüm aklıma geldi, o gün su nasıl da saydamdı. Jicky, gencecik, pürüzsüz ve çıplak; bebek gibi, birden bana Lou'yu çağrıştırdı, onun kara, sık ve kıvırcık tüylerini, ısırırken bıraktığı yumuşak ve biraz tuzlu tadı, sıcaklığını düşündüm; butlarının kokusuyla birlikte, çığlıkları kulaklarımdaydı. Terin alnımdan aşağıya aktığını hissediyordum ve direksiyonu bırakamadığımdan bu lanet teri silemiyordum. Midem gazla şişmiş gibiydi, ciğerlerimi ezecek kadar diyaframımı zorluyordu ve Lou haykırıyordu. Elim direksiyondaki korna düğmesine uzandı; şehirlerarası yollar için olanı abonozdan bir halkaydı,

şehir içi için olanı ise ortadaki siyah düğmeydi ve ben her ikisine birden abandım, çığlıkları bastırmak için. Saatte 95 mil yapıyordum; daha fazla hız yapamıyordum, ama yol aşağıya doğru inmeye başladığında hız göstergesinin iki, üç, sonra dört derece yükseldiğini gördüm. Çoktan gündüz olmuştu. Önden yandan arabalar geçer olmuş, çoğunu sollamıştım bile. Birkaç dakika sonra komaya basmayı bıraktım, çünkü motosikletli polislere rastlayabilirdim ve onları ekecek yeterli benzinim de kalmamıştı. Vardığımda Jean'in arabasını alırdım. Tanrım! ne zaman oraya varacaktım?

Arabada homurdanmaya, domuzlar gibi homurdanmaya başlamıştım dişlerimin arasından, daha hızlı gitmek için, derken yavaşlamadan viraja girdim, arabanın lastiklerinden korkunç sesler çıktı. Nash şiddetle yol aldı ama yolun sol kıyısından döndü. Gazı köklemeye devam ettim. Şimdi gülüyordum, masanın etrafında When The Saints şarkısını söyleyerek dönen çocuk gibi neşeliydim, neredeyse hiç korkum kalmamıştı.

21

Bu lanet olası titreme otele vardığımda yeniden başladı. Saat yaklaşık on bir buçuktu; Jean beni öğle yemeğine bekliyor olmalıydı sözleştiğimiz gibi. Arabanın sağ kapısını açıp indim çünkü bu kolla başka türlü yapamazdım. Otel o yörenin modasına uygun, beyaz renkte bir binaydı, pencerelerdeki panjurlar indirilmişti. Ekim ayının sonuna geldiğimiz halde, burada hâlâ güneş vardı. Aşağıdaki salonda kimseyi bulamadım. İlanda vadedilen şatafatlı sarayla alakası yoktu buranın, ama kafa dinlemek için bundan daha iyisi olamazdı.

Neredeyse on iki baraka saydım. Bunlardan biri kahve olarak kullanılan ve araç sürücülerine hizmet veren bir benzin istasyonuydu. Hatırladığım kadarıyla yatılacak yerler otelden ayrı bir bölümdeydi, sanırım.

Yolu dik kesen, bakımsız ağaçlarla ve cüzamlı otlarla çevrelenmiş yolun sonundaydı. Nash'i bıraktım ve o tarafa doğru yürüdüm. Yola dönerken Jean'in arabasıyla karşılaştım, iki odalı temizce bir kulübenin önünde duruyordu. Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Bir koltuğa oturmuştu ve uyuyor görünüyordu, hasta gibiydi, ama her zamanki gibi kılığı kıyafeti yerindeydi. Uyandırmak istedim; telefon –bir telefon vardı– aynı anda çalmaya başladı.

Aptalca korkup üstüne atıldım. Yüreğim çığrından çıkmıştı. Telefonun ahizesini kaldırdım ve geri koydum. Biliyordum ki yalnız Dexter arayabilirdi. Dexter ya da polis. Jean gözlerini ovuşturuyordu. Ayağa kalktı ve son hamleyi yapmadan önce, onu bağırtacak kadar öptüm. İyice uyanmıştı, onu götürmek üzere kolumu omuzlarına doladım. O sırada ceketimin boş sarkan kolunu gördü.

"Ne oldu Lee?"

Ürkmüştü. Güldüm. Kötü gülüyordum.

"Bir şey değil, arabadan inerken aptalca düştüm, dirseğimi yaraladım."

"Amma kanamış!"

"Küçük bir sıyrık. Gelin Jean. Bu yolculuktan bıktım. Sizinle yalnız kalmak istiyorum."

Derken telefon yeniden çalmaya başladı ve sanki elektrik akımı tellerden değil de vücudumdan geçti. Kendime hâkim olamadım ve aleti tuttuğum gibi parkenin üzerine fırlattım.

Topuklarımla parçaladım. Ayakkabılarımla sanki Lou'nun yüzünü parçalıyordum; yine terledim ve bırakıp kaçmak istedim. Ağzımın titrediğini ve deliye benzediğimi biliyordum. Neyse ki Jean üzerinde durmadı. Dışarı çıktı, ona kendi arabasına binmesini söyledim. Rahatsız edilmemek için biraz uzaklara gidecek, sonra da yemek için dönecektik. Tam da yemek saatiydi, ama istemsiz görünüyordu. Hep hastaydı, belki de hamileliğiydi onu hasta eden. Gaza bastım. Araba sırtımızı geriye atarak ileri fırladı; bu kez neredeyse iş bitmişti; motorun sesini duymak beni sakinleştirdi. Jean'e, telefonla ilgili, özür diler gibi bir şeyler söyledim; yoldan çıkmış olduğumu fark etmeye başlamıştı ve artık kendime gelmeliydim. Bana sarılıp, başım omzuma koydu.

Yirmi mil kadar uzaklaşıp duracak bir yer aradım. Bu bölgede yol toprakla doldurulmuştu; bayırdan inip, durmaya karar verdim. Önce Jean indi arabadan. Cebimde Lou'nun tabancasını buldum. Bunu hemen kullanmak istiyordum. Tek bir kolla bile Jean'in işini bitirebilirdim. Ayakkabısını giymek için geldiğinde kalçalarının çizgisini ortaya çıkaran kısa eteğinin altından baldırlarını gördüm. Ağzımın kuruduğunu hissettim. Çalıların dibinde durdu. Oturunca yolu görmediğimiz bir köşe vardı. Yere uzandı; ona orada hemen sahip oldum, ama işin sonuna kadar gitmedim. Bel hareketlerine rağmen kendimi tutmaya çalıştım, kendim boşalmadan onu zevkin doruğuna çıkarmayı başardım. O anda konuşmaya koyuldum.

"Renkli adamlarla yatmak sizi hep böyle etkiler mi?"

Hiç cevap vermedi, tamamen aptallaşmıştı. Devam ettim.

"Bana gelince, kanımın sekizde birinden fazlası renklidir."

Gözlerini yeniden açtı, alayla güldüm. Anlayamıyordu. O zaman ona her şeyi anlattım, çocuğun tüm hikâyesini, nasıl bir kıza âşık olduğunu, kızın erkek kardeşiyle babasının ona neler yaptıklarını anlattım; Lou ile kendisine ne yapmak istediğimi açıkladım, bire karşı iki ölü olacağını. Cebimi karıştırıp Lou'nun kol saatini buldum. Çıkarıp gösterdim ve ona kız kardeşinin bir gözünü getiremediğim için özür diledim. Çünkü gözler yaptığım muamele sonucu çok hırpalanmışlardı. Bütün bunları söylemekte güçlük çekmiştim. Sözcükleri bir türlü dilimin ucuna getiremiyordum. Jean orada yatıyordu, gözleri kapalı, eteği karnına kadar sıyrılmış. Sırtımdan aşağıya doğru inen yine aynı duygu kapladı içimi, önüne geçilmez bir hisle gırtlağını kavradım; kendiliğinden oldu. Öyle güçlüydü ki; kızı bıraktım ve hemen ayağa kalktım. Yüzü morarmıştı ama artık hareket edemiyordu. Karşı bile koyamadan boğulup gitmişti. Hâlâ nefes alıyor olmalıydı. Cebimden Lou'nun tabancasını çıkardım ve boynun neredeyse çok yakınından nişan alıp iki el ateş ettim; kanı büyük bir fokurtuyla fışkırmaya başladı, yavaşça, kısa aralıklarla, nemli bir gürültüyle. Gözkapaklarının arasından beyaz bir çizgi belirdi, şöyle bir kasıldı, sanırım o anda ölmüştü. Suratını görmemek için yüzükoyun çevirdim ve hâlâ sıcakken daha önce odasında yapmış olduğum şeyi ona yeniden yaptım.

Olanların hemen ardından bayılmış olmalıyım: Ayıldığımda tamamen soğumuştu, kımıldatmak imkânsızdı. Onu orada, o halde bıraktım. Arabaya bindim. Kendimi ancak götürüyordum. Parlak parlak şeyler gözlerimin önünden geçiyordu. Direksiyonun başına geçtiğimde, viskinin Nash'te kaldığını hatırladım ve elimin titremesi yemden başladı.

22

Çavuş Culloughs masasının üstüne piposunu bıraktı.

"Onu hiç durduramayacağız," dedi.

Carter başını salladı.

"Deneyebiliriz."

"İki yüz kiloluk arabada saatte yüz mil yapan bir adamı iki motosikletle durduramayız."

"Deneyebiliriz. Belki hayatımızı tehlikeye atarız, ama deneyebiliriz."

Barrow henüz bir şey söylememişti. Uzun boylu, zayıf, esmer, sarsak, şivesi bozuk biriydi.

"Ben varım," dedi.

"Gidelim," dedi Carter.

Culloughs onlara bakıp:

"Arkadaşlar," dedi, "canınızı tehlikeye atıyorsunuz ama başarırsanız prim alacaksınız."

"Lanet bir zencinin ülkeyi ateşe ve kana boğmasını bekleyemeyiz," dedi Carter.

Culloughs yanıt vermedi, saatine baktı.

"Saat beş," dedi. "On dakika önce telefon ettiler. Beş dakika sonra buradan geçecek..."

"Eğer geçerse, tabii," dedi.

"İki kız öldürdü," dedi Carter.

"Ve bir de garajcı," diye ekledi Barrow.

Colt tabancasının yerinde olup olmadığını yoklayıp kapıya yöneldi.

"Peşinde adam var zaten," dedi Culloughs. "Son aldığımız habere göre hâlâ peşindelermiş. Super'in arabası şimdi yola çıktı, bir tane daha bekliyoruz."

"Yola çıksak iyi olacak," dedi Carter. "Arkama geç," dedi Barrow'a "sadece tek motosikletle gideceğiz."

"Ama bu kurallara uygun değil," diye karşı çıktı çavuş.

"Barrow nişan almayı iyi bilir," dedi Carter. "Tek başına hem ateş edip hem de motosiklet kullanılmaz ki!"

"Ne yaparsanız yapın," dedi Culloughs. "Benim artık bu işle bir ilgim yok."

Indian[7] anında hareket etti. Barrow hareket etmek üzere olan Carter'a asılmıştı. Ters oturmuştu. Carter'la sırt sırtaydılar, bellerinde ikisini bağlayan deri bir kayış vardı.

"Şehirden çıkar çıkmaz yavaşla," dedi Barrow.

"Bu kurallara aykırı," diye homurdandı Culloughs, aynı anda Barrow'un motoruna hüzünle baktı. Sonra, omuzlarını silkip karakola girdi. Hemen aynı anda geri çıktı ve beyaz büyük Buick'in tozu dumana katarak uzaklaştığını gördü. Derken siren seslerini duydu ve dört motosikletlinin geçtiğini ve arkalarından gelen arabayı da gördü.

"Yol delileri!" diye söylendi Culloughs.

Bu kez dışarıda kaldı. Siren seslerinin azaldığını işitiyordu.

23

Lee boşuna uğraşıyordu. Gaz pedalına tüm gücüyle yüklenirken, sağ eli sinirli sinirli direksiyonda gidip geliyordu. Gözleri dışarı fırlamış gibiydi ve yüzünden ter akıyordu. Sarı saçları terden ve tozdan yapış yapıştı. Arkasındaki siren seslerini az çok işitiyordu, ama ona ateş etmeleri için yol uygun değildi. Hemen önünde bir motosiklet gördü ve geçmek için solladı, ama aradaki mesafeyi korudu. Ön cam birdenbire yıldız gibi patladı ve yüzüne küp biçiminde parça camlar yağdı. Motosiklet, Buick'in yanında hareketsiz duruyordu ve Barrow atış poligonundaymışçasına özenle nişan alıyordu. Lee ikinci ve üçüncü kurşunun parıltısını gördü, ama hedeflerini bulamamışlardı. Kurşunlardan kurtulmak için yol boyunca zikzaklar çizmeye başladı, ama ön cam yine yıldız gibi yüzünün çok yakınında patladı. Yuvarlak koca delikten yüzüne gelen hava akımını hissediyordu, buradan ancak 45'lik bir mermi çekirdeği geçebilirdi.

Buick'in hızlandığını sandı, çünkü motora yaklaşıyordu, ama birden, tam tersine Carter'ın yavaşladığını anladı. Ayağım gaz pedalından yavaşça çekerken gülümser gibi oldu, iki aracın arasında yirmi metre ancak vardı; on beş, on... Lee gazı kökledi. Lee, Barrow'un yüzünü çok yakınında gördü ve omzunu delip geçen kurşunla sarsıldı; direksiyonu bırakmamak için dişlerini sıkarak motoru solladı; bir defa öne geçse, tehlike kalmıyordu.

Yol birden viraja girdi ve yeniden düzleşti. Carter ile Barrow hâlâ peşindeydiler. Şasi yaylarına karşın, yolun her engebesini dağılan her uzvunda hissediyordu. Dikiz aynasına baktı. Şimdiye kadar yalnızca iki adam görmüştü. Barrow'un doğru yöne doğru oturmasını sağlamak için, Carter'ın yavaşlayıp kenarda durduğunu gördü. Şimdi her ikisi de onu geçmek için kendilerini tehlikeye atamazlardı. Yol sağda, yüz metre sonra ikiye ayrılıyordu. Lee bir tür yapı gördü orada. Gazdan ayağını çekmeden yolun kıyısındaki yeni biçilmiş tarlaya daldı. Buick sıçradı, ters yana döndü, ama onun tüm metal parçalarını inleterek ayağa kaldırdı ve ahırın önünde durdu. Hiç vakit kaybetmeden, Lee arabadan indi ve acıdan gülümseyerek kapıya vardı. Her iki kolu da durmaksızın sancıyordu. Gövdesine bağladığı sol kolundaki kan dolaşımı yeniden düzene girmişti ve onu acıdan

inletiyordu. Ahırın samanlığa tırmanan tahta merdivenine yöneldi ve kalaslara atıldı. Dengesini kaybederken, inanılmaz bir çabayla doğruldu ve dişlerini kaba kalaslara geçirdi. Yarı yolda duruyordu, soluk soluğaydı ve dudağım bir kıymık yırtınıştı. Çene kemiklerini ne denli sıkmış olduğunu o zaman anladı, ağzında sıcak, tuzlu kanın tadı; vardı, Lou'nun vücudundan içtiği sıcak kanın tadı, yaşına uygun olmayan bir Fransız parfümüyle kokulandırılmış bacaklarının arasındaki kanın tadı. Lou'nun çarpılmış ağzı gözlerinin önüne geldi, kan lekeli eteği ve yine gözlerinin önünde parlak şeyler dans etmeye başladı.

Yavaşça, güçlükle birkaç kalas daha yukarı çıktı. Dışarıdan siren sesleri geliyordu. Lou'nun çığlıklarıyla siren sesleri; her şey kafasında yeniden canlanmıştı, yeniden Lou'yu öldürüyordu ve yine aynı hissi, zevki, samanlığın tavanına ulaştığında duydu.

Dışarıda gürültü kesilmişti. Zorlukla, artık iyice acı veren sağ kolunu kullanmadan, pencere açıklığına süründü. Önünde sonsuz sarı tarlalar uzanıyordu. Güneş alçalıyordu ve yolun üstündeki otları hafif bir rüzgâr yavaşça dalgalandırıyordu. Sağ elinin içine ve vücudu boyunca kan akıyordu; yavaş yavaş tükeniyordu ve titremeye başladı, çünkü korku onu sarmıştı. Polisler ahırı çember altına almıştı. Adını seslendiklerini duydu, ağzını kocaman açtı. Susamıştı, terliyordu. Onlara küfretmek istiyordu, ama gırtlağı kupkuruydu.

Kanının yanında bir gölcük oluşturduğunu gördü, kan dizine çıkıyordu. Bir yaprak gibi titriyordu, dişleri birbirine çarpıyordu. Tahta merdivenin basamaklarında adam sesleri duyunca böğürmeye başladı. Önce sağır bir gürültüydü bu, sonra sesi yükseldi, yükseldi; cebinden tabancayı almaya kalkıştı. Çok çaba sarf ederek de olsa başardı. Vücudu duvara yapışmıştı, mavi giysili adamların çıkacakları delikten mümkün olduğu kadar uzakta, elinde tabancasını tutuyordu, ama ateş edemeyecekti.

Gürültü kesildi. Böğürtüsünü kesti ve başı göğsüne düştü. Bir şeyler duyar gibi oldu; biraz zaman geçti ve kurşunlar bacağına saplandı; gevşedi ve yavaşça yere yığıldı. Ağzıyla ahırın kaba tabam arasında ince bir salya akıyordu, sol kolunu saran ipler, derin mor lekeler bırakmıştı.

24

Köyün insanları onu yine de astılar. Çünkü o bir zenciydi. Pantolonunun altında kasıkları hâlâ kabarıktı.

Dipnotlar

[1] Cadillac için kullanılan kısaltma.

[2] Amerikan yarış arabası markası.

[3] "Blues'un babası" William Christopher (1873-1953); besteci, trampetçi, şarkıcı ve orkestra şefi.

[4] Bu kişi Günlerin Köpüğü romanında da karşımıza çıkar.

[5] Duke'un aynı isimli şarkısını (I Didn't Know About You, 1944 kaydı.

[6] Tevrat, Eyub, Bap XIII, 14.

[7] 1920'li yılların ünlü Amerikan motosiklet markası.